

ELIZABETH THORNTON

FASCINAȚIE

PROLOG.

Spania, decembrie, 1812

În fața focului, așezată la o măsuță, tânăra era complet absorbită de munca ei. Marcus zăcea pe patul de scânduri. Lăsa impresia că doarme, dar o urmărea cum înmoaie penița în cerneală și cum așterne pe hârtie literele una după alta. Dacă ar fi făcut abstracție de apa care se infiltrasese din acoperiș și de pereții coșcoviți ai încăperii și-ar fi putut imagina că se află în Anglia. Era un vis la care recurgea oro de câte ori durerea provocată de rănilor profunde nu-l lăsa să doarmă.

Chilia preotului ar fi fost salonul doamnei, iar femeia, aplecată peste masa de scris, ar fi stat la un secretaire. S-ar fi aflat la Wrotham în această perioadă a anului, sărbătorind Crăciunul. Ar fi participat la nenumărate petreceri și baluri, iar femeile ar fi fost îmbrăcate cu rochii vaporoză, în culori pastelate, cu părul parfumat și pielea fină.

Dar oricât de frumoase ar fi fost acele doamne, nu se puteau compara cu cea care ședea în fața lui, la masa de scris.

Zgomotul picăturilor de ploaie ce cădeau pe acoperișul din țiglă îl trezi din reverie. Nu, nu se afla în Anglia. Era într-o mănăstire uitată de Dumnezeu, aruncată pe niște dealuri, la granița dintre Portugalia și Spania, iar el se afla în spatele liniilor inamice, unde avusese norocul să rămână în viață, datorită lui El Grande și trupei sale de gherilă, care-l salvaseră din mâinile unei patrui franceze. Presupunea că tânăra ce scria sânguincios ținea evidența muniției folosite de grupul ei de partizani în războiul nemilos dus împotriva francezilor. Femeia făcea parte din gherilă, era frumoasă, dar periculoasă. Pistolul pe care-l ținea pe masă, lângă mâna stângă, nu reprezenta doar o amenințare deșartă, ca de altfel nici stiletul aflat în teaca lui din piele. Aici femeile se obișnuiseră să lupte cot la cot cu bărbații, iar cruzimea lor nu avea egal. Din fericire, englezii erau aliații lor.

Catalina. Îi plăcea cum suna numele, îi plăcea și vocea ei. Nu știa de cât timp se afla acolo, nici cât zăcuse inconștient, știa doar că ei îi datora faptul că se mai afla în viață. Catalina. Când ea îl atingea, n-o putea considera soldat. Era atât de blândă, atât de feminină; se simțea atras de căldura trupului ei.

Prefăcându-se în continuare că doarme, gemu, încercând s-o facă să se apropie. Când era treaz, tânăra păstra o anumită distanță. Dacă ar fi strigat-o, ea ar fi părăsit încăperea și, după câteva clipe, locul ei ar fi fost luat de Juan.

Îi simți palma răcoroasă pe frunte și deschise încet ochii încercând s-o vadă mai bine. Și avea ce vedea. Părul lung negru încadra o față ovală cu trăsături regulate. Ochii, puțin distanțați, erau umbriți de gene lungi, negre. Purta o cămașă bărbătească și una din acele fuste cu buzunare ca toate femele. Îmbrăcămintea aceasta nu-i diminua feminitatea. Cunoscuse multe femei frumoase, dar niciuna n-o egala. Când o privea, se înfiora și-și dorea să poată întinde mâna și s-o ia.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Dacă ar fi atins-o numai cu un deget, femeia l-ar fi doborât dintr-o singură mișcare în starea în care se afla el. l-ar fi împlântat imediat pumnalul în coaste. Dacă ar fi fost capabil s-o oprească, un singur strigăt de al ei l-ar fi adus imediat pe Juan, care ar fi rezolvat ceea ce ratase ea. În Spania, orice bărbat care voia să profite de o femeie risca foarte mult. La naiba! Lui nu-i păsese niciodată de asta. Tânăra îi examină rana de la coapsă, încercând să-i înlocuiască bandajele pline de sânge. El gemu încet. Isabella! Știa bine că numele femeii era Catalina.

Fata se opri un moment, prudentă, apoi încercă să-l calmeze; trase cearșaful și-și potrivi cutele fustei, înainte de a-i cerceta rana de la șold. Marcus își reținu cu greu zâmbetul. Întinse mâinile, o prinse de șolduri și rosti continuând să stea cu ochii închiși: Isabella, querida (Isabella, draga mea). Sărută-mă.

Presupunând că omul delira, ea luă un pahar cu apă care se afla pe podea, lângă patul lui. Cu o mână îi sprijini capul, iar cu cealaltă îi duse paharul la buze. Marcus sorbi încet, foarte încet. Sâni ei îi atinseră pieptul; îi simți talia suplă și mlădioasă. După ce îi dădu toată apa din pahar, încercă să plece, dar Marcus o strânse mai tare de mijloc ridicându-și capul. Fata fu surprinsă, dar nu reacționează imediat, și el reuși s-o sărute. Nu fusese sărutarea pe care și-o dorise, ci mai degrabă o atingere fugară. Dar și așa, el se pregăti pentru palma care ar fi putut să urmeze. Când văzu ca nu se întâmplă nimic, se trase puțin înapoi și o privi. Ochii ei erau încețoșați și nesiguri. Constată, spre uimirea lui, că avea ochi albaștri.

— Catalina? Îi spuse el, uitând rolul pe care își propusese să-l joace.

În acel moment, fata îl palmui. El gemu, de astă dată de durere, iar fata îl împinse și se îndepărtă.

Marcus făcu o grimasă și se ridică cu grijă, sprijinindu-se într-un cot.

— Scuzele mele, señorita. Te-am confundat cu altcineva. Comprendes? (înțelegi?). Te-am confundat cu Isabella.

Cu mâinile în șolduri, ea rosti printre dinți câteva cuvinte în spaniolă. Marcus ridică din umeri nedumerit, iar fata trase aer în piept și izbucni într-o engleză stricată.

— Madre de Dios! (Dumnezeule!) Suntem în Spania. Spania, domnule. Dacă fratele meu, dacă El Grande. Să nu mă mai atingi vreodată și nici să nu

mai îndrăznești să mă săruți. Jamas! (niciodată!) Dacă o mai faci, vei fi pedepsit! Comprendes? (înțelegi?)

Marcus știa prea bine că El Grande era un bărbat temut. Nu era un bărbat matur, ci mai degrabă un puștan, dar devenise un fel de legendă. Unii ziceau că era fiul unui nobil spaniol, alții susțineau că fusese un simplu student la universitatea din Madrid, când francezii invadaseră Spania. Faptele lui constituiseră motiv de mândrie pentru țărani spanioli. Marcus considera că se cam exagerase, deoarece fiecare povestitor mai adăuga câte ceva la povestea inițială. Nici un bărbat n-ar fi fost capabil de atâta cruzime. Un lucru însă era cert, acest El Grande luptase în războiul împotriva francezilor și săvârșise fapte ieșite din comun. Unul dintre comandantii francezi încercase să-l anihileze, ordonând uciderea prizonierilor spanioli ori de câte ori El Grande îi ataca soldații. El Grande răspunsese executând câte patru francezi pentru fiecare spaniol împușcat. Până la urmă, comandantul francez fusese nevoit să renunțe.

Marcus se ridică ușor și îi zâmbi cât putu de frumos, ceea ce nu păru s-o impresioneze pe fată.

— Ei, asta e. El Grande o să mă omoare și gata.

Văzând că bărbatul nu-i lua amenințările în serios, tânăra își ieși din fire:

— Poate că o să-ți facă altceva mai rău.

— O să mă tortureze? Nu cred. Ar fi o greșeală din partea lui.

Ea tăcu un moment, apoi îi spuse:

— Există ceva mai rău decât tortura.

Bărbatul sesiză tonul ei batjocoritor și se hotărî să muște momeala.

— Ce poate fi mai rău decât tortura?

— Căsătoria, domnule. Asta nu te sperie?

— Va fi nevoie ți de un preot, señorita.

Ea zâmbi.

— Și? Padre al nostru joacă chiar acum cărți cu Juan. Vrei să-l chem?

Marcus nu mai zâmbi.

— Punct lovit, señorita.

Fata îl privi un moment, apoi începu să-și strângă foile pe care scrisese.

— Nu, te rog, nu mă părăsi, o imploră Marcus. Por favor. Mai stai cu mine. Vorbește-mi. Se chinuia să-și amintească cele câteva cuvinte în spaniolă pe care le știa, dar majoritatea le învățase de la prostituatele care însoțeau de obicei regimentele și el nu le putea folosi în fața acelei tinere. Cum se spune în spaniolă „a vorbi”? Parler, încercă el. Era un cuvânt franțuzesc, dar spera că va merge.

Fata ezită, apoi se așeză lângă el.

— Despre ce ai vrea să vorbești?

— Hai să începem cu fratele tău, de exemplu.

— Și?

— Aș vrea să-i mulțumesc că m-a salvat.

— El Grande nu este aici. El. Cum spuneți voi? El face război cu dușmanii noștri.

— Când se întoarce?
— Curând, când se vor opri ploile. Râurile. Ea ridică neajutorată din umeri. Nu se mai pot trece.
— Cine comandă aici?
Ea se încruntă.
— Cine.? Ce?
— Cine este conducătorul aici?
— A, Juan.
Marcus o privi surprins și neîncrezător.
— Cine, Juan, cel care are grijă de mine? El este singurul bărbat de aici? Juan nu avea vârsta pe care o arăta.
Ea rămase cu ochii plecați. Marcus avu impresia că râde de el, dar când fata ridică din nou capul, ochii ei larg deschiși nu exprimau urmă de zâmbet.
— Aici sunt mai multe femei-soldat, señor, mai este și padre, și niște englezi.
— Ce fel de englezi?
— Soldați, ca tine. El Grande i-a salvat și pe ei.
— Câți sunt?
Ea ridică șase degete.
— Atâția? Cine sunt? Unde se află?
— Nu știu. Eu nu vorbesc cu ei. Fratele meu îmi interzice s-o fac. O să și-l trimit pe Juan. El o să te lămurească.
Fata se ridică cu grație, își puse pistolul la centură, adună filele scrise și le încuie într-o comodă care se afla lângă cămin.
Era aproape de ușă, când Marcus o strigă.
— Așteaptă!
— Señor?
Fata păru dintr-o dată mai încordată, și Marcus își controlă tonul.
— Dar la mine vii, și eu sunt tot englez, după cum prea bine știi.
— Am venit aici ca să pot lucra în liniște, señor, focul și lumânările erau deja aprinse aici. Apoi trebuia să am grijă de tine, când Juan n-o putea face. Acum te-ai făcut bine și fratele meu s-ar supăra dacă m-ar găsi aici.
Marcus privea comoda sculptată.
— Asta este camera ta? Îi veni o idee. Vii aici ca să scrii?
Ea aprobă cu o ușoară înclinare a capului.
— Ce scrii?
— Cum se spune. Un jurnal, diario.
— Ții un jurnal?
— Si.
— Și ce notezi de obicei în el?
— Lucruri apropiate unei inimi de femeie.
— Și ce este apropiat inimii tale, Catalina? Te gândești la vreo iubire?
Ea zâmbi.
— Cred că fiecare femeie face asta.
— Nu. Sunt femei care se gândesc numai la haine, bijuterii și la o viață în care să nu facă nimic. El trase aer adânc în piept, pregătindu-se pentru

cea ce voia să-i spună: O femeie ca tine s-ar putea gândi să trăiască alături de un bărbat ca mine, să zicem, un soldat sărac, care nu i-ar putea oferi decât o viață dură, plină de privațiuni?

— Nu este exclus. Ești un bărbat atrăgător, așa cum sunteți voi, englezii. Ea îi cercetă insistent părul negru, ochii migdalați, profunzi și tenul măsliniu.

— Unii, zise Marcus, mă consideră spaniol.

— Jamas! Niciodată! Ești prea înalt. Juan nu-ți poate găsi haine pe măsură.

— Bănuiesc că vechea mea uniformă a fost ciuruită de lăncierii francezi?

— Ai pierdut mult sânge. El Grande spunea că ești foarte curajos.

— Iar tu, foarte frumoasă.

Ea îl privi în tăcere, iar când se hotărî să-i vorbească, spuse doar atât:

— Ține minte señor, nu mai pomeni de Isabella. Jamas! Niciodată! Ai înțeles? De astă dată nu mai zâmbea.

— Jamas! Niciodată, promise Marcus. O să mai vii și mâine? Încă nu mă pot descurca singur.

— O să mai vedem. Fata ieși, închizând încet ușa.

În următoarele trei săptămâni, Marcus prinse puteri și începu să-și intre în formă. Erau momente grele. Wellington și armata lui se retrăgeau spre Lisabona, iar francezii recâștigau pozițiile pierdute. Când vor face ultima tentativă, englezii se vor afla în minoritate. Iar el, ofițer experimentat de cavalerie, se găsea rătăcit pe undeva și nu știa ce îl așteaptă sau încotro urma să se îndrepte.

Ceilalți soldați britanici care fuseseră salvați de El Grande nu păreau la fel de nerăbdători ca el. Aveau răni superficiale, iar Sheppard, ofițerul lor, îi puneă să ajute femeile din gherilă, lăsate să aibă grijă de mănăstire. Marcus îi putea vedea uneori de la o fereastră mică ce dădea spre curte. Erau șase englezi: trei ofițeri de cavalerie pe care Marcus îi știa din vedere, un sublocotenent tânăr și alți doi mitraliori din Regimentul 95. Dacă Marcus n-ar fi fost grav rănit când cei din trupele de gherilă îl aduseseră în ascunzătoarea lor, s-ar fi aflat alături de ceilalți, în capela mănăstirii. Încă nu se simțea suficient de bine pentru a li se alătura; camarazii lui îl mai vizitau din când în când.

Catalina nu se arăta în timpul acestor vizite și nu avea legături cu nici un alt englez, în afară de el. Îl vizita în fiecare seară și stătea până se consuma lumânarea. Câteodată mai scria în jurnalul ei, dar, de cele mai multe ori, stăteau de vorbă. Dorea să afle mai multe despre el; la rândul ei, Marcus simțea nevoia s-o cunoască mai bine. Ea îi vorbea despre țărani spanioli și de suferințele acestora provocate de soldații francezi, iar el îi povestea despre Anglia și viața pe care o va duce la întoarcerea acasă, dacă va supraviețui războiului.

Marcus îi ascundea, însă, ceva. În realitate, nu era un soldat de rând. Fetei îi spusese că este căpitanul Marcus Lytton din Regimentul Trei Dragoni. De fapt, era bogat și nobil, era lord de Wrotham și avea domenii întinse în

Anglia. Deși în armată i se știaau titlurile, nu permitea nimănui să i se adreseze conform protocolului. Nu-i plăcea ca oamenii să-l respecte datorită titlurilor lui, și nici ca acestea să-l evidențieze printre camarazii săi, pe care îi iubea și îi respecta.

În relațiile cu femeile, lucrurile stăteau puțin altfel. Marcus se folosea de titluri și de avere pentru a le atrage în patul lui. El știa că unei femei i se poate suci capul foarte ușor, mai ales dacă bărbatul are avere, indiferent dacă e sau nu om de valoare. Din aceste motive nu avea o părere prea bună despre femei.

Altfel stăteau lucrurile în ceea ce o privea pe Catalina. Îi admira curajul și demnitatea. Fata ducea o viață grea și dură, pe care și-o alesese singură. Așa cum arăta, și-ar fi putut găsi cu ușurință un protector sau un soț bogat. Ea preferase însă să se alăture partizanilor. Marcus nu-și putea imagina cum ar reacționa ea dacă ar afla adevărul despre situația lui materială. El nu dorea să schimbe nimic în modul în care se desfășura relația lor. Catalina îl privea ca pe un bărbat oarecare, dar îl plăcea. Marcus era foarte sigur de asta. Când erau împreună, sexualitatea predomina. Câteodată, când el uita să-și controleze atitudinea, fata se oprea în mijlocul unei propoziții și păresea încăperea, în ciuda protestelor lui. Faptul că revenea îi spunea lui Marcus că fata îl dorea și ea la fel de mult.

La trei zile după ce ploile torențiale încetară, El Grande și oamenii săi se întoarseră la mânăstire. De la fereastra lui, Marcus văzu gloata peștriță: unii erau îmbrăcați în haine din pânză de casă, alții în uniforme franceze. Caii lor negri erau mai bine întreținuți decât cei care îi călăreau, ceea ce Marcus aprecie în mod deosebit.

Ușa se deschise și Catalina intră îndreptându-se spre el. Purta o rochie lungă, albă, iar părul i se unduia liber pe spate. Îl privi cu tristețe. Marcus uită de bărbății care apăruseră în curte.

— Se poate trece prin vaduri, zise ea. Veți pleca în seara asta. Toți englezii.

Încercând să n-o sperie, el îi luă mâinile și le apropie de pieptul lui.

— Ascultă-mă, Catalina. Îi vorbi, încercând s-o convingă de sinceritatea lui, deși ea nu-i înțelegea toate cuvintele. Asta nu înseamnă sfârșitul pentru noi. Voi găsi o cale de a te revedea. Chiar dacă va trebui să așteptăm până se termină războiul. Te voi găsi. Îți dau cuvântul meu.

Vocea fetei tremura.

— Aș fi vrut să te sărut măcar o dată.

Marcus o sărută ușor, abia atingându-i buzele. Deodată, ea își înfipse dinții cu sălbăticie în buzele lui. Marcus își dădu capul pe spate, iar în momentul următor, îl lovi peste față cu dosul palmei.

Marcus nu se înfurie, dar o privi surprins. Apoi, își aminti că fata este inocentă și se disprețui pentru că reușise s-o înspăimânte.

— Catalina, îi spuse el, nu-ți fie teamă. N-aș fi capabil să-ți fac nici un rău.

Catalina se depărtă și el văzu sângele care îi colorase buzele. Auzi zgomotul făcut de soldați pe scară, râsete și o voce de bărbat care îl striga.

Nici când ea își sfâșie rochia din talie dezgolindu-și șoldul, Marcus nu realiză ce intenții are.

Ea strigă ceva în spaniolă și tăcerea se așternu de partea cealaltă a ușii. Apoi, amenințându-l cu pumnalul i se adresează:

— El Grande te va ucide când va vedea că ai încercat să mă seduci.

În sfârșit, Marcus înțelese. Nu era prima femeie care încerca să-l compromită, dar era prima care reușea s-o facă. Buzele lui însângerate, rochia ei sfâșiată și urma lăsată de palma ei pe obraz reprezentau dovezi de necontestat.

Întinse mâinile spre ea, exact când ușa se deschise. Fata dădu drumul pumnalului și se repezi spre cel care intrase. Marcus văzu un bărbat ce părea chiar mai tânăr decât Catalina, cu aspect ascetic și priviri întunecate, urmat de un grup de partizani înarmați. Tânărul îl izbi de perete. Marcus se simți trădat și se luptă cu ei, ca un nebun. Uită de rănilor pe care le avusese. Nu mai simțea nici o durere. Fiecare mușchi i se încorda în încercarea de a scăpa de atacatori și de a ajunge la fată. În cele din urmă, trei dintre ei reușiră să-l imobilizeze; simți lama cuțitului la gât.

Dintre vorbele rostite de fată, Marcus nu reținuse decât un singur cuvânt – Wrotham. Brusc, totul deveni clar. Nu știa cum descoperise fata adevărul, dar își calculase toate mișcărilor cu sânge rece, până și momentul în care fratele ei urma să se întoarcă la mănăstire. Îl cuprinse furia. Fusese păcălit ca un puști. Se simțea umilit. Ea nu fusese atrasă de bărbatul din el, ci de poziția lui socială și de bani.

Când fata termină de vorbit, El Grande o dădu încet la o parte și i se adresează lui Marcus, fără pic de emoție în glas sau în priviri, într-o engleză aproape perfectă:

— Așa răsplătesc englezii ospitalitatea unui prieten?

Marcus nu-i răspunse. Privirea lui plină de ură era îndreptată spre Catalina.

— Cățea mincinoasă! Ar fi trebuit să profit de tine când mi te-ai oferit singură. Stricato!

Pumnul lui El Grande îl puse la pământ. Marcus înghiți sângele ce-i invadase gura și strigă printre dinți:

— Nu mă voi însura niciodată cu ea. Jamas!

Urmă o altă lovitură; Catalina începu să țipe. Când El Grande ridică pumnul din nou, ea interveni între ei. Cu o voce rugătoare ea rosti repede câteva vorbe. Fratele ei o ascultă tăcut, apoi dădu un ordin. Marcus fu ridicat în picioare. El Grande se dădu un pas înapoi și îi zâmbi disprețuitor, cu un zâmbet care-l făcea să arate ca un puștan. Lui Marcus nu-i venea să creadă că acesta era eroul legendar care băgase spaima în dușmani.

— Ai noroc că sora mea te iubește. O să te însori cu ea señor, dacă nu, toți camarazii tăi vor plăti pentru păcatele tale.

Din privirea aceea nemiloasă Marcus înțelese că, trebuie să se supună.

Căsătoria avu loc chiar în acea noapte, în pronaosul mănăstirii. Slujba fu scurtă, pentru că El Grande aranjase să-i conducă pe Marcus și pe tovarășii săi până la liniile engleze, cât mai era întuneric. Deși mireasa și mirele erau

tensionați, partizanii se bucurau de eveniment. Știau că astfel Catalina îl păcălise pe lord; deși cununia se făcuse în grabă, Juan avusese grijă să afle toată lumea, chiar și camarazii lui Marcus, că cei doi se căsătoriseră din dragoste. Când sosi momentul sărutului, Catalina sesiză mânia din ochii lui Marcus, iar acesta citi disprețul din ochii ei.

Când izbucniră uralele, el o luă de mijloc, o trase deoparte și îi șopti printre dinți:

— De acum îmi aparții, Catalina, nu mai depinzi de fratele tău. Gândește-te la asta cât sunt plecat. Într-o bună zi, vom relua discuția, târfă mică, și o să-ți dai seama că te bucuri degeaba.

El o sărută, de astă dată cu sălbăticie, exagerând gestul pentru a stârni râsul celor prezenți. Îi dăduse capul pe spate și i-l sprijinea cu brațul sărutând-o îndelung, dar fără pic de dragoste sau pasiune. Ea se crispă o clipă, apoi deveni inertă în brațele lui. Mâinile lui Marcus porniră în jos, dincolo de mijlocul fetei; o trase mai aproape, lipind-o de coapsele lui. Partizanii vedeau doi îndrăgostiți înlănțuiți și începură să strige, încurajându-i.

Când Marcus îi dădu drumul, ea se împletici și-și duse palma la buzele mușcate. Părea năucită de parcă trecuse printr-o experiență dificilă, iar fața îi era palidă. Marcus dădu din cap satisfăcut de ceea ce reușise, apoi îi spuse pe un ton jos:

— Ai făcut o afacere proastă, lady Wrotham. Să te gândești la asta când o să-ți faci și alte socoteli legate de averea și de numele meu.

Se răsuci pe călcâie, își croi drum printre partizani și se îndepărtă fără a se mai uita înapoi.

CAPITOLUL 1

Anglia, august, 1815

Catherine aftă adânc, apoi se îndreptă și începu să-și maseze spatele cu mâna. Șuvițele de păr castaniu-roșcat scăpaseră din acele de păr și îi trebuiră câteva minute pentru a le pune la loc. La picioarele ei, pe podea, se aflau mii de bucățele de hârtie; degetele îi erau murdare de cerneală. Scria de câteva ore, dar nu era mulțumită de rezultatul muncii ei. Ar fi vrut să se oprească, dar trebuia să continue. Șeful ei, Melrose Gunn, proprietarul Jurnalului, îi ceruse să-i prezinte articolul cel târziu a doua zi după-amiază. În plus, îi trebuiau bani, deși nu putea fi considerată săracă. Căsuța și renta de la moșiile tatălui ei nu-i erau de ajuns pentru a face față cheltuielilor. Medicii, în special cei din armată, nu puteau face avere doar din practicarea profesiei lor.

Oftă din nou, apoi adună paginile pe care le scrisese și se mai uită o dată peste ele. Erau primele eseuri dintr-o serie dedicată condițiilor grele de viață ale soldaților și familiilor acestora și conțineau un apel adresat guvernului pentru a le sprijini. Acum, când se terminase războiul, iar Napoleon se afla în exil pe insula Sfânta Elena, sosise momentul să se treacă la schimbările pe care le solicita. Și ea știa ce să ceară. Văzuse realitatea cu propriii ei ochi când își însoțise tatăl care lucrase ca medic în Spania.

Acuratețe. Aceasta era pecetea lui A. W. Euman, numele sub care publica ea. Dacă ar fi scris despre Newgate, cititorii puteau fi siguri că ea

vizitase închisoarea. El, nu ea, se corectă singură. Femeile erau luate în serios numai când scriau despre fleacurile muieresti. Dacă încercau cumva să iasă din sfera casnică și să-și folosească talentul dat de Dumnezeu, erau imediat ridiculizate. Dacă s-ar fi aflat că A. W. Euman era femeie, nimeni n-ar mai fi luat-o în serios și nici nu i-ar mai fi citit articolele.

Se încruntă și reveni la problema de care se ocupa. Ceva nu mergea în articolul ei. Curând, descoperi hiba – tonul pe care se adresa cititorului, prea serios, prea inchizitorial. Nu acesta era stilul lui A. W. Euman. Umorul și ironia reprezentau armele pe care le folosea de obicei. Trebuia să revină asupra stilului.

Oftă și privi spre ceasul de pe șemineu. Acest articol trebuia să mai aștepte. Începuse să se întunece și ea avea o întâlnire importantă. Întâlnire? Da, acesta era cuvântul potrivit, deși sora ei nu o aștepta, mai ales la acea ora târzie. Făcuse două tentative de pătrundere în casa aceea în timpul zilei, dar portarul o expediase de fiecare dată. Îi scrisese nenumărate scrisori, dar sora ei nu-i răspunsese. Acum, noaptea, nimic nu o mai oprea s-o vadă pe Amy.

Se ridică, deschise sertarul de sus al biroului și strecură cu grijă paginile articolului în interior. Dintr-un alt sertar luă un pistol, de proveniență franceză, pe care tatăl ei îl găsisese cu ocazia asediului de la Badajoz. Se gândise că pistolul aparținuse probabil metresei unui ofițer francez, și fusese făcut de comandă la Paris, dar n-avea certitudinea. În orice caz, pistolul era mai mic și mult mai ușor decât cel al tatălui ei. Nu era încărcat. Din spatele aceluiași sertar ea scoase ceea ce era necesar pentru a arma pistolul. O făcu cu mișcări rapide și sigure. Încărcase pistolul de mai multe ori. O învățase tatăl ei cum să-l folosească.

Scutură din cap, pentru că nu-i plăcea ceea ce trebuia să facă. Cum de ajunsese până aici? Cine și-ar fi închipuit până unde vor ajunge lucrurile? Odinioară fuseseră fericiți în căsuța lor de pe Hampstead Heath, aflată la patru mile distanță de centrul Londrei. Nu fuseseră bogați, dar nu duseseră vreodată lipsă de ceva. Ca medic, tatăl ei avea oarecare stare. Era un bărbat cu o educație solidă, ca de altfel și soția lui. Fusese guvernantă cândva și se ocupase și de educația celor două fiice. Această lume atât de fericită începuse să se clatine când mama lor murise, căzând victimă unei gripe rebele.

Catherine împlinise doisprezece ani când sosi sora tatălui ei ca să aibă grijă de toți. Mătușa Bea era mult mai severă decât mama lor. Catherine s-a adaptat ușor, spre deosebire de Amy.

Amy era mai mare decât Catherine și mai frumoasă. La optsprezece ani ar fi vrut să meargă la petreceri și să se întâlnească cu băieți. Își dorea toalete scumpe și lecții de dans și susținea că toate acestea i se cuveneau. Fuseseră certuri și discuții în familie. Amy se furișa din casă pentru a se întâlni cu prietenii. Mătușa Bea discută cu tatăl fetelor, dar nu primi nici un ajutor de la el. Martin Courtnay era ori disperat, ori beat. Nu reușise să-și revină după moartea soției.

Catherine strânse pistolul în mână și se întrebă a mia oară cum ajunseseră în situația aceea. Nu mai rămăseseră decât ele. Dar, cu toate că avea o soră, se simțea singură pe lume.

Auzi o ușă trântindu-se și voci în bucătărie. Nu, nu rămăsese singură pe lume. Îi avea pe cei doi McNally. Domnul McNally fusese ordonanța tatălui ei în campania din Spania. Îl însoțise și doamna McNally, una dintre puținele soții cărora li se permisese să fie alături de soții lor pe câmpul de luptă. Catherine trecuse peste voința tatălui ei, dar acum se bucura că o făcuse. Dacă n-ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost împreună în acel ultim an de viață al tatălui și nu i-ar fi cunoscut pe cei doi McNally. De fapt, ei nu erau doar niște servitori. Trecuseră împreună prin toate primejdiile războiului și asta însemna foarte mult.

Catherine își aduse aminte de articolul pentru ziar. Trebuia să-l termine. Nu se gândea numai la ea, ci și la lefurile celor doi soți, care depindeau de ea. Dacă nu le putea asigura acei bani, nu știa ce s-ar fi întâmplat cu ei. Cu atâția bărbați care se întorceau din război, slujbele deveniseră o problemă, ca să nu mai vorbim de faptul că cei doi soți nu mai erau tineri. Trebuia să termine cât mai repede articolul.

Se îndreptă hotărâtă spre dormitorul ei de la primul etaj. Cu toate că era abia sfârșitul lui august, vremea se răcise. Își puse haina cafenie cu blăniță la guler și la mâneci și observă că aceasta fusese înlocuită cu alta mai nouă. Desigur, doamna McNally făcuse asta. Cizmele ei vechi din piele de vițel aveau tălpi noi; era isprava domnului McNally. Și ea nu făcuse nimic deosebit pentru a beneficia de devotamentul lor. Era însă fiica tatălui ei, lucru suficient pentru cei doi McNally. Simți că o podidesc lacrimile. Se privi în oglindă, punându-și boneta și rămase așa, cu gândurile duse departe. În curând va împlini douăzeci și șase de ani. Din oglindă o privea o domnișoară bătrână. Ura acest cuvânt. Renunță să se mai studieze. Preocuparea pentru felul în care arăta era ceva sub demnitatea unei femei care se mândrea cu inteligența ei. Mătușa Bea îi insuflase acest mod de a gândi. Nu o preocupa felul în care arăta. Nici acum nu și-ar fi făcut probleme, dacă n-ar fi trebuit să se întâlnească cu frumoasa și sofisticata Amy.

Își trase boneta mai jos și se mai uită o dată în oglindă, amintindu-și când o văzuse ultima oară pe Amy. Prietena ei, Emily, și soțul acesteia o luaseră la Teatrul Regal, la spectacolul Bachus și Ariadne. În pauză Emily îi arătase diferite persoane cunoscute care erau prezente în acea seară. Catherine nu prea mergea la teatru și se bucură enorm când privirile i se opriră asupra unei frumuseți care se afla într-o lojă, înconjurată de admiratori. Catherine își lungise gâtul ca să vadă mai bine femeia care capta atenția admiratorilor și, deodată, inima încetă să-i mai bată. Era Amy.

— Acea, spuse Emily pe un ton mai scăzut, este doamna Spencer, știi, cea mai căutată curtezană a Londrei. Se spune că Prințul de Wales este unul dintre amanții ei.

Catherine se simțea prea rău ca să mai reacționeze. Amy era un subiect de discuție prea dureros chiar și cu cea mai bună prietenă a ei.

Alungă acea imagine din minte și-și legă mai bine boneta, ascunzând sub ea șuvițele părului ei urât, roșiatic. Acesta i-ar fi trădat imediat identitatea și n-ar fi vrut ca cei care o păzeau pe Amy să o recunoască înaintea ei ca ea să reușească să treacă pragul. Își luă poșeta și și-o trecu peste brațul stâng. Nu avea nevoie de mânuși. Era mai bun manșonul de blană al mamei, căci îi permitea să ascundă pistolul.

Catherine se îndreptă spre centrul orașului în careta cea veche a tatălui ei, trasă de un singur cal. McNally stătea pe capră și ridicase copertina pentru a o proteja pe Catherine de burniță. Se lăsa întinericul și în lumea bună începea seratele și balurile. Își alesese cu grijă momentul. Trebuia să ajungă, după cum știa McNally, la Teatrul Regal din Haymarket. Omul era obișnuit cu ciudățeniile stăpânei lui, și le punea pe seama ocupației ei de jurnalistă. Cei doi McNally făceau parte dintre puținii care cunoșteau adevărata identitate a lui A. W. Euman. McNally fusese fericit să constate că stăpâna lui se îndrepta spre una dintre zonele onorabile ale orașului. El mai participase la escapade în locuri care-l făcuseră să simtă fiori reci pe șira spinării. De exemplu, Newgate. Sau Whitechapel. El știa că stăpâna lui, Catherine, era în stare să-și poarte de grijă singură. În Spania dovedise mai mult curaj decât un soldat, ca și Mary a lui. Asta însă nu-l oprea să-și facă probleme în privința ei; și-ar fi dorit ca ea să fie o domnișoară fragilă, sensibilă, genul de fată care își găsea ușor un soț.

Își zise că fata n-ar întâmpina prea mari dificultăți dacă s-ar hotărî cu adevărat să-și găsească un soț. De exemplu, șeful ei, Melrose Gunn, ar lua-o bucuros de nevastă. Observase că acesta n-o scăpa din ochi, chiar dacă se aflau într-o încăpere plină cu oameni. Catherine merita asta, de fapt așa ar sta lucrurile dacă ea ar fi mai atentă cu felul în care arăta. N-ar strica să adopte o atitudine de doamnă și maniere corespunzătoare. Bărbaților le plăceau fetele mai docile, mai blânde, mai ascultătoare. Mary a lui o învinovățea pe mătușa fetei pentru faptul că n-o învățase să fie cât de cât cochetă. Îl învinuia și pe tatăl ei care-i acordase prea multa independență. Martin Courtnay îi dăduse prea multa libertate la Lisabona.

Abstracție făcând de toate acestea, Catherine se impunea imediat ca o tânără de valoare, care avea obiective mai importante decât acela de a atrage admirația bărbaților. Ea își pusese în gând să contribuie la schimbarea lumii. McNally trase aer în piept, apoi începu să chicotească. Dacă cineva putea face asta, atunci, cu siguranță ar fi fost Catherine.

Când ajunseră în fața Teatrului Regal, ploaia se oprise. Catherine rămase câteva momente pe trotuar, privind în jurul ei. Haymarket era zona cea mai aglomerată a orașului. Westminster-ul se afla la mică distanță, la fel și Carlton House, palatul Prințului Regent. Se găseau în zona aceea mai multe cafenele și cluburi decât în orice altă parte a orașului.

Lui Catherine îi plăcea aroma de cafea și de bere, iubea zgomotul făcut de vehicule pe străzile acoperite cu piatră de pavaj, și în special lumea care trecea în sus și în jos, grăbindu-se nu se știe unde. Încotro se duceau toți acești oameni? Ce fel de afaceri, ce vise, ce plăceri aveau? Acest ultim gând o făcu să-și reamintească de ceea ce avea de făcut. Uneori, lucrurile nu sunt

așa cum par. Dacă dai puțin la o parte ceea ce se vede la suprafață, poți descoperi vicii ascunse. De altfel, zona era renumită pentru localurile de prostituție.

Lui McNally îi străluciră ochii când o văzu traversând strada și dispărând în Teatrul Regal. Ea nu-l lăsa s-o însoțească atunci când își interviewa subiecții. Susținea că aceștia nu-i făceau nici o declarație dacă mai era cineva de față. Nu-i plăcea s-o lase singură, dar nu avea de ales.

Auzi strigătul unui vizitiu, care îl atenționa că-i ocupase locul. McNally lăsa să-i scape o înjurătură care-l lăsa cu gura căscată pe vizitiul scoțian și rămase pe loc.

— Ai dracului străini! Strigă vizitiul.

McNally se pregăti sufletește pentru o lungă așteptare.

Când Catherine intră în foaierea teatrului auzi un ropot de aplauze. În curând holul avea să se umple de spectatorii grăbiți să plece. Părăsi holul ieșind pe o ușă laterală. Intrase în teatru doar pentru a scăpa de McNally. Nu voia ca omul să afle că destinația ei era locul cel mai rău famat din Pall Mall. Mulți auziseră de Amy Spencer, cea mai cunoscută curtezană a Londrei, care locuia în Pall Mall. Auzise și ea de doamna Spencer, dar până când n-o văzuse pe Amy, nu făcuse legătura.

Pall Mall era luminat de lămpi cu gaz și de luminile din cafenelele și tavernele care se intercalau printre reședințele private, ceea ce o făcea destul de sigură. Cu toate acestea, o femeie care trecea singură pe stradă era considerată o pradă ușoară. Catherine strânse pistolul mai tare și iuți pasul.

Ajunsesese aproape de casa care o interesa, când o trăsură opri chiar în fața acesteia. Catherine se trase în întunericul unei alei și urmări cum din trăsură coborâră trei femei și însoțitorii lor. Femeile erau tinere, frumoase, îmbrăcate elegant și pline de bijuterii. Bărbații purtau fracuri negre. Doar lavalierile și vestele colorate mai înveseleau puțin sobrietatea costumației. Cuplurile râdeau mult și gesticulau. Unul dintre domni se cam clătina pe picioare.

Catherine așteaptă până când cele trei perechi intrară în casă, apoi privi repede în jur, își îndreptă umerii și porni hotărâtă spre ușă. Învățase să se stăpânească de pe vremea când fusese în Spania. Acolo aflase că soldații aveau adevărate căderi nervoase înaintea bățăliilor. După ce luptele începeau, nervii li se mai destindeau. Atunci, oare de ce ei îi tremurau genunchii?

Ușa fu deschisă de către același portar sobru, în livrea argintie, care o mai oprise de două ori să intre. Din interior răzbăteau voci și râsete. De astă dată, nu se mai încurcă în cuvinte. Puse pistolul sub nasul portarului, care se dădu înapoi, lăsând-o să intre. Până aici, toate bune.

— Vă rog să-i comunicați doamnei Spencer că vreau să-i vorbesc, zise ea. Nu. Nu ridicați brațele. Nu vă fac nimic. Dacă doamna Spencer refuză să mă vadă, spuneți-i c-o să trag cu pistolul ăsta până când o să sperii toată lumea din casă, că să nu mai vorbim de faptul că și poliția va fi informată. Preveniți-o că dacă nu vrea să mă vadă, o să pretind că am fost violată. Cred

că oaspeților ei nu le-ar conveni scandalul. Spuneți-i toate acestea din partea mea.

Din capătul scării se auzi vocea lui Amy.

— John, cine este?

Catherine indică o ușă care se deschidea din holul de la intrare.

— Puteți să-i spuneți doamnei Spencer că o voi aștepta acolo, zise ea, apoi deschise ușa și intră.

Încăperea era luminată de două lumânări așezate la capetele unui șemineu. Catherine se plasă cu spatele la lumină pentru a-și vedea bine sora când aceasta va intra în încăperea. Era sigură că Amy acceptase s-o primească, deoarece avea casa plină de oaspeți de viță nobilă, cărora nu le-ar fi convenit un scandal. Nici cea mai vestită curtezană nu putea să-și permită asemenea lucruri.

Nu avu mult de așteptat. Ușa se deschise și, într-un val de parfum, Amy apărură în fața ei. Arăta superb. Fața îi era încadrată de bucle negre, diamante îi străluceau la gât și purta o rochie transparentă, care se mula pe sânii și pe coapsele ei lungi. Era imaginea Salomeei.

Vocea strică însă efectul prezenței sale. Era rece și dură.

— Cum îndrăznești să mă ameninți și să intri cu forța în casă?

Catherine se străduie să-și păstreze calmul.

— Am îndrăznit pentru că doresc să vorbesc cu sora mea.

— Sora ta? Amy o privi cu dispreț. Din câte îmi amintesc, la Lisabona mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi niciodată. Acum ce cauți aici, Cat?

Trecuse multă vreme de când nu-i mai spusese nimeni Cat. Își dres glasul și-i răspunse:

— Atunci, la Lisabona, m-am supărat rău pe tine. Eram șocată. Te acuzam că ai contribuit la moartea tatălui nostru. Am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun, pe care le-am regretat imediat. A fost prea târziu. Nu te-am mai găsit. Nu te învinuiesc că ai ajuns așa. Îți învinuiesc pe bărbații care te privesc ca pe o pradă. Îmi pare rău pentru acel episod de la Lisabona, Amy.

Amy se răsti la ea.

— Scutește-mă de discursurile tale patetice și ieși din casa mea. Ce te face să crezi că trebuie să-ți fie milă de mine? Uită-te în jurul tău, Cat. Este casa mea. Am cumpărat-o cu banii mei, da, chiar și mobila din interior.

— Amy.

— Sora ta a murit pentru tine. Asta mi-ai spus la Lisabona. Amy pe care ai cunoscut-o nu mai există.

— Nu pot să cred. Acum, când te-am regăsit, de ce nu-mi dai o șansă?

Amy făcu câțiva pași prin încăperea, se opri și o întrebă:

— Ce vrei de la mine?

Catherine știa că nu putea obține de la ea ceea ce ar fi vrut. Amy nu s-ar întoarce niciodată la Hampstead după ce a trăit în lux. Dar ar putea face și altceva decât să-și vândă trupul.

În timp ce Catherine se străduia să găsească vorbele potrivite, Amy trase aer în piept și-i spusese exasperată:

— Dacă îți închipui că m-ai putea convinge să renunț la toate astea – făcu un gest cuprinzător cu mâna – ar trebui să renunți. Am propria-mi lojă la operă, da, propria-mi trăsură. Dau baluri și recepții și fac parte din înalta societate. Rochiile mele sunt lucrate la cele mai scumpe croitorese din Londra. Ceea ce vezi la gâtul meu sunt diamante adevărate. Ce să-ți mai spun?

— Societatea înaltă din care faci tu parte este alcătuită din ticăloși și hoți, dar chiar și acești nenorociți nu te prezintă surorilor lor ca să nu le strici reputația. Iar această casă este de notorietate. Ai deja treizeci și trei de ani. Cât o să mai continui așa?

— Ticăloși și hoți? Râse Amy. Ce știi tu despre ei? Du-te acasă, Cat, acolo este locul tău. Ai avut dreptate când ai spus că nu ai nici o soră. Nici eu nu mai am.

Ca reacție la tot ce i se spuse, Catherine lăsă manșonul cu pistolul și deschise poșeta. Se uita la sora ei, în timp ce banii i se strecurau printre degete, căzând pe parchet.

— Tu mi i-ai trimis? Tu, Amy? De ce ai făcut-o?

O clipă, Amy păru că se luptă cu ea însăși, apoi ridică din umeri și răspunse:

— Te-am văzut de la fereastră acum două zile când ai mai fost aici. Arătai atât de jalnic încât mi-am închipuit că ai nevoie de ei. Cred că tata nu ți-a lăsat prea mare lucru.

— Vezi? Nu ești ceea ce vrei să pari. Suntem surori Amy. Asta înseamnă mult.

— O, pentru Dumnezeu, ia banii și pleacă, să nu te vadă cineva aici.

— Nu am nevoie de banii tăi. Speram să fim prietene ca altădată.

— Prietene! Exclamă Amy. Apoi, coborî vocea: Tu ai fost întotdeauna cea deșteaptă, Cat, dar ți-a lipsit simțul realității. Văd că nu te-ai schimbat. Uită-mă. Nu vreau să mai aud de tine.

— Atunci scrie-mi, măcar. Sau, mai precis, răspunde-mi la scrisori.

— Pentru ce? Tot ce ne-am putea spune a fost deja spus.

Catherine nu apucă să răspundă, căci se auziră voci de bărbați care o chemau pe Amy.

— Trebuie să plec, zise aceasta. Și tu, de altfel. Să nu mai apari pe aici. Se îndreptă grăbită spre ușă, ezită o clipă, dar ieși fără să spună un cuvânt.

Când ușa se închise, Catherine tresări. Știuse de la început că va fi refuzată, dar durerea era la fel de puternică. O durea mai tare că nu-și mai recunoștea sora. Nu simțea nevoia să plângă. Ar fi vrut să se răzbune pe toți bărbații responsabili pentru ceea ce ajunsese sora ei. Amy fusese o romantică, o fată visătoare, dar dăduse peste oameni ticăloși. Nici mătușa Bea n-o ajutase cu nimic. În plus, greșise și ea cu ceea ce-i spusese atunci, la Lisabona.

Își luă manșonul și poșeta, lăsând banii, acolo unde căzuseră. Portarul o conduse ținând-o de cot până la intrare și o împinse afară. Ușa se trânti în urma ei.

Rămase o clipă pe loc. Scrisese cândva o serie de articole despre curtezanele notorii din Londra. Coborî treptele tocmai când trei bărbați coborau dintr-o trăsură. Erau niște „domni”, gândi ea cu dispreț, simțind nevoia să-i scuipe. Trecu pe lângă ei, furioasă. Primul se dădu la o parte, făcându-i loc. Cel de al doilea, însă, o prinse de încheietura mâinii și o întoarse spre el.

— O, zise el, de ce te grăbești așa? Aici are loc petrecerea, dragă. Nu te duci în direcția bună. Bărbatul mirosea puternic a alcool. Catherine lăsă capul în jos.

— Marcus, las-o în pace, zise cel de al treilea. Este o prietenă de-a lui Amy. E o doamnă respectabilă.

— Dacă e respectabilă, ce caută la Amy?

Cei doi bărbați începură să râdă și urcară treptele de la intrare.

— Ridică-ți privirile, dragă, zise bărbatul. Vreau să văd ce ascunzi sub bonetă. Promit că n-o să te mușc.

Catherine rămase pe loc, încercând să reziste, când bărbatul îi ridică bărbia, dându-i capul pe spate.

Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o constituție athletică. Avea părul negru, ochii albaștri și zâmbea. Zâmbetul îi dispăru brusc.

Catherine cunoștea prea bine acea figură pe care sperase să n-o mai întâlnească vreodată. În fața ei se afla Marcus Lytton, conte de Wrotham. Soțul ei.

Ușa se deschise și lumină chipul lui Catherine.

— Vii, Marcus? Neprimind nici un răspuns, cei doi domni intrară.

Catherine simți cum Marcus o strânge cu putere de mijloc.

— Catalina! Zise el. Catalina! Dumnezeuule, tu ești?

CAPITOLUL 2

Catherine se smuci încercând să scape din brațele lui. Speriată, respira cu greu. Omul care se afla în fața ei era capabil s-o omoare. Făcu repede o mișcare spre dreapta și-și scoase pistolul din manșon.

— Stai acolo unde ești! Vocea îi tremura la fel ca și mâna în care ținea pistolul. Încercă să le controleze. Nici în visele cele mai negre nu-i apăruse acest moment. Marcus ar fi trebuit să se afle la Paris. Nu frecventau aceleași cercuri. Trecuseră trei ani de când nu-l mai văzuse. Poate că el nu-și mai amintea de felul în care arăta ea. Nu avea cum să-și mai amintească exact trăsăturile ei. Prea multe femei trecuseră de atunci prin viața lui.

— Stai acolo unde ești! Repetă ea de parcă bărbatul ar mai fi făcut o tentativă, de apropiere. Când omul ridică mâinile, ea izbucni: Nu știi cine îți închipui că sunt, dar te previn că te înșeli. Este prima oară când te văd. Nu te cunosc.

Nesiguranța și îndoiala umbriră privirea bărbatului.

— Ești englezoaică, zise el.

— Sigur că da. Ce ai vrea să fiu?

— Soția mea era spaniolă.

— Catalina a fost soția ta?

El încuviință, dând din cap.

— Deci, nu pot fi eu aceea.

— Da, așa s-ar părea. Bărbatul schiță un gest care exprima regretul, apoi renunță și brațele îi căzură pe lângă corp. Te rog să mă scuzi. Sper că nu te-am speriat prea tare. Îmi cer cele mai sincere scuze. Acum, când te văd mai bine, îmi dau seama că nu ești Catalina, cu toate că semeni foarte mult cu ea. Cuvintele lui o liniștiră și lăsă pistolul în jos. Văzând câțiva curioși, care se opriseră să urmărească incidentul, ea ascunse arma în mașon. Tremura și simțea nevoia acută de a părăsi cât mai repede acel loc. Încercă să se comporte cât mai normal.

— Îți accept scuzele, zise ea. Se înclină, schiță un zâmbet și dădu să plece. Nu apucă s-o facă, căci o mână puternică de bărbat o apucă strâns, fără să țină cont de țipetele ei. Cu celălalt braț bărbatul îi presă mașonul de corp, astfel încât nu mai putu să facă nici o mișcare și nici să scoată pistolul. Se zbătu, încercă să-l lovească pe agresor, dar fu luată pe sus și dusă spre trăsura care se oprise.

— Soția mea, le spuse Marcus celor prezenți, vrea să fugă cu lordul Berkeley. Eu aș lăsa-o, dar avem șase copii.

Catherine îl mușcă de mână și, de durere, el îi eliberă gura. Ea începu să țipe

— Este o minciună! Nu-l cunosc pe acest om!

Oamenii reacționară murmurând, dar Marcus li se adresă celor din jur liniștindu-i:

— Căsătoria noastră a fost aranjată. M-a luat pentru averea și titlul meu. A sosit vremea să regrete ceea ce a făcut. Apoi i se adresă lui Catherine: Nu-i așa, draga mea soție?

Catherine era conștientă că pierdea simpatia celor din jur și, disperată, li se adresă din nou:

— Vă rog, chemați gărzile și o să vedem cine are dreptate. Nu sunt soția lui, credeți-mă.

Cuvintele ei avură efectul scontat. Cineva spuse:

— Da, să chemăm garda. Dă-i drumul.

Marcus ignoră spusele celor din jur. El deschisese ușa trăsुरii și o împingea pe Catherine înăuntru. Oamenii reacționară și se repeziră spre ei încercând să-l imobilizeze pe Marcus. Catherine profită de ocazie și o luă la fugă.

Privi peste umăr, dar nu-l mai văzu pe Marcus și asta o îngrijoră. Se îndreptă spre o tavernă, dădu să intre, dar se opri pe trepte, văzând un chelner în prag. Ocoli, căutând ușa din spate. Străzile care dădeau în Pall Mall erau cu totul altfel decât i se păruseră ei în timpul zilei. Luminile erau suficient de puternice pentru a lumina acele locuri întunecoase. Renunță să intre și o porni repede spre o arteră principală mai luminată. Curând însă își dori să fi rămas în tavernă. Pereții caselor ce mărgineau strada păreau să se apropie încercând s-o strivească. Se grăbi, dar fu cât pe ce să cadă, căci alunecă pe resturile de bălegar care nu fuseseră curățate de pe trotuarele din fața grajdurilor. Își duse batista la nas.

Când ajunse la intersecția cu Charing Cross, se opri să-și mai tragă sufletul. Bănuia că Marcus nu renunțase la urmărire. Era nebun și reacționa ca atare. Reușise s-o sperie, ceea ce nu i se întâmpla prea des. Îi trecu prin minte că a greșit neașteptând venirea gărzilor.

Se rezemă de peretele de cărămidă al unui grajd și încercă să-și facă un plan. Dacă voia să se ducă la McNally, trebuia să traverseze strada. În cazul în care Marcus se mai afla pe Pall Mall, o va observa. Era riscant. Trebuia să se întoarcă. Dacă o lua la dreapta și înconjura Charing Cross, ieșea tocmai pe Strand. Acolo avea șansa să găsească o trăsură care s-o ducă la Haymarket.

Mai exista o posibilitate. Poliția Călare se afla la Whitehall, la o aruncătură de băț de Charing Cross. Dacă putea să ajungă la Whitehall, va apela la polițiști. Aceștia urmau să-l aresteze pe Marcus Lytton, conte de Wrotham. Îi displicu ideea. Îi vor pune tot felul de întrebări la care ea nu avea chef să răspundă.

Deci, trebuia să se întoarcă.

Își adună forțele pentru a părăsi locul în care se ascunsese. Se uită repede la stânga să se asigure că drumul e liber, apoi pași hotărâtă și o luă la dreapta. Mergea repede, privind drept înainte, ignorând privirile bărbaților care căutau companie de o noapte.

Ajunse la Whitehall și când privi peste umăr îl văzu pe Marcus! Mergea în spatele ei, pășind repede, fără să fugă, dar distanța dintre ei se micșora.

Renunță la ideea de a se duce la Charing Cross, la Strand, își ridică puțin fustele și se năpusti spre Whitehall. Fugi gâfâind câteva sute de metri și ajunse în fața Poliției Călare. Văzu câțiva soldați în uniforme albastre care erau de serviciu. Unul dintre ei îi ieși în întâmpinare.

— Vă rog să mă ajutați. Sunt urmărită de bărbatul acela, zise ea indicându-l cu degetul pe Marcus. Este un nebun.

Căpitanul Hailey o cântări din priviri și ajunse la concluzia că este o doamnă respectabilă, care nu minte. Chemă doi soldați și se îndreptă împreună cu ei spre Whitehall. Catherine se retrase sub arcada care dădea spre terenul pentru paradă, de cealaltă parte a clădirii. Când apăru Marcus, inima începu să-i bată mai tare și se retrase în umbra zidului.

— Marcus? Ofițerul păru uimit. N-am știut că te-ai întors la Londra. A venit aici o doamnă care pretinde că ești nebun.

Catherine își zise că o paște ghinionul. Marcus fusese ofițer de cavalerie, și ofițerii se cunoșteau între ei. Nu putea spera să aibă câștig de cauză. Se auziră râsete, apoi vocea lui Marcus care spunea:

— Și-a pierdut poșeta. Voiam să i-o înapoiez. Unde este doamna?

— Este. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Catherine nu mai așteptă. Trecu pe sub bolta de care stătuse rezemată. În fața ei se aflau terenurile de paradă, apoi parcul St. James. Fugi cât putu de repede. Ajunse la poarta parcului și o găsi deschisă. Răsuflă ușurată. De obicei, noaptea parcul era închis, căci se știa că devine locul preferat al prostituatelor și al peștilor. Porțile închise nu constituiau un impediment pentru ele, nici patrulele și nici hoții care se refugiau acolo

noaptea. Catherine ezită. Îi era frică să intre, dar teama pe care i-o inspira Marcus fu mai puternică. Intră și dispăru imediat de pe alee. În lumina palidă care se strecura de la Whitehall, de-abia putea să deosebească copacii și tufișurile. Merse cu capul în jos, acoperindu-și fața cu manșonul, până când ajunse în mijlocul unor tufișuri dese, unde se lăsă în genunchi, ascunzându-se. Făcuse prea mult zgomot când fugise peste terenul de paradă și știa că lui Marcus nu i-ar fi fost greu s-o descopere. Nu putea decât să spera că el o va lua pe aleea principală, care îl va duce spre mijlocul parcului, îndepărtându-l de locul în care se afla ea. Atunci, se va strecura din ascunzătoare și va fugi înapoi, spre Whitehall.

Pământul era îmbibat cu apă și hainele ei se umeziră. Scoase pistolul din manșon și-l ținu câteva momente în mână, amintindu-și ce-i spusese McNally: „Un soldat bun trebuie să se asigure dacă nu cumva pulberea s-a udat”. În clipa aceea își dădu seama că nu era singură. Marcus o urmăse și jucase același joc al așteptării și al pânzei, ca și ea. Teama îi paraliză toți mușchii. Cercetă atentă terenul. După câteva clipe, care ei i se părură o veșnicie, văzu o umbră, auzi o respirație greoaie, apoi pași care se îndreptară pe alee. Respiră liniștită, apoi încercă să-și imagineze traseul celui care o urmărea. Nu prinse decât niște zgomote dinspre lac provocate de vâslele bărcilor care mai întârziaseră, râsete și țârâitul greierilor.

Nu-și dădu seama cât timp se scursese de când stătea ascunsă, dar hotărî că putea să părăsească ascunzătoarea și ieși din tufiș. Se strecură cu grijă spre poarta care ducea la terenul de paradă privind mereu peste umăr. Numai când trecu de poartă, își mai veni în fire. Brusc, o umbră ieși din întuneric foarte aproape de locul în care se afla. Teama puse din nou stăpânire pe ea. Ridică piedica pistolului și trase, dar își dădu seama că greșise ținta. Se întoarse încercând să scape, însă niște mâini puternice o făcură prizonieră.

— Cățea! Strigă Marcus.

Ea încercă să țipe, dar o lovitură puternică o făcu să-și piardă cunoștința.

Gemu și-și duse mâna la obraz. Brusc, își aminti tot ce se întâmplase și încercă să se ridice. Bărbatul, aplecat deasupra ei, o împinse înapoi.

— Uite, bea asta, îi spuse el. O să te simți mai bine peste câteva minute.

Nu avea putere să se lupte cu el. Era amețită. Luă o înghițitură din lichiorul pe care i-l întinsese el și începu să tușească.

Rămase cu ochii închiși și cu capul sprijinit de marginea scaunului. Se strădui să înțeleagă ce se întâmpla cu el. Marcus n-o mai amenința.

Catherine deschise ochii și privi în jur.

— Unde ne aflăm? Întrebă ea.

— Într-un birou.

— Suntem la Poliția Călare?

— Da.

— Și unde sunt gărzile?

— Își văd de treabă, presupun. Le-am spus că am făcut o confuzie, că te-am speriat foarte tare, iar tu te-ai apărat cu pistolul.

— Dar ăsta este adevărul!

— Da, așa se pare.

Îl urmări cum își trage un scaun aproape de ea. Îi zâmbi și zâmbetul lui trăda bunăvoință. Marcus întinse mâna spre ea, dar Catherine se trase înapoi speriată.

— N-am mai văzut o asemenea culoare de păr, zise el. Este foarte frumoasă.

Ea își duse instinctiv mâna la cap. Părul îi cădea liber pe umeri. Boneta îi fusese scoasă și se afla pe un birou, alături de pistol și manșon.

El îi spuse dintr-o dată:

— Îți datorez scuze. Te-am confundat cu soția mea. Acum, la lumină, când ți-am văzut și părul roșu, mi-am dat seama că am greșit. Te-ai angajat într-o adevărată luptă cu mine, ceea ce m-a făcut să cred că îți este teamă să nu fii descoperită. Făcu o pauză, apoi spuse încet, foarte încet: Eu mă numesc Wrotham, dar tu.?

Răspunsul ei veni imediat:

— Eu sunt cea pe care ai reușit s-o sperii de moarte.

— Da, înțeleg, zise el, râzând.

Lui Catherine nu-i venea să se amuze. Se gândea la ce ar fi trebuit să facă. Un singur cuvânt greșit i-ar fi fost fatal. Se întreba dacă era bine să-și spună numele. Renunță. Ce-ar fi putut să-i spună? Că o chema Catherine? Că fusese în Spania în aceeași perioadă în care el se căsătorise cu Catalina? Părul ei era roșu datorită vopselii. Nu, nu trebuia să-i spună nimic despre ea. Dacă putea să eludeze adevărul, trebuia s-o facă. Nu era decât o doamnă respectabilă pe care el o atacase. Așa trebuia să rămână lucrurile.

Catherine se ridică și Marcus procedă la fel.

— Ține-ți scuzele și du-te la dracu' cu ele cu tot, spuse ea. Voi chema garda. Vreau să depun o plângere împotriva ta. M-ai atacat.

— Și eu pot să te acuz că ai vrut să mă împuști. Tu ai avut pistolul. Te rog să stai aici până se lămuresc lucrurile. Spune-mi, nu vrei să știi cine sunt? Eu aș dori să aflu mai multe despre tine. Te rog, stai jos.

Amintindu-și rolul pe care trebuia să-l joace, Catherine spuse:

— Știi tot ceea ce ar trebui să știi despre tine.

— Ce știi?

Nu mințea. Știa totul despre el. Îl urmărise evoluția încă dinainte ca el să se înroleze. Fusese un tip norocos, arăta bine, era bogat și avea un titlu de noblețe. Nu-i lipsise nimic. O armată de servitori îi îndeplinise fiecare dorință. Rezultatul fusese cel așteptat: ajunsese să creadă că toată lumea îi aparținea. Se angaja pentru nimicuri în dueluri; schimba amantele foarte des și credea că nici o femeie nu-i poate rezista. Nu-l interesau decât plăcerile de moment. Chiar și după ce se înrolase, continuase să se poarte la fel de ușuratic. În Spania, crezuse pentru un moment că a întâlnit o femeie deosebită, dar asta fusese doar o impresie. Rămăsese același bărbat lipsit de scrupule și de sentiment pe care-l cunoștea prea bine.

Constată surprinsă că, împotriva voinței ei, se reazează pe scaun. El era prea înalt, prea puternic și, fără pistolul din manșon, Catherine nu se simțea în siguranță în preajma acestui bărbat.

— Ești Marcus Lytton, conte de Wrotham, spuse ea. Ai o reputație prea „grozavă”.

— Reputație? El ridică o sprânceană a mirare: n-am știut că faptele mele de arme sunt atât de cunoscute.

Rânjetul lui o făcu să mai prindă puțin curaj și se auzi spunându-i:

— Reputația ta de ticălos, despre asta vorbeam.

— Mă flatezi.

— Numai tu poți să gândești astfel.

Pentru o clipă se așternu tăcerea, apoi el îi spuse încet:

— Mă dau bătut, domnișoară. O, da, dar nu vrei să-mi spui cum te cheamă? Sper că nu insinuezi că aș fi avut vreo intenție. În ceea ce te privește?

— Nici nu m-am gândit la asta.

— Adevărat?

Marcus o provoca. Îi răspunse cu aceeași monedă:

— Din câte știi, ești căsătorit, domnule.

— Ce știi despre soția mea? O întrebă el, cu severitate.

Ea ezită, apoi ridică din umeri:

— Până acum n-am știut decât ceea ce știe toată lumea, că te-ai căsătorit cu o spaniolă, când ai luptat alături de Wellington, în Spania.

— Și ce altceva mai știi?

De astă dată, ea nu mai șovăi:

— Știu că o urăști suficient de tare ca s-o ucizi.

Ochii îi străluciră, dar curând o privi cu acel zâmbet pe care i-l cunoștea prea bine.

— Ai înțeles greșit. Soția mea este cea care ar vrea să mă omoare. Și s-ar putea să reușească. O, nu mă privi așa. Știu că se poate întâmpla și în cele mai bune familii. Divorțul este greu de obținut, după cum știi, iar în cazul unei catolice, aproape imposibil. Vocea lui căpătă accente dure; după cum vezi, Catalina și cu mine suntem legați până la moarte. Este o situație greu de suportat.

Mintea lui Catherine lucra cu febrilitate. Ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări, dar nu îndrăzni. Chiar și după atâta timp, bărbatul se dovedea la fel de suspicios. Încercă să glumească.

— Sunt sigură că exagerați, domnule.

— Oare? M-aș mira să fie așa. Atitudinea lui se schimbă brusc. Am vorbit destul despre mine. Vreau să aflu ceea ce mă interesează și până atunci nu-ți dau drumul să pleci. Vocea lui exprima veselie, ceea ce nu se putea spune despre starea lui Catherine. Era conștientă de existența acelei laturi întunecate a caracterului lui și știa că pericolul nu trecuse încă. Ar fi vrut să plece de acolo fără ca el să știe cine era, sau unde putea s-o găsească.

— Domnule, apelez la cavalerismul dumitale și te rog să-mi dai drumul. Mă așteaptă cineva. Dacă ar afla, să zicem de. Pășania mea din seara asta, s-ar supăra foarte tare.

Se lăsă o tăcere plină de subînțelesuri, ca și când vorbele ei l-ar fi deranjat.

— A, da! Să înțeleg că pe acest domn l-ai întâlnit în seara asta, în casa doamnei Spencer? Sau aveți întâlnire?

Catherine fu cuprinsă de panică.

— Doamna Spencer? Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Adevărat? Aș putea jura că te-am văzut ieșind din casa ei. Ce s-a întâmplat? V-ați certat? Ea te-a dat afară din casă în zdrențele astea? Știu cât de geloase pot fi femeile uneori. Ești foarte frumoasă. I-ai furat vreun iubit? Așa este? Cine te așteaptă? Worchester? Berkeley? Indiferent cât ți-au oferit ei, eu pot dubla suma.

Puțin mai înainte, Catherine tremura de frică. De astă dată fu cuprinsă de mânie. Se simțea insultată și știa că el o făcea dinadins. Nu mai simți tremurul genunchilor când se ridică. Era Catherine Courtney și până acum nici un bărbat nu i se adresase de o asemenea manieră.

— Ceea ce am eu de rezolvat cu doamna Spencer nu te privește pe dumneata, zise ea pe un ton categoric.

— Deci ai fost acolo!

— Și dacă am fost, care este problema?

Acesta fu momentul în care ea făcu gafa pe care sperase din tot sufletul s-o poată evita. El se ridică, privind-o cu ochi strălucitori. Brusc, întinse mâna spre ea și o îmbrățișă, înfășurându-și brațele în jurul taliei ei subțiri. Apoi o sărută.

Catherine gemu, nu de plăcere, ci de durere. O mai dorea maxilarul de la lovitura pe care o primise. Se încordă, așteptând ca sărutul să se termine și durerea să ia sfârșit.

El profită de pasivitatea fetei și o trase mai aproape de pieptul lui. Catherine își pierdu respirația. Acest sărut nu avea nimic comun cu cel pe care i-l dăduse el după căsătoria lor, în Spania. De astă dată, el dovedea pasiune și tandrețe.

Luată prin surprindere, pe moment, se lăsă pradă brațelor lui. Apoi își aminti cu cine avea de-a face și-l lovi cu putere în fluierul piciorului. Marcus îi dădu drumul imediat. Ea se pregăti să-l mai lovească o dată, dar bărbatul o prinse de încheietura mâinii. Își recăpătase acel aer batjocoritor.

— A, deci nu ești una dintre prietenele lui Amy, zise el. A trebuit să descopăr singur.

Ea îl lovi din nou, dar lovitura nu mai avu același efect.

— Îmi cer scuze, zise el, dar din cauza ta am ajuns în situația asta. Dacă mi-ai fi răspuns la întrebări cu sinceritate, n-ai fi ajuns aici.

Fata simți că-l urăște pentru râsul și privirile batjocoritoare. Era inutil să încerce să se eschiveze. Într-un fel sau altul, bărbatul avea să afle ceea ce voia.

Ea își duse mâna la unul dintre buzunare.

— Iată cartea mea de vizită. Și cu asta cred că am încheiat discuția.

— Domnișoara Courtney, de la Hampstead, Heath House, citi Marcus. De ce nu mi-ai oferit această carte de vizită de la început, ca să nu mai treci prin ce ai trecut?

Fără o vorbă, ea își puse boneta pe cap, își luă manșonul, apoi pistolul și se întoarse să plece.

— Ai uitat ceva, zise el, întinzându-i poșeta. Ce ciudat! Toate doamnele pe care le cunosc își păstrează ceea ce au de valoare în poșetă, nu în buzunare!

Fata îi smulse poșeta, fără ca el să se opună. Marcus făcu un pas în fața ei, apoi se dădu politicos la o parte, invitând-o să treacă.

— Deci este adevărat ce se spune despre femeile cu părul roșu, zise el, chicotind. Ai un temperament vulcanic.

Catherine primi această remarcă cu dispreț și, cu capul sus, străbătu coridorul. Nu-i păsa că el putea chema garda s-o aresteze pentru că încercase să-l ucidă. Se putea apăra singură. Iar dacă el va încerca să-i afle trecutul, nu va găsi nimic care să-i confirme că ea era Catalina.

Marcus tuși în spatele ei, dar fata îl ignoră.

— Cred, zise el pe un alt ton, că n-ai luat-o pe unde trebuie.

Ea își încetini pașii.

— Pe aici este ieșirea.

Fata trase aer în piept, se întoarse și o porni după el. Marcus nu mai spuse nimic până la Whitehall.

— Cum vei ajunge de aici la Hampstead?

Catherine îl ignoră și făcu semn unei trăsurii care trecea. Marcus îi deschise portiera.

— La Teatrul Regal, zise ea.

— Să nu-mi spui că ești actriță, zise Marcus, așezându-se alături de ea.

Catherine stătea țeapănă, decisă să nu răspundă la întrebările lui. Nu simțea nevoia să discute cu el. Marcus continuă să vorbească tot felul de nimicuri până când trăsura ajunse la teatru. O lăsă pe ea să plătească vizitiul, ceea ce o dezamăgi. Ar fi vrut să i se dea ocazia de a-i arunca banii în față, dar înțelese că și el se aștepta la asta.

McNally se întoarse când îi văzu venind. Îl lăsă pe Marcus s-o ajute să urce în trăsură.

— Mergem acasă, McNally, zise ea.

— Un moment, interveni Marcus adresându-i-se lui McNally.

Domnișoara Courtney a avut un mic accident. N-a fost ceva serios. Trebuie să-și pună o compresă la bărbie când ajunge acasă. Cred că i-ar prinde bine și un brandy.

— Desigur, domnule, zise McNally. El recunoștea de la distanță un ofițer, și mai ales un domn, și acesta i se și părea cunoscut.

— O să trec pe la dumneata peste vreo zi sau două să văd cum te mai simți.

Trăsăturile fetei păreau cioplite în piatră.

— Dă-i drumul, McNally, zise ea.

McNally se uită la Marcus. Marcus privi profilul ca săpat în piatră al lui Catherine, apoi rânji.

— Dă-i drumul, McNally, zise și el.

McNally își îndemnă calul să pornească. Marcus urmări trăsura care făcu rondul și traversă Haymarket, apoi dădu colțul spre Piccadilly. În acel moment, zâmbetul îi dispăru și îi reapăru acea privire pe care o avea de obicei. Era aproape sigur că fata nu era Catalina, dar mai stăruia o mică îndoială. Existau multe deosebiri între fete, dar și multe asemănări. Marcus aflase că soția lui venise în Anglia. De aceea fusese atât de șocat când o văzuse pe domnișoara Courtnay. Auzind-o vorbind, își dăduse seama că se afla în fața unei persoane culte, ceea ce îl dezorienta. Dorise să se convingă că nu era Catalina, dar se înfuriase când fata încercase să-l împuște.

Clătină din cap, amintindu-și cât de uimit fusese când fata își scosese boneta și clăia de păr roșcat i se revărsă pe umeri. Atunci, sesizase și alte deosebiri. Fata avea tenul foarte alb și câțiva pistrui pe nas. Trăsăturile îi erau delicate. Când își revenise, el observă că nu avea nimic din sexapilul debordant al Cătălinei, amănunt pe care nu-l uitase. La Catalina îl atrăsese tocmai acea senzualitate latentă, brusc revărsată, căreia el îi căzuse pradă, crezând că era dragostea adevărată.

Nu, în mod sigur, domnișoara Courtnay nu era Catalina, cu toate că îi lăsase o impresie puternică. Fata părea rece și distantă, dar nu era lipsită de temperament. Nu regreta sărutul pe care i-l dăduse. Fata îl lovise, de fapt, îl lovise destul de puternic, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Amintindu-și, nu-și putu abține râsul. Fata era foarte puternică. De aceea îi stârnise curiozitatea.

Existau încă întrebări care îl chinuiau. Ea nu-i spusese ce căutase la Amy. Și mai erau și alte lucruri care îl descumpăneau: fusese foarte speriată la început, când dăduse cu ochii de el; nu-i spusese ce căuta noaptea pe străzile Londrei și, ceea ce îl uimise cel mai mult era faptul că umbla înarmată.

Așa s-ar fi comportat Catalina.

Domnișoara Courtnay era o enigmă și el își propuse s-o dezlege.

Prima sursă de informații va fi Amy, hotărî el. Aveau un trecut comun. Ea îi fusese cândva amantă, și rămăseseră foarte buni prieteni. Dacă Amy știa ceva, îi va spune.

CAPITOLUL 3

Marcus își amintea totul foarte bine. Fusese adus în ascunzătoare lui El Grande, din munți, pentru a i se vindeca rănilor. La vremea aceea, gândurile îi zburau spre Anglia. Nu visa decât baluri, englezoaice frumoase în veșmintele lor transparente, parfumul lor, părul înmiresmat și pielea lor catifelată. Se trezi din amintiri sprijinit de unul dintre pilonii unei minunate săli de bal, care aparținea lui lady Tarrington. Constată că se plictisise de moarte. Nimic nu se schimbă în cei cinci ani cât el fusese departe de Anglia, luptând împotriva francezilor. Aceleași conversații plicticoase, aceleași fete frumoase care se agățau cu disperare de fiecare vorbă aruncată la întâmplare de el. Numai numele și figurile se schimbaseră. Dacă gazda n-ar fi fost chiar nașa lui, ar fi

plecat imediat. „Bine ai venit acasă, Marcus”, își ură el gânditor, golind paharul de șampanie. Apoi își aminti că într-o seară, exact ca aceasta, luase hotărârea de a-și schimba viața. Cea de a douăzeci și noua aniversare a lui se apropia și se simțea bătrân ca Matusalem. Văzuse tot ce se putea vedea, făcuse tot ce se putea face și asta nu era bine pentru un tânăr de vârsta lui. Totul venise ușor. Niciodată nu avusese pentru ce să lupte. Afacerile lui erau derulate de cele mai strălucite minți în domeniu, iar fratele lui, Penniston, se ocupa de domeniul Wrotham mai bine decât oricine. Nu era nevoie să se căsătorească pentru a avea moștenitori, dacă nu simțea nevoia s-o facă. Dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva, existau ceilalți doi frați vitregi care moșteneau titlul. Devenise cartofor, îi plăceau băutura și femeile. Avea tot ce îi trebuia unui tânăr pentru a fi fericit, dar cu toate acestea nu-și găsea locul nicăieri și nu putea să-și explice nemulțumirea. Nu-și mai aminti cine participase la acel pariu. Nu-și aminti decât că fuseseră patru și pleaseră de la balul lui lady Castlereagh. Ajunseseră într-un bordel cu cele mai renumite prostituate. Acest gând îi rămăsese în minte. Nu-i plăcuse niciodată ceea ce se putea cumpăra cu bani. Pentru prima oară în viață, își dorea ceva care să nu aibă preț. Apoi, trecuseră la pariuri. Unul dintre ei începuse să vorbească despre viața grea a soldaților. Dacă el putea să îndure această viață timp de șase luni, ei se angajau să înghită blănițele de castor pe care le aveau drept gulere cu oricare dintre sosurile pe care l-ar alege el. Începuse totul ca o glumă. Nu se așteptase nimeni ca el să ia pariul în serios. De fapt, pariul nu avea nici o legătură cu hotărârea pe care o luase atunci. Ineditul vieții de soldat îl făcuse să acționeze, și sub acest impuls se înrolase. Avea să regrete de multe ori hotărârea pe care o luase. După o vreme însă, încetă să se mai gândească la ea. Devenise soldat. Avea ceva de făcut, își făcuse un scop din alungarea francezilor din Spania. Două luni mai târziu avusese loc bătălia de la Waterloo, după care serviciile lui deveniră inutile.

Acum era cu cinci ani mai bătrân și devenise și ceva mai înțelept. Nu dorea să revină la vechiul său stil de viață. Reușise să supraviețuiască războiului, în timp ce mulți dintre tovarășii săi își găsiseră sfârșitul pe câmpul de luptă. În orice caz, nu se va călugări. Se schimbaseră doar perspectiva din care vedea lucrurile și preferințele.

Fără să vrea, îi reveni în minte imaginea unei femei cu părul roșu. Amy nu-i fusese de nici un ajutor. De fapt, se distrase copios când Marcus îi descrisese fata. Ea îi reamintise că nici o femeie respectabilă nu lua parte la petrecerile ei. El nu-i spusese numele fetei și nici nu insistase să obțină amănunte pentru că nu voise să-i producă neplăceri domnișoarei Courtnay. Mai așteptase o zi, sperând că se va calma, apoi se dusese s-o vadă, acasă, la Hampstead.

Fata îl primi cu ostilitate, dar Marcus era la fel de încăpățânat ca și ea, și, în cele din urmă, fu nevoită să-l primească. Petrecuse o oră plăcută în compania ei. Remarcase casa, care avea propria ei poveste. Era cam dărăpănată, neglijată de multă vreme, arăta ca o femeie frumoasă care a început să îmbătrânească. Se vedea că lipseau banii. De la cea care le servi ceaiul și prăjiturile, află că numele de botez al domnișoarei Courtnay era

Catherine și că tatăl ei, un medic cu faimă, servise în campania din peninsula, iar Catherine îl însoțise în Portugalia. La întoarcerea în Anglia el își pierduse viața într-o întâmplare nefericită.

Felul în care arăta Catherine îl puse pe gânduri, dar suspiciunea că ea ar fi Catalina nu-l încerca. Era prea englezoaică, prea sobră, prea directă. Reprezenta tipul de fată pe care nașa lui ar fi numit-o „domnișoară”. În ceea ce-l privea, n-o considera așa. Fata avea limba cam ascuțită, ce-i drept, iar uneori ochii ei păreau că aruncă flăcări. Avea mult temperament și el se întreba ce-ar trebui să facă pentru a-l transforma în pasiune.

Nu prea avea timp de gândire. Se cunoscuseră întâmplător. Nu făceau parte din aceeași societate. Fata îi spusese foarte clar că el, contele de Wrotham, nu era o persoană agreată. Se simți dezamăgit, pentru că ea, Catherine Courtnay, era cea mai interesantă femeie pe care o cunoscuse.

Curând după aceea avu loc o petrecere câmpenească. Se duse și el. Un chelner sosi cu o tavă pe care se aflau cupe cu șampanie. Marcus luă o cupă, apoi o refuză pe cea de a doua. Cu coada ochiului văzu cum nașa lui se pregătea să-i prezinte o tânără îmbrăcată în roz, care nu avea mai mult de optsprezece ani. Altădată ar fi refuzat categoric, căci prefera femeile ceva mai coapte, măritate, cu soți care se complăceau în situația de încornorați. Marcus zâmbi și își spuse că se maturizase.

Se îndreptă spre sala de biliard unde se adunau de obicei bărbații. Nu-l interesa jocul, dar fusese unica modalitate de a scăpa de conversația plicticoasă din sala de bal. Începuse să se simtă mai bine în compania bărbaților, mai ales a celor care, ca și el, fuseseră pe front.

Îl evită pe căpitanul Gronow, care nu mai înceta să vorbească despre bătălia de la Waterloo. Afară, pe terasă, câțiva domni își fumau țigările. Spre deosebire de Gronow, care intrase în luptă spre sfârșit, ceilalți erau considerați veterani. Aceștia luptaseră mult timp alături de Wellington; dar ei nu vorbeau prea mult despre experiențele lor din război.

Unul dintre ei îl văzu pe Marcus și se îndreptă spre el. Freddy Barnes, cu un an sau doi mai mare decât Marcus, era genul de bărbat permanent bine dispus. Nu se plângea niciodată de nimic și de aceea Marcus îl agreea. Aveau multe în comun. Amândoi luptaseră alături de Wellington încă de la începutul campaniei și fuseseră „observatori” – un fel de spioni care, îmbrăcați în uniformă, pătrundeau pe teritoriul inamic pentru a observa mișcările trupelor franceze. Nu erau genul clasic de „spadasini”, ci adevărați ofițeri de cavalerie ai căror cai zburau cu viteza vântului. De foarte multe ori, erau urmăriți și alungați până la granița de cavaleria francezilor.

Într-una din aceste misiuni, Marcus căzuse într-o ambuscadă franceză și fusese salvat de El Grande. Ceva asemănător i se întâmplase și lui Freddie. Când fu adus Marcus, Freddie, aflat deja acolo, îl vizitase de multe ori în perioada convalescenței. Fusese martor și la căsătoria lui cu Catalina.

Marcus îi făcu semn în direcția lui Gronow:

— Când îl auzi vorbind, ai impresia că a fost un erou în acest război. Cred că la Waterloo n-a văzut decât fundurile cailor și gardul viu.

Continuară să glumească pe această temă, minimalizând amintirea încercărilor grele prin care trecuseră. Într-un moment în care conversația lăncezea, Freddie îl întrebă:

— Ce se mai aude despre soția ta, Marcus? A venit în Anglia, sau este tot în Spania?

Aceasta era întrebarea pe care o evitase Marcus toată seara, sau, mai precis, încercase s-o facă. Toată lumea aștepta s-o vadă pe lady Wrotham. Circulau tot felul de zvonuri despre căsătoria lui, deși mulți englezi se căsătoriseră cu fete din Spania. În ceea ce-l privea, Marcus dădea cât mai puține amănunte. Cum putea să explice că soția lui nu se afla acolo, cu el. Dacă ar fi spus adevărul, ar fi fost asaltat de zeci de fete care puteau pretinde că erau Catalina, sau cu numeroși indivizi dornici să-i ofere informații, contra cost, desigur. În ceea ce-l privea, se hotărâse s-o găsească prin mijloace proprii.

— O, ea este încă în Spania, zise Marcus, dar va veni în curând. Acceptă țigara pe care i-o oferi Peter Farrel și se întoarse într-o parte pentru a și-o aprinde, încercând astfel să pună capăt discuției.

Tactica folosită avu rezultatul dorit și nimeni nu mai întrebă de Catalina. Cu un an în urmă, când Napoleon fusese exilat și luptele încetaseră o vreme, plecase în Spania, pentru a-i da de urmă. Rămase cu convingerea că se întâmplase ceva cu Catalina și fratele ei; probabil pieriseră în luptă, altfel ar fi primit un mesaj din partea lor. Se dusesse și la mănăstirea unde o cunoscuse pe Catalina, fără prea mari speranțe de a o găsi. Călugării renovau mănăstirea. De la unul dintre ei, Juan, află că El Grande era de fapt marchizul de Vera el Grande, deci un nobil spaniol, însă vila lui aflată la periferia Madeirei era o ruină. El și Catalina fuseseră singurii supraviețuitori din familia lor. Francezii crezuseră că i-au ucis pe toți, dar curând își dăduseră seama că se înșelaseră. El Grande scăpase, își luase sora și se ascunseseră. La puțin timp, devenise eroul legendar al partizanilor. Juan îi mai spuse și altceva lui Marcus – El Grande plecase împreună cu Catalina, în Anglia.

De atunci, Marcus nu mai aflase nimic. După calculele lui, ei ajunseseră în Anglia cu doi ani în urmă. Se așteptase ca soția lui, Catalina, să-i pretindă să stea cu familia lui la Warwickshire, sau cel puțin, ceva bani. O căută cu gândul de a o pedepsi pentru ceea ce-i făcuse. Petrecuse multe ore imaginându-și tot felul de pedepse pentru acea aventurieră care îl forțase s-o ia de nevastă.

Catalina se dovedi însă mult mai inteligentă decât o crezuse el și evitase să cadă în mâinile unui soț care o ura.

Marcus reuși să afle data la care marchizul Vera el Grande și sora lui ajunseseră în Anglia, din evidențele autorităților portuare. De atunci însă nici o veste. Dispăruseră. Ciudat i se părea și faptul că ea, Catalina, nu-și folosisese numele de femeie căsătorită. Ce pune la cale? Când își vor face apariția?

La câteva săptămâni de la întoarcerea în Anglia, se întâmplase un lucru care îl pusese serios pe gânduri. Fusese victima unui atac. Atunci se gândi că dacă el ar muri, Catalina ar deveni o văduvă bogată, așa că Marcus era mai hotărât ca oricând s-o găsească. Trebuia să descopere ceva cu care s-o

ademenească, s-o facă să-i cadă în capcană. Alungă aceste gânduri și reveni la conversația care se desfășura.

Auzi pronunțându-se un nume cunoscut lui.

— Locotenentul William Harris? Îl întrebă el pe Freddie. Nu a stat cu noi în ascunzătoarea lui El Grande?

— Cred că el este, zise Freddie. Ce întâmplare!

— Despre ce vorbești? Întrebă Marcus.

— A supraviețuit războiului, dar a murit într-un accident cu o barcă. Se uită mai atent la Marcus. Ai citit despre accidentul ăsta în The Journal? S-a petrecut în parcul St. James, acum câteva zile. El și prietenii lui băuseră cam mult.

Marcus își aminti de mănăstirea din Spania și de figura unui tânăr căruia nu-i dăduseră tuleiele, care ședea la masa de scris a Cătălinei, cu Freddie, în timp ce el vorbea. Încercaseră să-l atragă și pe Harris în conversație dar, timid, tânărul nu vorbise prea mult.

— Asta înseamnă că am rămas doar noi doi, zise Marcus, continuându-și gândurile.

— Despre ce vorbești? Întrebă Freddie.

Marcus își dădu seama că se afla în centrul atenției, așa încât continuă:

— Din cei cinci ofițeri salvați de El Grande am rămas numai noi doi. Tu și cu mine, Freddie. Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Freddie îi răspunse:

— Când am părăsit ascunzătoarea lui El Grande și am încercat să trecem granița în Portugalia, am dat peste un regiment francez de cavalerie. În învălmășeala de atunci, unul dintre pușcași a fost ucis. Nu-i mai știu numele, așa cum nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți.

— Am uitat de pușcaș, spuse Marcus.

— Apoi, maiorul Sheppard s-a împușcat în timp ce își curăța pistolul.

Ciudat, nu?

— Și, continuă Marcus, căpitanul Brinsley a fost trântit de propriul cal și a murit. Stupid accident.

Cineva întrebă:

— Brinsley a fost cu voi la ascunzătoarea lui El Grande?

— A fost, zise Freddie.

Farrel trase din țigară, apoi i se adresă lui Marcus:

— Parcă și asupra ta au fost trase niște focuri răzlețe în Hyde Park? Am auzit ceva despre asta.

Marcus se întoarse spre Farrel. Acesta era foarte înalt și cine îl vedea prima oară avea impresia că este un molâu. Marcus însă știa cum stăteau lucrurile. Dintre soldații care serviseră alături de Wellington, maiorul Peter Farrel fusese cel mai des felicitat pentru expedițiile lui reușite.

— Ai dreptate, zise Marcus. Un dobitoc mi-a zburat pălăria de pe cap în timp ce traversam podul spre serpentină. Am sărit după ea. Era o pălărie foarte scumpă.

După ce râsetele se mai potoliră, Farrel îl întrebă:

— Ai mai aflat ceva despre El Grande? Cine era, de fapt?

— Da, zise Marcus, cumnatul meu era marchizul de Vera el Grande.

* * *

Freddie Barnes părăsi casa lui lady Tarrington destul de tulburat. Miștise. Și nu numai atât. El nu știuse despre atacul asupra lui Marcus. Acum, când aflase, încerca să facă legăturile necesare. Poate că nu era nici o legătură între accidentele suferite de Sheppard, Brinsley și Harris și tentativa de omor asupra lui Marcus. Toate acestea se înșirau ca niște accidente nefericite, dar erau, oare, întâmplătoare?

Începură să cadă stropi grei de ploaie. Ridicându-și gulerul, Barnes făcu semn unei trăsurii. Locuia în St. James, dar trăsura nu opri acolo. Dădu colțul spre Piccadilly și se îndreptă spre strada Bond. Freddie știa că nu este așteptat. Se înțeleseseră să stabilească întâlnirile în prealabil, dar simți că de astă dată se aflau într-o situație excepțională.

Când intră în vestibul, auzi vocea unei femei care țipa de plăcere și sunetele guturale ale partenerului ei. Se înfurie și simți o durere acută în stomac. Deci, acesta era motivul pentru care partenerul lui nu-l primea decât după ce stabileau întâlnirile. Era un libertin. Nu-l interesau decât banii pe care îi dădea Freddie Barnes, pentru a trăi cum îi place. În afară de bani, acesta mai cerea și discreție.

Tocmai se gândea să plece când ușa dormitorului se deschise și iubitul lui apăru în cadrul ușii. Era îmbrăcat într-un halat maro, de brocart. Când îl văzu pe Freddie, trase repede ușa.

— Freddie, zise el mimând bucuria că-l vede. Mi-am închipuit că ești tu. N-ar fi trebuit să vii așa, neanunțat.

— Nu, zise Freddie care nu putu să se abțină de la a-l persifla. Nu se vedea nici urmă de regret pe fața amicului său. Nici măcar nu avea bună-cuviință să pară stânjenit. Dacă tot am venit până aici, aș vrea să-ți înapoiez cheia asta.

Bărbatul făcu un pas înainte.

— De ce, Freddie? Din cauza unei femei? Freddie, știi bine că nu înseamnă nimic pentru mine. Puse o mână pe umărul lui Freddie și-l strânse încet. Mă simțeam atât de singur fără tine. Ea se afla aici. Asta a fost totul.

Cu toate că îl disprețuia, Freddie nu mai ripostă. Dragostea îl face pe bărbat slab. Și el era un bărbat adevărat, în pofida disprețului pe care i-l arăta prietenii dacă ar afla secretul lui. Făcuse parte și el din trupa de ofițeri observatori. Luptase corp la corp cu inamicul. Era un bărbat puternic, dar nu într-atât de puternic încât să termine cu acest iubit care își bătea joc de el.

I se adresă pe un ton plictisit:

— Uite ce e, m-am întâlnit cu Wrotham în seara asta. Nu, nu i-am spus nimic, dar nu asta este problema. Se petrec niște lucruri ciudate. S-ar putea să nu fie nimic, dar am vrut să aflu dacă tu știi câte ceva despre toate astea. Au fost trei accidente și un atac. O să-ți explic mai târziu. Înțelegi? Asta este tot.

— Fii mai explicit. Tânăra aruncă o privire spre ușa închisă. Scap imediat de femeia aia. Du-te acasă și așteaptă-mă acolo. Vin cât pot de repede. Vorbim atunci.

Freddie vru să mai spună ceva, dar renunță. Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Freddie? Urmă un moment de tăcere, apoi partenerul lui spuse: El știe ceva despre mine?

Freddie se crispă.

— Știi că nu dezvălui secretele oamenilor, deci n-aș spune nimic despre tine fără permisiunea ta.

Însoți cuvintele cu un zâmbet dulce.

— Asta-mi place la tine, Freddie. Ești un om de onoare. Continuă tot așa. Vin la tine cât de curând.

Freddie ajunsese acasă epuizat. De ce nu avusese puterea să-l trimită la naiba pe iubitul lui? În felul acesta s-ar termina relația lor, și el nu putea renunța. Oare nu mai avea mândrie, nici demnitate? Se umilise destul. Dumnezeu, ce se întâmpla cu el?

Își turnă un pahar de brandy și-l dădu peste cap. Apoi se așeză în fața șemineului cu sticla în mână meditând la viitorul lui. Avea treizeci și cinci de ani. Trebuia să se însoare și să aibă o familie. Asta ar bucura-o imens pe mama lui. Începu să râdă și-și mai turnă un brandy. Uneori, își dorea să fi murit. Pleoapele îi deveniră grele și închise ochii.

Visă că se îneacă. Avea iarbă de mare înfășurată în jurul gâtului. Se simțea tot mai rău, nu mai avea aer. Când își dădu seama că cineva îl strângea de gât, fu prea târziu. Fu incapabil să mai lupte.

Ransom Bank se afla la est de Pall Mall, lângă Charing Cross. La câteva minute după ce se deschiseseră ușile, o trăsură opri în fața clădirii și un tânăr coborî. După ce intră în bancă, întrebă de domnul Stevenson, directorul adjunct și fu condus într-o încăpere fără ferestre de la subsol. Imediat i se aduse o casetă și fu lăsat singur ca să-i examineze conținutul în liniște.

Deși pielea din care era confecționată caseta era foarte veche, se păstrase în bună stare. Pe capac avea trei inițiale: P. R. L. Tânărul deschise caseta cu cheia pe care o adusese. Nu examina prima dată conținutul acesteia. Totul era în ordine – tot ceea ce putea să-l propulseze spre acea viață pe care și-o dorea. Mai rămăsese un singur obstacol; când îl va îndepărta, răbdarea îi va fi răsplătită. Așteptase trei ani și acum simți că succesul este aproape.

Își îngropă degetele în teancul de scrisori și documente și scoase o poșetă mică de catifea albă, îngălbenită de timp, de genul celor pe care le poartă doamnele la baluri când nu au buzunare la rochii. Goli conținutul poșetei și o brățară îi rămase în palmă. Avea cinci medalioane, pe care se aflau capete de femei, sculptate în diferite pietre prețioase. Montura, identică, era din aur filigranat. Acea bijuterie deosebită reprezenta pașaportul lui către o viață ușoară, îmbelșugată.

Puse la loc brățara, apoi poșeta de catifea și, după ce-și goli buzunarele, mai aruncă alte câteva scrisori lângă cele existente. Încuie caseta și-l chema pe funcționarul băncii.

După câteva minute, părăsea banca. Curând, își promise el, va îndepărta singurul obstacol care mai stătea în calea ambițiilor lui.

CAPITOLUL 4

Catherine nu-și dădu seama dacă făcuse călătoria spre Hampstead de plăcere, sau pentru a se autotortura. Era sâmbătă dimineața, într-o minunată zi de vară și ea îl călărea pe Vixen, un cal care mergea, într-un trap liniștit. Îi venea să-și arunce boneta, să-și lase părul liber în bătaia vântului și să alerge până la Parliament Hill, cel mai înalt loc din zonă.

Dacă ar fi făcut așa, lumea s-ar fi întrebat cum de a devenit peste noapte o călăreață atât de bună, iar McNally ar fi murit de invidie. Oricum, n-ar fi fost un comportament demn de o doamnă. Deja dăduse naștere la comentarii după mica escapadă din seara în care îl întâlnise pe Marcus.

Se mai uită peste umăr la voinicul ei însoțitor, cu un temperament atât de necontrolat. McNally călărea pe Derby, poneiul cel bătrân care trăgea la caretă, ceea ce îl enerva. Derby ar fi trebuit lăsat să se odihnească la pășune, dar ea nu avea cu ce să-l înlocuiască. Vixen era calul unui vecin care îi plătitise lui Catherine să aibă grijă de el cât era plecat.

Întoarse capul simțind că o fixează cineva. Emily Lowrie, o tânără cu o figură plăcută, cu un păr negru, bogat, se detașă dintr-un grup de călăreți și veni spre ea. Cele două se împrieteniseră cu șase ani în urmă, când Emily venise să locuiască în Hampstead. Cu toate că Emily se căsătorise de curând, păstrase legătura cu Catherine și cele două se considerau prietene.

— Nu uita de invitația de joi seară, strigă Emily. O să fie și un oaspete surpriză.

În fiecare a treia joi din lună, Emily organiza o întâlnire între prieteni în casa ei aflată de cealaltă parte a Hampstead Heath-ului. Lui Catherine îi făceau plăcere aceste întâlniri pe care ea le numea „informative”. Soțul lui Emily, membru al Parlamentului și la început de carieră, invita oaspeți cât mai diverși. Exista întotdeauna și unul de onoare, o persoană care avea idei originale. Multe articole ale lui Catherine fuseseră inspirate de conversațiile pe care le angaja la aceste întâlniri.

— Știi că nu lipsesc niciodată, îi spuse Catherine. Cine este invitatul de onoare?

— Conte de Wrotham, spuse Emily cu un zâmbet.

— Wrotham?

Emily părea încântată de informația pe care i-o dăduse.

— Tot așa am reacționat și eu când mi-a spus William. Wrotham? Dar contele este cu mult deasupra noastră, William, ești sigur că va accepta invitația? Poate n-ai înțeles bine. Atunci, William îi explicase că Wrotham se autoinvitase la întâlnirea lor.

— N-am știut că William îl cunoaște pe Wrotham, spuse Catherine cu jumătate de glas.

— L-a cunoscut săptămâna trecută. I l-a prezentat o cunoștință comună. O, Catherine, nu ți se pare minunat? Dacă Wrotham se va interesa de cariera lui William, îți dai seama cât de departe va ajunge soțul meu? Wrotham îi cunoaște pe cei care îl pot ajuta pe soțul meu. Dar te rog să nu-i spui lui William ce ți-am destăinuit. Știi că nu-i place să se simtă tutelat.

Veselă, Emily plecă să mai împărtășească vestea cea bună altei cunoștințe.

Wrotham! Și ea care fusese atât de sigură că l-a convins și că el n-o va mai suspecta că este Catalina. Atunci de ce se autoinvitase la întâlnirea organizată de Emily? La naiba cu bărbatul ăsta! Nu renunța niciodată?

O clipă, Catherine se gândi să nu se ducă, dar până la urmă se hotărî să înfrunte toate problemele care se puteau ivi. Era clar că bărbatul acesta mai avea multe lucruri de lămurit în privința ei. Ceea ce avea ea de făcut era să-i satisfacă toate aceste curiozități astfel încât să-i spulbere orice umbră de îndoială. Abia atunci el va renunța s-o mai agaseze.

Se îmbracă foarte îngrijit în acea dimineață. În timp ce se tot răsucea la stânga și la dreapta privindu-se în oglindă, constată cu surprindere că îi place noua ei înfățișare. Doamna McNally îi pieptănase părul, i-l ridicase și îl prinsese în creștet cu niște trandafiri din mătase. Tenul îi era mai neted și mai strălucitor datorită fardului de obraz pe care și-l aplicase. Ca să nu mai vorbim de rochia cea nouă din muselină de culoarea fildeșului, cu talia joasă, care-i stătea foarte bine, dar pe care mătușa Bea ar fi respins-o cu toată hotărârea.

Îmbrăcase acea rochie nu din vanitate, deși o deranjase afirmația lui privind „zdrențele” în care era îmbrăcată, și afirmația că ar fi avut șase copii. Șase copii! Își duse instinctiv mâinile spre abdomen. Slavă Domnului, era destul de plat. Și ce dacă el lăsase să se înțeleagă că arată ca o fată bătrână? Ea nu voia decât să arate altfel decât o văzuse el până acum, și în orice caz să nu arate precum Catalina.

Încercă să nu se mai gândească la mătușa Bea când încălță papucii de satin cu tocuri înalte sau când își puse ciorapii albi de mătase care o costaseră zece șilingi. Dăduse zece șilingi pe o pereche de ciorapi de mătase! Asta o șocase mai mult decât prețul plătit pe rochie. O rochie o putea purta câțiva ani, în vreme ce ciorapii, dacă va avea noroc, o vor ține o seară! Cheltuise atâta doar ca să-l facă pe Wrotham să renunțe? O luase razna. Cine se uita la ea putea crede că a făcut toate astea numai pentru a-l atrage pe conte. Înainte de a se hotărî dacă să-și schimbe sau nu toaleta, se auzi o bătaie în ușă și apărură doamna McNally.

— Arată ca nouă, zise ea prezentându-i pelerina pe care o ducea pe braț. O găsisse în pod, într-un cufăr cu lucruri vechi care aparținuseră mamei lui Catherine. Cufărul fusese dus în pod când sosise mătușa Bea, și doamna McNally știa de ce făcuse acest lucru.

Beatrice Courtney fusese o puritană care condamna vanitatea sub orice formă. Nepoatele ei nu se bucuraseră de haine noi, de petreceri, baluri sau spectacole de teatru. Toate acestea fuseseră înlocuite cu predicile religioase, cu munca grea și învățătura. Ea n-ar fi găsit nici o întrebuintă a celor lucruri frumoase care aparținuseră mamei lui Catherine. Podul în care fuseseră duse avea o istorie aparte. Când sosise în această casă cu domnul McNally, ea găsisse podul plin cu tot felul de tablouri, ornamente și cutii cu cărți „nepotrivate”, dar și cu cufere pline de haine cochete, asemeni pelerinei verzi de satin pe care tocmai o călcase.

Împreună cu soțul ei aranjaseră casa folosind acele tablouri, oglinzi și decorațiuni. Catherine se declară mulțumită: casa semăna cu cea ce fusese pe vremea mamei ei. Apoi, doamna McNally se hotărâse să transforme câteva din toaletele pe care le găsisese în cufere, iar Catherine le purtase cu plăcere.

Privind-o pe Catherine, doamna McNally se simți mulțumită, dar i se puse un nod în gât. Fata era frumoasă și asta nu se datora acelei mătuși imposibile Beatrice Courtnay, care o crescuse. Femeia aceea ar fi trebuit să dea socoteală pentru tot ce făcuse, la fel ca și tatăl lui Catherine. Când îi murise soția, acesta își dăduse fiicele în grija unei femei care nu știuse să țină loc de mamă. Pe una dintre fete reușise s-o facă să-și ia câmpii, iar pe cealaltă să arate ca ea. Din fericire, caracterul lui Catherine se formase deja când acea domnișoară bătrână, mătușa lor, le intrase în casă. Acum când mătușa Bea nu mai exista, Catherine, cea care fusese o fată frumoasă, părea să revină la viață.

Un singur element mai lipsea pentru a face ca bucuria doamnei McNally să fie completă. Ea voia ca fata să întâlnească bărbatul potrivit, un gentleman desăvârșit care să aprecieze inteligența lui Catherine și care să-i interzică să frecventeze acele locuri care nu onorau o doamnă.

Ea ținu pelerina lui Catherine pentru ca fata să se îmbrace, apoi când aceasta se întoarse, îi încheie nasturii. Făcând un pas în spate, ea o mai privi o dată din cap până în picioare. În dialectul ei scoțian ea îi spuse, privind-o:

— Fetițo, ești o adevărată bucurie pentru acești ochi bătrâni. Ai făcut totul fără ca eu sau McNally să știm. Du-te acum, te așteaptă.

Catherine își repetă discursul în timp ce cobora scările. Pe la mijlocul acestora uită începutul. Nu McNally o aștepta, ci Marcus.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, zise el, zâmbindu-i. Ea părea stânjenită, ceea ce îi făcu plăcere lui Marcus. De fapt, nici el nu prea avusese timp să-și revină. Când o văzuse coborând, fusese luat prin surprindere. De-abia reuși să-i spună: N-are sens să mergem în două trăsură. Oricum, pentru a ajunge la destinație treceam prin fața casei tale. L-am întâlnit pe McNally și i-am spus că nu are rost să mai pregătească trăsura. Sper că nu te deranjează?

În acel moment apăru și McNally care rămase cu ochii ațintiți asupra ei. Din capul scărilor, doamna McNally o urmărea cu lacrimi în ochi. Catherine coborî și își puse mânușile. Apoi, zise pe un ton rece, dorind să demonstreze că e conștientă de interesul celor doi soți:

— Soția dumitale vine cu noi în seara asta, lord Wrotham?

— Soția mea?

— Lady Wrotham, spuse Catherine, privind-o cu subînțeles pe McNally, apoi pe soția acestuia. Abia aștept s-o cunosc.

— Acum nu. Poate data viitoare.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Satisfăcută de faptul că cei doi servitori auziseră ce trebuiau să audă, Catherine ieși pe ușa din față.

Când Marcus se așeză lângă ea în trăsură, îi spuse:

— Era frumos calul pe care-l ducea McNally la grajduri. Mi-a spus că este al unui vecin care voiajează în America.

— Nu este vorba de o vizită. Amiralul Collins va rămâne acolo un an, poate chiar mai mult.

— Deci în acest timp îi poți folosi calul?

— De ce întrebi?

— Pentru că mi-ar face plăcere să călărim împreună.

Nu era greu de ghicit unde voia să ajungă. O văzuse călărind în Spania. Oare continua să fie suspicios și dorea să verifice dacă ea era Catalina?

— Pot să folosesc calul, dar nu-mi place să călăresc. Îi venira în minte plimbările pe care le făcea noaptea, călare pe Vixen, și întoarse capul pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Cine se ocupă de cal?

Oare omul acesta nu renunța niciodată?

— De obicei McNally, dar o mai scot și eu uneori la plimbare. Înainte ca el să mai poată spune ceva, Catherine continuă: Te-ai autoinvitat la petrecere pentru că știai că vin și eu.

— Ai dreptate.

— De unde ai aflat că soții Lowrie îmi sunt prieteni?

— Le-ai menționat numele în treacăt, când ne-am întâlnit ultima oară. Îți amintești?

Catherine își aminti și își reproșă propria-i prostie. Avu nevoie de câteva minute pentru a-și reveni. Trebuia să se comporte cât mai natural și să renunțe la provocări. Dar în primul rând să nu uite cât de mult îl urăște.

Se uită drept în ochii lui Marcus.

— Mă cam urmărești, domnule. Nu-mi place asta. Ce dorești de la mine?

El ridică din sprâncene și începu să râdă.

— Ai dreptate, însă prefer să nu intrăm acum în amănunte. Mă uimești, Catherine. Am atâtea semne de întrebare în ceea ce te privește. Mă gândesc mereu la tine.

— Dacă îți răspund la întrebări, promiți c-o să mă lași în pace?

— Dacă asta dorești. Rosti el după o scurtă pauză.

Deci punea la îndoială dorința ei. Catherine respiră adânc și îi spuse calm:

— Ce vrei să știi?

— Te-ai culcat vreodată cu un bărbat? Era un atac direct. Trebuia să-i mai zdruncine siguranța pe care o ația.

Catherine simți că explodează sesizând zâmbetul lui plin de trufie.

— Nemernicule! Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva din partea ta!

Chiar ai uitat bunele maniere?

Bărbatul o prinse de încheietura mâinii și o trase spre el:

— A fost doar o speranță deșartă, după cum se vede.

Ea îi îndepărtă mâna.

— Speranță deșartă? Ce înseamnă asta?

El ridică din umeri.

— Locuiești singură. Călătorești într-o trăsură închisă, cu un bărbat care are o reputație cam. Deochiată. În cercurile mele asta înseamnă că doamna respectivă este deschisă – să zicem – tuturor propunerilor?

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu fac parte din cercurile dumitale. N-am nevoie de însoțitor. Nu fac parte din înalta societate, domnule. Sunt o persoană decentă, respectabilă, care muncește pentru a-și câștiga existența, iar domnii care fac parte din anturajul meu sunt la fel de decenti și respectabili.

— Nu intenționez să-mi cer scuze pentru întrebare, zise el. Asta va simplifica relația noastră. Marcus o privi atent: Ai spus că muncești pentru a-ți câștiga existența. La ce te referi?

, Asta va simplifica relația noastră." Catherine renunță să ghicească la ce se referea. Avea destule griji. Remarcase plăcerea lui de a o provoca. Dacă își pierdea calmul, risca să spună ceea ce nu trebuia.

Decise să-i spună că lucrează pentru The Journal. Își zise că prezentând realitatea banală el se va plictisi și va dispărea repede din viața ei.

— Scriu pentru The Journal, zise ea. Articole, eseuri, tot ce mi se cere.

— Nu cred că înțeleg ce-mi spui.

Catherine îi explică pe larg despre ce era vorba. Marcus oscila între admirație și șoc.

— A. W. Euman, zise el. Interesant. N-am crezut că este o femeie. La naiba, am citit destule articole de ale tale. Nu mi-aș fi închipuit că femeile se gândesc la astfel de lucruri.

Era genul de compliment care o enerva cel mai mult, dar nu făcu nici un comentariu.

— Mulțumesc pentru compliment, zise ea.

— The Journal! Sunt impresionat. Cred că ți-a fost destul de greu să-l convingi pe editor – Melrose Gunn, nu?

— Să te ia în serios. Nu te supăra, dar femeie fiind.

Catherine îi răspunse cu toată candoarea de care era capabilă:

— Din contră, el a fost cel care m-a convins să-mi public eseurile: O să-l cunoști în seara asta. Este vărul lui Emily. Ne-am cunoscut la o petrecere dată de Emily. Sper că ai reținut, domnul meu, că ceea ce ți-am dezvăluit este confidențial? Nimeni nu trebuie să afle cine e A. W. Euman. Nu i-ar fi dezvăluit toate acestea dacă nu s-ar fi aflat într-o situație disperată.

— De ce nu?

— Pentru că femeile nu sunt luate în serios.

— Melrose Gunn te ia în serios, așa-i?

— El este un om de excepție.

Discutară apoi despre articolele ei; la un moment dat, Marcus o întrebă:

— În seara în care te-am cunoscut asta făceai, te documentai?

— Da, îi confirmă ea ușurată.

— De asta te-ai dus la doamna Spencer?

Amy o prevenise în scris că Wrotham pusese întrebări despre ea, dar nu-i dăduse și alte informații.

— A fost o înscenare, spuse ea. Cineva m-a trimis la acea adresă. Se mai întâmplă și astfel de lucruri. De asta și port o armă.

Ca să fie cât mai convingătoare, Catherine răspunse la toate întrebările. Spera ca el să nu mai revină niciodată la această discuție.

Când trăsura se opri în fața casei lui Emily, ea îi zâmbi cât putu de atrăgător.

— Ți-am răspuns la toate întrebările, domnule. E rândul duminică să te ții de cuvânt.

El îi întinse o mână și o ajută să coboare.

— Înțelegerea noastră a fost să nu te mai caut, zise el, dacă așa dorești, dar sper să te determin să-ți schimbi convingerile.

Îi plăcu îngrijorarea din ochii fetei și se simți și mai întăritat când fata îi ripostă:

— Eu n-aș conta pe asta. Catherine își trase mâna din mâinile lui și se îndreptă cu pași rapizi spre intrare.

Catherine constată că nu greșise dând atenție toaletei ei. Se părea că toată lumea se pregătise în mod special pentru întâlnirea cu Wrotham. Unele doamne erau atât de elegant îmbrăcate încât nu le mai recunosc. Rochiile din materiale în culori pastel erau transparente, în coafurile sofisticate erau prinse flori de mătase. Bărbații purtau jachete sport, unele dintre ele erau în dungii, altele cu broderie; mai erau și altele pe care ea nu le putu descrie. Marcus avea ținuta cea mai sobră dintre toți bărbații prezenți, ceea ce o intrigă. Se părea că el își propusese să-i umilească pe ceilalți.

Se simți mai bine, mai în largul ei, când Melrose Gunn se desprinse dintr-un grup de tineri și o luă de braț. Melrose avea peste treizeci de ani și arăta ca un gentleman foarte distins, căruia începuse să-i încărunțească părul la tâmple. Se remarcă printre cei prezenți și, din multe puncte de vedere, poseda tot ceea ce aprecia ea la un bărbat. La rândul său, Melrose îi aprecia inteligența și o încuraja să scrie, arătându-se interesat de subiectele pe care ea i le oferea. Catherine îl cunoștea de multă vreme. O ceruse în căsătorie, dar ea îl refuzase. Melrose era un bărbat prea blând pentru ea și când ar fi cunoscut-o cu adevărat și-ar fi luat câmpii.

— Am văzut că te-a însoțit Wrotham, zise el.

Ea acceptă paharul de punzi pe care acesta i-l oferi.

— Da. M-a adus cu trăsura lui. A fost amabil, nu?

Melrose, care sesizase inflexiunile ciudate din vocea ei, o privi curios, apoi se uită spre grupul de bărbați în care se afla Marcus.

— Cred că are succes la femei, remarcă el.

— Mult. Lui Catherine nu-i era prea clar pe ce se baza puterea lui de seducție, dar simțea că nici ea nu este imună, în pofida faptului că nu-l plăcea și nici nu-l respecta. Tocmai asta îl făcea și mai periculos.

Melrose sorbi din paharul cu punzi, înainte de a rosti:

— Se pare că-i cam plac femeile, la fel ca și tatălui său.

Catherine îl bătu ușurel pe braț.

— Dacă intenționezi să mă previi în privința lui, greșești. Nu trebuie să-i spui unei femei despre un alt bărbat că este un afemeiat. Va fi tentată să

creadă că ea îl va face să se schimbe. Mai bine i-ai aminti că bărbatul este căsătorit. Cu asta vei avea precis succes.

Marcus privea din partea opusă a încăperii. Mult prea educat pentru a-și trăda curiozitatea, dar și suficient de cinstit, nu putea nega că era puțin îngrijorat văzând că Melrose avea aerul că ține situația sub control. Nu trecu o oră și Marcus află de la Emily tot ceea ce-l interesa despre relația dintre Melrose Gunn și Catherine Courtney. Catherine era cea mai bună prietenă a ei, iar Melrose văr. Ea îi mai spusese că cei doi nu vor ajunge vreodată la o relație mai serioasă: fuseseră prieteni și colegi prea multă vreme.

În timpul seratei, Marcus adună și alte informații despre Catherine. Astfel, află că fata își pierduse mama pe când avea doar doisprezece ani; că fusese crescută de o fată bătrână, insipidă și rea, o mătușă; că sora lui Catherine fugise de acasă când împlinise paisprezece ani și nimeni nu mai auzise de ea. Despre moartea tatălui fetelor în Portugalia aflase din alte surse.

Îi veni în minte alte femei pe care le cunoscuse și încercă să-și imagineze cum s-ar fi descurcat ele în locul lui Catherine – singure, obligate să-și câștige existența. Îl surprinse faptul că ea nu alesese calea cea mai ușoară – căsătoria cu Melrose Gunn, care ar fi fost fericit s-o ia de soție.

În seara aceea abia de reuși să schimbe câteva cuvinte cu Catherine. Fiind oaspete de onoare, se afla permanent în centrul atenției. Spre deosebire de seratele insipide, de conversațiile plicticoase de la petrecerile pe care le dădea mătușa lui, aici se discutau subiecte religioase sau politice la care participau și doamnele.

La plecare se trezi față în față cu Melrose Gunn. Catherine făcu prezentările. Cei doi se studiară cu atenție și cu vădită antipatie, totul în limitele politeții. Marcus știa că Gunn locuia la familia Lowrie, deci nu se punea problema cine o va conduce pe Catherine acasă. Se simți chiar victorios când urcă în trăsură și se așeză în fața lui Catherine. Când trăsura se puse în mișcare, Catherine îl întrebă:

— Ce te amuză?

— Poftim? A, cred ca este vorba despre drepturile mele teritoriale. Deși aveam impresia că mă pot ridica deasupra lor.

— Nu înțeleg.

— Mi se pare normal.

— De ce?

— Pentru că ești femeie.

Se lăsă tăcerea. În ochii lui se aprinse o luminiță ciudată, care se stinse rapid. Catherine simți un nod în gât.

— Ce se întâmplă cu tine? O întrebă el încet.

Marcus nu-și luase ochii de la Catherine toată seara. Nu mai văzuse o asemenea armonie de culori la nici o femeie. Nici un artist n-ar fi reușit să surprindă și să immortalizeze acea masă de păr roșcat și efectul pe care-l avea asupra tenului fetei. O urmărise vrăjit cum se mișca, îi studiase mimica și gesturile când discuta ceva ce o interesa. Era conștient că se simte atras de ea. O admira și o respecta datorită felului în care ea apela la cavalerismul lui.

Aici însă, în intimitatea cupeului, unde parfumul ei îi invada nările, se petrecu ceva care îi scoase la iveală tot ceea ce era mai întunecat și mai primitiv în ființa lui ceva care îl îndemna să întindă mâna și să ia. O singură femeie îi mai trezise asemenea sentimente - Catalina.

— Cred că-mi pierd mințile, murmură el și întinse mâna spre ea. Nu te opune. Nu-ți voi face nimic rău. Stai liniștită și lasă-mă. Lasă-mă. O trase mai aproape și o sărută.

Și Catherine îl urmărise cu privirea toată seara, dar încercase să reziste atracției pe care o simțea față de acest om. Îl urmărise, îi remarcase zâmbetul, precum și felul în care îi străluceau ochii atunci când ceva îl amuza, încercase să reziste farmecului acestui bărbat, se străduise chiar, dar ceva anume, poate felul în care își dădea el la o parte acea șuviță care îi cădea uneori în ochi, un gest pe care ea și-l amintea din Spania, nu-i permitea să rămână impasibilă. Iar acum, în intimitatea acestei trăsuri, simțea că îi este tot mai greu să-i reziste. Catherine dispăruse. Erau din nou Catalina și Marcus, înainte ca ea să descopere cine este el cu adevărat.

Buzele ei se deschiseră sub apăsarea gurii lui. Marcus îi mângâia părul bogat, scoțându-i acele și florile, pentru ca, apoi, să-și înfășoare șuvițe din părul ei pe mână, trăgând-o mai aproape. Parfumul pe care îl degaja fata, gustul buzelor ei îl invadară și simți că dorește să se cufunde în ea.

Catherine se pierdu. Nu fusese pregătită pentru această exacerbare a simțurilor. Îi vuiau urechile, inima îi bătea prea tare și se simțea amețită. Gemând, ea îi cuprinse gâtul cu brațele. Mâinile lui Marcus se strecurară sub pelerină, mângâindu-i încet mijlocul, șoldurile și coapsele. Dar asta nu era de ajuns. Marcus voia să fie mai aproape de ea. Sărutul lui deveni tot mai înfocat. Pentru o clipă, Marcus se îndepărtă și privirile li se întâlneau. Fata își dădu capul pe spate oferindu-i buzele. Marcus o luă în brațe și mâinile lui continuară s-o caute, s-o descopere. Ea nu mai opunea nici o rezistență, lăsându-se în voia dorințelor lui, Marcus nu simțise niciodată o dorință atât de intensă de a posedea o femeie. Nu mai era plăcere, ci un fel de nebunie. Ar fi vrut s-o aibă chiar acolo, în trăsura, s-o posede cu atâta pasiune încât ea să-și dea seama că-i aparține numai lui, acum și întotdeauna.

Se simțea ca un sinucigaș care se apropia tot mai mult de marginea unei prăpăstii. Nu mai era el, sau cel puțin nu se mai recunoștea. Intuia că fata era virgină. Nu se putea năpusti astfel asupra ei. Trebuia să se controleze. Să lase lucrurile să decurgă normal.

Marcus îi desfăcu încet mâinile încolăcite în jurul gâtului lui. Genele fetei se mișcă ușor și ea deschise ochii.

— Catalina. Începu el.

Catherine se trase brusc înapoi, cât mai departe de el.

— Nu sunt Catalina! Nu sunt soția ta! Strigă ea.

Marcus își duse o mână la ochi.

— Iartă-mă. Mi-a scăpat acest nume fără să vreau. Seamănă atât de mult cu numele tău. Am vrut să spun Catherine, crede-mă.

Marcus nu era sigur că ceea ce spune e adevărat. Undeva, în adâncul ființei lui, Catalina și Catherine se contopeau. Făcuse însă o gafă de neiertat,

lucru care nu i se mai întâmplase până acum și se simți rușinat ca un puști surprins făcând pentru prima oară dragoste cu o femeie.

Vocea lui Catherine tremura de emoție.

— N-ar fi trebuit să ajungem aici. Fata respiră adânc. O, Doamne, cum de am uitat că ești căsătorit?

Marcus trecu peste remarcă ei și spuse:

— N-are de ce să-ți fie rușine. Vina îmi aparține în exclusivitate.

Ochii lui Catherine se umplură de lacrimi și Marcus simți nevoia s-o strângă în brațe și să o mângâie. Nu făcu gestul deoarece știa cum ar fi reacționat fata dacă ar fi îndrăznit s-o atingă. „La naiba”, murmură el și-și trecu mâna prin părul negru, dându-și la o parte șuvița de pe frunte. O privi lung, îndurerat, strângându-și și apoi desfăcându-și pumnii. Ar fi vrut s-o atingă din nou, s-o sărute, să termine ceea ce începuse. Trupul îi ardea de dorință.

Ridicându-se brusc, el întinse mâna spre mânerul ușii.

— Ar trebui să mai discutăm, zise el, dar nu aici, ci acasă la tine, acolo unde sunt și alte persoane.

Ea lăsă să-i scape un strigăt când Marcus se ridică brusc. O clipă avu impresia că el voia să sară din trăsură. Apoi căzu înapoi pe bancheta trăsurii și-și cuprinse cu palmele obrajii care ardeau.

Marcus era un bărbat impulsiv și periculos, mai periculos decât își amintea. Iar ea nici nu încercase să-l oprească. Fusesse o marionetă în mâinile lui. Cum putea un bărbat să se comporte astfel cu o femeie? Dar el nu era un bărbat oarecare, era Wrotham!

Fata își duse o mână la buzele de curând sărutate. Nici un bărbat nu reușise s-o facă să ardă de dorință. De fapt, ea nu-l dorea pe Wrotham. De el se temea și îl ura. Dar Marcus. O, Doamne, era atât de dezorientată.

Auzi zgomotul făcut de bici și trăsură se puse în mișcare. Se apropie de geam, încercând să-și calmeze bătăile inimii. Se auzi din nou zgomotul biciului, apoi cel al potcoavelor care se loveau de asfalt. Privi pe geam la umbrele care rămâneau în urmă, în timp ce se îndreptau spre Heath House.

Marcus o ajută să coboare. El observă că ochii fetei străluceau. Își ascunse un zâmbet de încântare și o conduse până la ușa casei.

CAPITOLUL 5

— Ce vrei să fac? Catherine ridică mâinile și câteva picături de ceai căzură pe rochie. Puse ceașca jos și începu să-și șteargă rochia cu o batistă pe care o scoase din buzunar. Îl privea fix pe Marcus. Nu putea să accepte ceea ce auzise.

Marcus se ridică și închise ușa pe care din decență o lăsase întredeschisă, după care se așeză pe scaunul lui. Se aflau în biroul lui Catherine. Focul fusesse aprins căci era destul de rece și ei se așezaseră aproape de șemineu.

— Aș vrea să ții locul soției mele de ochii lumii, repetă Marcus.

Catherine îl privea nevenindu-i să-și creadă urechilor. Neliniștea de care fusesse cuprinsă o sufoca. Marcus îi spusese că-și suspectează soția că pusese la cale atacul care avusese loc asupra lui, iar acum venea cu această

propunere. În fond, ce intenționa acest bărbat și cum ar trebui să reacționeze? Să-și fi dat el seama că ea e Catalina? Trebuia să-și păstreze calmul și să pretindă în continuare că nu era soția lui.

— Ți-ai pierdut mințile, zise ea. Arăt eu a spaniolă? Dumnezeu, nici măcar nu vorbesc limba.

Marcus îi ascultă calm toate argumentele. Catherine afirma că nu știe ce să mai creadă. Partizani? El Grande? Soția lui care încercase să-l ucidă? I se păru cam exagerat. Era hotărâtă să-și vadă de viața ei, să-și câștige existența. În plus, din principiu, nu se amesteca între soți. Ea avea de scris și asta îi lua destul de mult timp. Marcus exagera. De altfel, n-ar fi reușit să facă ceea ce îi cerea el.

Când își epuiză argumentele, Marcus îi spuse:

— O să mă revanșez față de tine pentru aceste servicii. Îți ofer cinci mii de lire, Catherine. Să nu-mi spui că n-ai nevoie de acești bani. Nu-ți cer decât să mă asculți.

Deși era încă șocată, simți nevoia să afle amănunte.

— Cinci mii de lire sunt o sumă, zise ea fără să vrea.

— Am crezut că te va interesa.

În timp ce vorbea, Marcus întinse mâna spre sticla de brandy pe care o adusese McNally și-și umplu paharul. Apoi îi relatează condițiile în care se căsătorise cu Catalina și încheie:

— Poate că ea s-a căsătorit cu mine presupunând că voi muri în război și va moșteni averea mea. Pentru că m-am încapățânat să supraviețuiesc, s-a hotărât să mă suprime. Și s-ar putea s-o facă – dacă nu reușesc s-o găsesc.

Când se opri o clipă, Catherine îi spuse:

— Dar n-ar fi mai simplu să anulezi căsătoria? Pare o afacere murdară. De altfel, nu cred că această căsătorie este valabilă în Anglia.

— Greșești, zise Marcus. A fost încheiată în vreme de război, în zona de luptă. Martori au fost doi ofițeri englezi. Mulți soldați britanici s-au căsătorit cu spaniole în condiții mai puțin obișnuite și căsătoriile lor sunt considerate valabile. De ce căsătoria mea ar fi considerată altfel?

— Dar dacă nu s-a consumat?

De fapt, Catherine puna aceste întrebări numai pentru că el se aștepta să le audă, deoarece ea cunoștea deja răspunsurile. Când se întorsese în Anglia se interesase și aflase că i-ar trebui o armată de avocați și judecători ca să se desfacă acea căsătorie încheiată în Spania, în condiții de război. Nici faptul că ea folosisese un nume fals nu putea constitui un motiv pentru anulare. Fusese convinsă că acest conte cu banii și relațiile lui, va desface căsătoria.

— Cum aș putea să dovedesc? Ca să nu mai vorbim de faptul că, în pofida a ceea ce cred oamenii, o căsătorie este legală chiar dacă nu se consumă. Un bărbat cu situația mea n-are prea multe șanse de a anula o căsătorie. Verdictul s-ar putea pronunța împotriva mea și aș fi legat pentru tot restul vieții de Catalina. Sunt obligat să mă gândesc și la ceea ce las în urma mea, asta dacă ea nu reușește să mă omoare.

— Și atunci, ce-i de făcut?

— Un divorț, Catherine. O, dar nu unul englezesc. Aceste lucruri se pot aranja mai ușor în Scoția. Îți închipui că m-am informat. Dacă ar fi și Catalina de acord, lucrurile s-ar rezolva fără probleme. Trebuie s-o găsec, înainte de a începe acțiunea.

Abia acum Catherine înțelese motivul pentru care Wrotham nu întreprinsese nimic în scopul anulării căsătoriei după ce părăsise baza partizanilor. Atunci, în Spania, ea dorise doar să-l pedepsească pentru că o înșelase, făcând-o să se îndrăgostească de un simplu ofițer de cavalerie, când în realitate el era conte de Wrotham. Îl ura pe acel conte. Din cauza lui ajunsese Amy prostituată. Ar fi vrut să-l facă să sufere, să-i mai taie aripile pentru o vreme, să-l facă să creadă că nevasta lui putea să-și facă apariția oricând. Nu-și imaginase niciodată că s-ar putea să-i ceară chiar el acest lucru.

Ca o ironie a sorții, pedepsindu-l pe el, se pedepsea și pe ea. Nu pentru că ar fi intenționat să-și găsească un soț potrivit. La douăzeci și șase de ani, devenise o celibatară convinsă. Simțea nevoia să fie independentă.

Nu putea face abstracție că Wrotham era soțul ei, ceea ce îi dădea destulă putere asupra ei, lucru pe care nu-l luase în calcul la vremea respectivă. Un bărbat putea face orice cu soția lui. Legea îi conferea acest drept. Marcus îi putea lua casa, îi putea interzice să scrie sau o putea sechestra în castelul lui. Era convinsă că dorea s-o pedepsească pentru ceea ce-i făcuse ea în Spania.

Catherine îl privi cu atenție și înțelese cum îi căzuse Amy în plasă. Un bărbat care nu făcuse altceva toată viața decât să sucească mințile femeilor, știa cum trebuia să procedeze. Nu făcuse nici ea excepție. O prinsese cu garda lăsată.

Gândul la Amy îi stârni mânia. Mult timp încercase să se stăpânească, considerând că nu-și putea permite să dea frâu liber sentimentelor. Trebuia să fie tot timpul în gardă, mai ales că el putea juca un rol dublu, la fel ca ea.

Catherine își mai turnă o ceașcă cu ceai fierbinte înainte de a vorbi din nou:

— Ce te face să crezi că nevasta ta vrea să te omoare?

Marcus o privi întrebându-se ce voise să spună înainte de a-și umple ceașca cu ceai.

— Am fost atacat la Londra, în Hyde Park. Mă așteptau gărzile ascunse în tufișuri.

— Gărzile? Ce legătură există între gărzi și soția ta? Se petrec multe asemenea incidente.

— E adevărat, dar acesta a fost premeditat. Am primit un bilet de la o doamnă care îmi cerea să mă întâlnesc cu ea pe podul care traversează Serpentine. S-a dovedit că nu ea îmi trimisese acel bilet.

— Poate că a fost un mesaj care a ajuns unde nu trebuia sau poate soțul ei avea ceva să-ți reproșeze.

Marcus zâmbi.

— Eu nu mă încurc niciodată cu femei măritate. Și chiar dacă aș face-o, bărbații din cercul meu își rezolvă diferendele prin duel.

— Duel!

Marcus se prefăcu că nu remarcă tonul fetei.

— A fost o ambuscadă. Atacantul sau atacanții păreau hotărâți să mă facă prizonier. Neavând arma la mine, am făcut singurul lucru pe care-l puteam face – am sărit în apă, am înotat până la malul opus și m-am ascuns. Ea dădu din cap.

— Dar ce te face să crezi că soția ta a pus la cale atacul? Poate că mai ai și alți dușmani. De ce nu te gândești și la moștenitorii tăi?

— La Penniston vrei să spui? El începu să râdă. Pe el nu-l interesează decât caii și fermele. Nu, el o opri pe Catherine să-l întrerupă, nu spun că El Grande sau Catalina au fost cei care au tras asupra mea, ci că ei au angajat pe cineva s-o facă.

Ea nu-i putea apăra pe Catalina sau pe El Grande fără a-i trezi suspiciuni, așa că se mulțumi să întrebe:

— N-a fost nimeni acolo care să te ajute? Hyde Park este destul de populat.

— Era pe înserat, chiar înainte de închiderea parcului. După ce s-a tras, oamenii au venit în fugă, dar n-au văzut nici un suspect.

Catherine spuse încet:

— Totuși nu-mi vine să cred că soția ta are vreo legătură cu acest atac.

— Soția mea și fratele ei. Nu-l uita pe El Grande. Am mai descoperit și alte lucruri care vin să se adauge suspiciunilor mele.

El se ridică și începu să străbată încăperea. Când ajunse la fereastră, trase una dintre draperiile de catifea și privi în întuneric, apoi se întoarse brusc:

— Cu o săptămână în urmă un prieten al meu a fost ucis în propria casă. Colonelul Frederick Barnes. L-ai cunoscut?

Ea dădu din cap, dar nu comentă. Crima fusese menționată pe prima pagină în The Journal.

Marcus privi îndelung focul din șemineu, apoi rosti încet:

— A fost unul din martori la căsătoria mea cu Catalina. În ascunzătoarea lui El Grande s-au aflat cinci ofițeri de cavalerie, printre care și eu și doi pușcași. Mai trăiesc doi – eu și unul dintre pușcași. Strânse paharul pe care-l avea în mână. Celălalt pușcaș a murit în luptă. Alți patru ofițeri au murit în condiții neelucidate, numai moartea lui Freddie este o crimă evidentă. Mă asculți?

— Da! Ce înțelegi prin condiții ciudate?

— Accidente, sau ceea ce numim noi accidente. Accidente fără nici un martor.

— Înțeleg. Continuă.

— Toți au fost soldați englezi și s-au aflat în același timp în ascunzătoarea lui El Grande.

Catherine își aminti de soldații englezi care fuseseră la mânăstire cu Marcus, dar le uitase numele. Nu se mai întâlnise cu niciunul dintre ei; de altfel, îi fusese teamă de acest lucru. Nici cu Marcus n-ar fi procedat altfel, dacă n-ar fi fost rănit atât de grav.

— Ar putea fi o simplă coincidență, zise ea.

— Da, dar tot atât de bine ar putea să nu fie. După atentat, ar însemna să fiu tâmpit dacă nu fac niște legături.

— Și tu crezi că El Grande și Catalina sunt implicați în acele „accidente”?

— El Grande a spus că-mi va ucide toți camarazii dacă nu mă însor cu sora lui.

— Te-a amenințat? Își amintea că el spusese ceva în acest sens când ea îl acuzase pe Marcus că ar fi vrut s-o violeze. Dar tu te-ai căsătorit cu sora lui. Dacă ar fi vrut să-ți ucidă toți camarazii ar fi făcut-o până acum.

— Poate că a fost un avertisment.

Înțelegând că indiferent ce-ar fi spus, nu-i putea schimba impresia despre El Grande, ea continuă:

— Dar acel pușcaș care mai trăiește? Cum a reușit să scape?

Marcus sorbi din pahar, apoi se reazează pe scaun.

— Nu știu cine este și nici unde se află. S-ar putea să fi murit și el.

— Spuneai că s-a aflat la acea bază a gherilei o dată cu tine. Trebuie să știi cine este!

— Din păcate n-am apucat să-i cunosc pe pușcași. Nu se amestecau printre ofițeri. Eu am stat separat. Din cauza rănilor mele, mi s-a dat o încăpere separată, camera Cătălinei. Imediat după moartea lui Freddie am încercat să aflu numele acelor pușcași, dar fără rezultat; cei care i-au cunoscut sunt morți.

După o clipă de gândire, Catherine spuse:

— Nu înțeleg care este legătura dintre toate acestea și ceea ce mi-ai spus mai înainte. Dacă toți au fost martori la căsătoria ta, nu crezi că ar fi preferabil pentru Catalina ca ei să fie în viață și să-i susțină versiunea?

— În mod normal, da. Din păcate însă sunt în joc mai multe interese. Nu-mi dau seama ce urmărește Catalina.

Lui Catherine îi veni o idee și o rosti cu glas tare:

— Cred că El Grande are mai mulți dușmani decât tine. Dacă el este ținta? Din câte am auzit, multe conturi s-au reglat în timpul luptelor acestui mic război de partizani. Poate că cineva vrea să-l omoare.

— Nu văd motivul.

Ceva din privirea lui o făcu să se înfioare. Avea gâtul uscat și simți nevoia să înghită, înainte de a continua.

— Mi-ai cerut să joc rolul soției tale. Ce speri să rezolvi cu asta?

— Vreau să-i determin pe soția mea și pe fratele ei să iasă la lumină. Știu că sunt aici, în Anglia, și sper să-i găsesc. Când vor afla că altcineva i-a luat locul Cătălinei, soția mea pe care nu speram s-o mai găsesc, vor ieși din ascunzătoare. Este momentul să pun capăt situației, le-am făcut pe plac prea mult timp. Deci, ești de acord să joci rolul Cătălinei? Îți ofer cinci mii de lire. Nu-i o sumă de lepădat.

Ea se ridică și îl privi uimită.

— După tot ce mi-ai spus? Ți-ai pierdut mințile? N-aș juca rolul soției tale pentru tot aurul din lume. Poate și se va părea ciudat, dar îmi place să

trăiesc. Așa că du-te la naiba cu propunerea ta cu tot, domnule Wrotham. Catherine se îndreaptă spre ușă și o deschise ostentativ.

— Mă așteptam la asta, zise el.

Catherine era conștientă că Marcus ar putea lua în serios refuzul ei și atunci ar fi trebuit să găsească o cale de a-l aduce înapoi.

— Zece mii de lire, Catherine, plusă el încet. Este o sumă însemnată, chiar și pentru cineva cu averea mea.

Într-adevăr, era o sumă. Ar fi putut să trăiască în lux tot restul vieții.

Catherine închise ușa și se întoarse la locul ei.

— Nu-ți promit nimic, zise ea, dar. Bine, explică-mi cum crezi că s-ar derula lucrurile. Poate că astfel aș înțelege mai bine și.

Atitudinea lui Marcus se schimbă brusc și o privea acum cu un fel de satisfacție. Se întrebă ce spusese, ce făcuse? Apoi, expresia aceea de pe chipul lui dispăru.

Marcus se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, ținându-și paharul de brandy în palme.

— Nu vei fi în primejdie. Ei nu-și vor dori să ți se întâmple ceva, deoarece toate planurile Cătălinei legate de averea mea s-ar năru. De asemenea, nu vor mai încerca să mă ucidă, pentru că tu ai moșteni toată averea mea. Ei n-ar avea decât de pierdut.

— Dar El Grande și Catalina ar putea dovedi că sunt o impoștare!

— Niciodată. Catalina vrea doar banii mei și eu sunt dispus să-i dau cât cere pentru a-i cumpăra tăcerea. Văzând că ea nu înțelesese, el continuă: Mă refer la divorț, Catherine. Sunt gata să-i dau cât cere ca să divorțeze.

Catherine nu-și putu reține un zâmbet disprețuitor.

— Deci pentru a-ți salva pielea ești gata să plătești o astfel de criminală? Ce-ar zice prietenul tău, Freddie Barnes? Sau ceilalți ofițeri uciși? Nu va exista dreptate pentru ei?

El ripostă cu blândețe:

— Tu mă judeci, când singurul motiv pentru care mă asculți acum sunt tot banii? Ești o mică. Vrăjitoare cu apucături mercantile.

Catherine ridică din sprâncene:

— Nu îți sunt prietenă, lord Wrotham. Nu-ți datorez nimic. Ai noroc că accept să te ascult.

El trase aer în piept.

— Ai dreptate, desigur. Și mai ai dreptate când spui că nu-i voi lăsa pe El Grande și pe Catalina să scape așa ușor. Când voi pune mâna pe ei, rolul tău va lua sfârșit. Nu te mai plictisesc acum spunându-ți cum o să procedez în ceea ce-i privește.

Catherine spuse, fără prea multă convingere:

— Dar dacă te înșeli? Dacă El Grande și Catalina nu sunt vinovați? Dacă aceste crime au fost comise din alte motive - asta în cazul în care au existat cu adevărat.

— Dacă mă înșel, nu pierd nimic. Dacă nu, vreau dreptate pentru toți cei implicați.

Catherine rămase pe gânduri. Omul acesta se afla pe o pistă greșită sau intenționa s-o folosească pentru cine știe ce scopuri ascunse. Oricum nu putea lua singură această hotărâre. Erau implicați și alții și trebuia să-i consulte.

Marcus o privea în tăcere. Nu știa cum să se poarte cu ea. În trăsură, Catherine se lăsase pradă simțurilor. Se simțea ușor dezorientat. Ea era ca oricare altă femeie - putea fi cumpărată, dacă prețul era cel corect. Sau poate că greșea. Poate că ea trăia cu Melrose Gunn. Îl irita ideea, dar nu atât de mult încât să nu guste amintirea apropierei lor din trăsură.

— Pe lângă bani, poți păstra garderoba și bijuteriile pe care ți le voi cumpăra pentru a face față acestui rol.

Catherine tresări. Marcus folosea din nou acel ton, care abia îi masca satisfacția. Se va gândi mai târziu la asta, își zise ea.

Înainte de a apuca să-i răspundă, el continuă:

— Desigur, îți vei primi și banii, dar ar putea să dureze câteva luni toată înțelegerea noastră. Vom merge la Londra, vom ieși în lume și zvonul că mi-a sosit soția din Spania se va răspândi. În acel moment Catalina și El Grande vor fi dezorientați. Zâmbetul lui demonstra câtă încredere avea în acest plan. Apoi, ne vom retrage la domeniul Wrotham, unde locuiește familia mea.

— Wrotham?

— Domeniul este în Warwickshire. Nu fi îngrijorată. Nu vom trece la acțiune până nu-ți înveți rolul foarte bine.

— Este destul de complicat, zise ea. Cum să pretind că sunt Catalina? Părul meu este roșu. Nu știu decât câteva cuvinte în limba spaniolă.

— Toate aceste probleme se vor rezolva.

— Cum vom proceda față de prietenii mei, ei mă vor recunoaște.

— Prietenii tăi nu fac parte din cercurile mele. Și, din câte știu, oamenii văd doar ceea ce se așteaptă să vadă.

Ea continuă:

— De ce m-ai ales pe mine? De ce n-ai ales o fată oarecare cu părul negru? De ce mă implici pe mine în afacerea asta?

— Pentru că semeni foarte mult cu soția mea. Și cred că ai fi convingătoare.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, după care Catherine se pronunță:

— Am nevoie de timp, nu pot să iau o hotărâre acum.

— Cât timp îți trebuie?

Ea făcu un calcul rapid și preciză:

— O săptămână. Și te rog să nu faci presiuni asupra mea. Dacă vei face, răspunsul meu va fi negativ.

Marcus se declară de acord. Simțea că fata era pe jumătate convinsă să-l ajute și nu voia s-o agaseze. Se ridică și-l concedie din ușă pe McNally care venise să-i țină haina.

— Melrose Gunn ar putea fi o problemă.

— De ce? Îmi pot scrie oriunde articolele.

— Nu mă refeream la articolele tale.

— Dar?

— Pari îndrăgostită de el. Figura lui Marcus exprima o ușoară îngrijorare.

— Țin mult la el, este adevărat. E un bărbat inteligent, care și-a dedicat viața celor din jur, ajutându-i în diverse moduri.

— Este adevărat că-ți face curte?

— N-aș zice. Suntem numai amici.

— Femeilor le place genul ăsta, zise Marcus, deschizând ușa.

— La ce te referi?

— La bărbații asemeni lui Gunn - inteligenți, devotați.

Catherine înțelese.

— Nu tuturor femeilor, replică ea zâmbindu-i, dar celei care apreciază aceste calități la un bărbat îi este destul de greu să reziste.

Mulțumită de răspunsul pe care i-l dăduse, ea îi ură noapte bună, închise ușa și se întoarse la birou.

CAPITOLUL 6

Curând, zâmbetul îi pieri. Avea probleme serioase la care să se gândească. Ar fi fost mai simplu să le rezolve împreună, dar asta presupunea ca Marcus să fie foarte sincer și deschis cu ea. Ridică din umeri, gândindu-se la propria-i duplicitate care o depășea pe cea a lui Marcus.

Cu privirea țintuită în tavan, ea trecu în revistă tot ce-i spusese Marcus. Intuia că el îi spusese adevărul și era într-adevăr interesat ca soția lui să apară, pentru ca mai apoi să procedeze la un divorț scoțian. Cel mai simplu ar fi fost să recunoască că ea este Catalina, însă îi era teamă s-o facă. Marcus părea atât de pornit împotriva Cătălinei încât nu știa cum ar fi reacționat. Nu, nu era pregătită s-o facă.

Se apucă să-și facă niște notițe, așa cum făcea întotdeauna după ce lua un interviu. Zece minute mai târziu, lăsă stiloul deoparte, își sprijini coatele pe birou și-și cuprinse obrazii în palme. Maiorul Carruthers trebuia să fie informat cât mai repede, chiar în această seară. Oare ce reacție va avea? Apoi, El Grande. Îl va interesa problema? Va reuși să-i capteze atenția? Nu exista decât o posibilitate de a afla toate acestea - să le scrie amândurora. Rămase cu gândul la El Grande și la anul pe care-l petrecuse alături de partizani.

Totul începuse la Lisabona, după ce-și înmormântase tatăl și plănuia să se întoarcă la Londra. Atunci fusese abordată de maiorul Carruthers. Apăruse o criză în sistemul de informații și el avea nevoie de cineva care să meargă pe teren. Folosea astfel de persoane trimițându-le în spatele liniilor inamice pentru a obține date privind amplasarea țăntelor militare, pentru a evita surprizele neplăcute când Wellington își va desfășura armata. Maiorul Carruthers văzuse multe schițe făcute de ea la Madrid, înainte de retragere și-și dăduse seama că fata putea fi folosită. Astfel ajunsese ea să fie recrutată de spionajul englez.

Îl cunoscuse pe El Grande în prima misiune, când el și grupul lui de gherilă o însoțiseră până la ținta de care urma să se ocupe ea, un pod pe care englezii voiau să-l arunce în aer pentru a-și asigura pozițiile. Pentru prima oară fusese nevoită să-și schimbe înfățișarea, să încerce să arate cât

mai spaniolă cu puțință. El Grande pretinsese că fata îi este soră, pentru a o putea infiltra în liniile franceze. Uzară de această minciună de foarte multe ori, astfel că, la un moment dat, nimeni nu mai făcea diferența între realitate și fantezie.

Prima misiune încununată de succes o atrase după sine și pe a doua și ea rămase cu partizanii. Cei doi McNally puneau prea multe întrebări indiscrete legate de disparițiile ei. În cele din urmă ea le spuse că pleacă în Anglia, în calitate de damă de companie a unei doamne bătrâne pe care o cunoscuse la Lisabona. Astfel putu să justifice absența ei de un an, timp în care se aflase alături de partizani.

La început se simțise dezorientată, dar nu-i păsa de ceea ce putea să se întâmple cu ea. Abia trecuse peste criza provocată de moartea subită a tatălui ei și de oribila ceartă cu Amy. Cu timpul începu să se simtă legată de lupta partizanilor împotriva francezilor. Învățase și limba și împărțise toate durerile și neajunsurile cu ei. În scurt timp se transformă într-un adevărat partizan. Cauza lor deveni cauza ei. Învăță să tragă cu arma, să călărească și să lupte ca oricare dintre ei. Și asta nu pentru că i-ar fi plăcut războiul, ci fiindcă îl percepea ca pe cea mai plină și mai intensă perioadă din viața ei. Ea cunoscuse libertatea pe care o aveau de obicei femeile, în special cele din Anglia. O, dar cât de emoționant era să călărești cu El Grande și cu partizanii noaptea, sub cerul înstelat și să spui povești în jurul unui foc de tabără pentru ca timpul să treacă mai repede! Fuseseră desigur și lucruri neplăcute -luptele, morții - dar acestea nu o marcaseră. Bărbații din regiment făcuseră tot posibilul să le țină departe pe femei de ceea ce era mai rău în război.

Prin comparație, viața pe care o dusesse la întoarcerea în Anglia i se păru anostă, lipsită de culoare, deși trăia mai intens decât alte fete de vârsta ei. Era propria-i stăpână, venea și pleca fără a da raportul nimănui. Munca ei la The Journal o duse în diferite locuri, unele destul de ciudate. Se simțea implicată în efortul de a schimba soarta oamenilor, dar îi lipsea acel sentiment de identificare pe care-l simțise alături de partizani.

Își ridică încet capul și-și masă mușchii încordați ai cefei. Privirile i se opriră asupra unui raft al bibliotecii. Semăna cu celelalte, dar ceva i se păru ciudat.

Ridică lumânarea și se îndreptă spre raftul cu pricina. Pipăi de-a lungul peretelui și simți o denivelare. Când apăsă, se auzi un sunet ciudat și raftul se îndepărtă de la perete. În spatele lui se ascundea un fel de cabinet fără ferestre. Acolo obișnuia tatăl ei să-și țină medicamentele și substanțele chimice periculoase, pentru a le feri de copiii săi. Nu mai erau sticle sau borcane ca pe vremuri. Aici ascundea schițele pe care le făcuse ea în Spania.

Cuprinse locul cu o singură privire. Nu era mare lucru de văzut - șiruri de rafturi deschise și câteva mape cu articole despre diferiți artiști, ziare vechi, caiete cu însemnări, cutii cu documente și alte relicve ale lui El Grande. Luă una dintre mape, o puse sub braț și se îndreptă spre birou.

Nu găsi mare lucru. Majoritatea schițelor pe care le făcuse ajunseseră la Serviciul Englez de Informații. Se aflau acolo mai mult schițe făcute de ea unor partizani sau țărănilor pe care îi cunoscuse în expedițiile ei. Toate

acestea erau dovada anului pe care-l petrecuse ea cu partizanii și le considera ca pe un testament. Răsfoi schițele până găsi ceea ce căuta – un portret în creion al lui Marcus. Încă o dată, remarcă aspectul de irlandez al acestui bărbat. Părea un ticălos, dar era un ticălos cu înfățișare plăcută. Făcuse portretul din memorie, după episodul „Isabella”, când el o sărutase. Nu, el nu fusese un ticălos agreabil, așa cum îl categorisise ea. Meritase tot disprețul ei.

Căpitanul Marcus Lytton – ăsta fusese numele sub care îl cunoscuse. Se îndrăgostise de el, dar de fapt iubise pe cineva care nu exista. Își aminti cât fusese de șocată când aflase că era conte de Wrotham. Știa destule despre acest Wrotham. Făcea parte din acei bărbați pentru care fugise Amy de acasă când venise mătușa Bea să locuiască cu ele. Amy îi spusese că Wrotham o iubea, iar ea o considerase foarte norocoasă până când o găsisese într-o noapte în grajd, speriată, sângerând, îngrozită că va fi descoperită de mătușa Bea. Atunci, Amy îi spusese că Wrotham o violase. Puțin după aceea ea fugise cu un alt bărbat. Mai târziu, mult mai târziu, auzise că Amy devenise amanta lui Wrotham. Poate că asta urmărise el – s-o distrugă pe Amy.

Când auzi numele acela rostit de sublocotenenți și de măscăriciul care însoțea regimentul, dar mai ales când îi auzi sugerând că sora lui El Grande era destul de coaptă pentru a se profita de ea, se simți cuprinsă de mânie. Atunci se hotărâse să-l pedepsească pe conte nu numai pentru ce-i făcuse lui Amy, ci și pentru ce-i făcuse ei. Se jucase cu sentimentele ei, o făcuse să se îndrăgostească de el.

Își zise că-l pedepsise destul. Constată asta fără regrete pentru ceea ce îi făcuse.

Puse schița la loc și luă o alta care reprezenta figura unui tânăr, din profil, un tip ascetic, frumos, pasional. Când făcuse acest portret al lui El Grande tocmai se pusese o recompensă pe capul lui – o mie de franci francezi, o sumă considerabil de mare, dar nici un țăran sau partizan nu se gândise vreodată să-l trădeze. El Grande impunea respect tovarășilor lui care îi erau devotați.

Acum nu mai erau urmăriți de nimeni, nu mai existau bătălii, dar nici pasiune. El Grande o adusese în Anglia, apoi se retrăsese din societate. Ea crezuse că se va întoarce în Spania, dar se părea că era singurul loc în care nu-și dorea să stea. Îi spusese că nu se va mai întoarce niciodată acolo. Catherine nu mai știa nimic despre El Grande.

Alte amintiri o asaltară, dar ea le alungă. Avusese o noapte lungă și o dorea capul. În plus, nu-și terminase treburile. Mai avea de scris niște scrisori.

Trecu repede peste celelalte schițe, dar nu-și mai aminti nimic. Cu excepția însemnărilor despre Marcus, nu mai găsi nimic referitor la ceilalți soldați care fuseseră la mănăstire. Reușise să se țină departe de ei și nu l-ar mai fi recunoscut pe niciunul dintre ei.

Gândul acesta o făcu să tresară. Nu avea să-i mai vadă pe niciunul dintre ei. Muriseră toți, cu excepția lui Marcus și a unui pușcaș. O, Dumnezeule, ce să însemne asta?

Închise mapa cu desene, o puse la locul ei, și ochii i se opriră asupra cutiei cu amintiri din anul petrecut alături de El Grande. Acestea erau hainele ei de partizan, fustele și o manta care aparținuse unui soldat francez. Izbucni în râs și-și scoase acele din păr. Când șuvițele îi căzură pe umeri, ea le scutură cu plăcere și începu să-și scoată rochia de muselină.

Intră în grajd. Vixen o simți și necheză. Catherine înțelese că i-ar face plăcere să se miște. Nu-i trebuia decât două minute s-o înșeueze și încă vreo câteva pentru a o conduce spre deal. Catherine urcă în șa bărbătește și strânse frâul, controlând iapa. Știind că nu se afla nimeni prin preajmă care s-o vadă, o duse pe Vixen la pas, apoi la galop. Când ieșiră din zona împădurită, ea lăsă calul să alerge liber.

Iapa știa drumul, știa ce se așteaptă de la ea. Îl parcurseseră de atâtea ori, indiferent de vreme. Când era lumină afară, ea mergea la pas, asta doar dacă nu era McNally cu ea. Noaptea, cu Catherine, alerga cât o țineau puterile.

Iapa zbură pe prima pantă și sări peste un pârâu. Potcoavele ei se înfundară în pietriș, dar ea nu se opri. Urca tot mai sus, spre cel mai înalt punct al dealului. Vântul bătea din față și Catherine mai slăbi ritmul. Se simțea liberă și fericită sub cerul plin de stele.

CAPITOLUL 7

Amy Spencer, fostă Amy Courtney, își conduse cu grație ultimii musafiri. Toți rămăseseră cu impresia că ea de-abia așteaptă să fie liberă pentru a se întâlni cu o persoană foarte importantă, căreia nu-i putea dezvălui identitatea. Ea lăsase special această impresie.

Când lacheul închise ușa, zâmbetul îi pieri de pe buze. Era aniversarea ei și nu voia ca altcineva să mai știe asta. Cu o seară înainte, loja ei fusese asaltată de tineri care voiau să-i sărute măcar vârful degetelor sau să beneficieze de zâmbetul ei.

Seara nu se deosebise de celelalte. Aceleași adulații, dar ea știa că pentru ei nu contează ca persoană. Ea era doar întruchiparea pasiunii. O mândrie pentru oricare bărbat să fie văzut cu ea la plimbare sau într-un restaurant, ori să se afle în loja ei de la teatru. O invitație la petrecerile date de ea echivala cu un semn de distincție.

Asta era ea. Un semn de distincție. Nu putea ajunge mai sus în lumea ei. Nu avea acces în înalta societate, ceea ce nu-i oprise pe bărbații care aparțineau acelei lumi să-i treacă pragul. Chiar și acum avea cel puțin șase domni dornici s-o ia sub protecția lor, fără ca vreunul s-o iubească. Ceea ce doreau ei era distincția pe care le-o dădea faptul că o aveau amantă pe Amy Spencer. Întrucât nici ei nu-i păsa de ei, se mulțumea pentru moment să se simtă ca o călugăriță.

Se îndreptă spre salonul cel mic din spatele casei, unde Eliza, companioana ei, obișnuia să stea când nu erau musafiri în casă, dar încăperea era goală. Amy se îndreptă spre bufet, își turnă un pahar de Madeira și se așeză pe o sofa lângă șemineu.

— La mulți ani, Amy, își ură ea și luă o înghițitură din pahar.

Nu primise cadouri, nici scrisori de felicitare. Nu spusese nimănui despre aniversarea ei. Datele de naștere n-o făceau să se simtă prea bine și, oricum, nu le mai număraseră de când împlinise douăzeci și șase de ani. Aceasta era vârsta ideală pentru o femeie, hotărâse ea și apoi decisese să rămână la ea.

„Ai aproape treizeci și trei de ani. Cât crezi c-o să mai poți continua astfel?”

— Mai mult decât îți imaginezi tu, Cat, spuse ea adresându-se paharului gol, dar acest gând o făcu să lase paharul la o parte.

Nu-și putea permite nici un fel de relaxare. Chipul și trupul ei erau averea pe care o posedă. Și tinerețea, de altfel. În fiecare dimineață petrecea ore întregi încercând să obțină efectul dorit. Cu fiecare an care trecea, îi trebuia tot mai mult timp să-l obțină.

Acest gând o întristă. De fapt, de la vizita lui Catherine, devenise neliniștită și nervoasă. Sora asta a ei își imagina că are un bordel în casă! Ea organiza petreceri, își prezenta „prietenele” bărbaților care voiau o schimbare față de ceea ce aveau acasă sau în mediul lor. Ce făceau ei după ce plecau din casa ei îi privea.

Împlinise treizeci și trei de ani. Se afla în culmea succesului. Trecuse mult de la ziua în care iubitul ei, cu care sperase să se căsătorească, o părăsise, lăsând-o fără nici un ban. Multe femei în situația ei ar fi sfârșit în parcul St. James, vânzându-se pentru un șiling. Dar ea își alesese cu grijă partenerii și ajunsese pe culmile „profesiei”.

În ceea ce privea viitorul, nu avea motive de îngrijorare. Învățase să-și protejeze banii. Știa când trebuia să economisească și când putea risipi. Petrecerile pe care le organiza n-o costau nici un ban căci în dimineața următoare, un lacheu îi prezenta mai multe plicuri cu bancnote de cincizeci de lire, și cu cartea de vizită a celui care le oferise. Ea le scria apoi celor care îi trimiseseră banii precizându-le că nu avea nevoie de aceste daruri, dar că le accepta generozitatea.

Cheltuia în special pe haine, salarii, întreținerea casei și a trăsurii. Totul trebuia să fie de foarte bună calitate. Dacă ar fi apărut îmbrăcată oricum, lumea ar fi început să se întrebe dacă steaua ei norocoasă nu începuse cumva să apună. O dată începute asemenea bârfe, toți ar fi părăsit-o pentru o altă curtezană.

Aniversa împlinirea a treizeci și trei de ani. Dar unde naiba îi erau prietenii?

Izbucni într-un râs nervos. Ce-o apucase? Nu avusese niciodată un prieten adevărat. Întinse mâna spre pahar.

— Un toast pentru Amy Spencer, zise ea și-l dădu peste cap.

Ușa se deschise și domnișoara Collyer, dama ei de companie, intră. Era o femeie frumoasă, de aproape patruzeci de ani; intrase în serviciul lui Amy pentru a-și câștiga existența. Amy o compătimea, dar se și amuza pe seama ei. Această femeie mai spera să-și găsească un soț bogat printre bărbații care veneau în casa lui Amy. Ceea ce nu înțelesese ea era că aceștia căutau fete tinere și frumoase.

Domnișoara Collyer spuse:

— A venit doamna Bryce. O primiți?

— De ce nu? Zise Amy. Julia este cea mai bună prietenă a mea.

Poftește-o în salonul cel mic.

Tânăra care apăru peste câteva minute era îmbrăcată după ultima modă. În timp ce se sărutau, Amy observă că rivala ei nu arăta prea bine. De fapt asta voia Julia să fie - rivala ei. Avea și ea o casă închiriată în strada Charles și loja ei la operă, dar nu ajunsese la renumele de care se bucura Amy, deși la petrecerile ei veneau destui bărbați cu bani. Ca și Amy, ea înțelesese necesitatea de a fi originală și de a se lăsa curtată și dorită.

După ce domnișoara Collyer ieși să aducă ceaiul și biscuiții, cele două femei începură să discute despre cunoștințele comune. Amy își spuse că Julia nu venise doar să stea la taclale. Tânăra femeie era supărată. După ce-și băură ceaiul și rămaseră singure, Julia abordă problema care o adusese.

— Wrotham m-a părăsit, zise ea încercând să surâdă. De fapt, m-a înlocuit cu alta.

Surâsul acela forțat o enervă pe Amy. Își aminti că lordul Melbourne o complimentase cândva pe Julia, spunându-i că are cel mai frumos râs din lume și ea nu uitase acest lucru.

— Bărbații sunt nestatornici, constată Amy.

— A, deci știi ceva despre toate astea, zise Julia însuflețindu-se subit. Își lăsă capul pe spate și-și aranjă buclele negre. Lumea spune că a întâlnit-o pe femeia asta pe treptele casei tale. Cine este, Amy? Cum o cheamă pe rivala mea?

— Nu știu nimic despre existența vreunei rivale. Doar dacă. De fapt, am auzit că doamna Wrotham a sosit de curând din Spania.

— Nu despre ea este vorba. Se zvonește că are o amantă nouă căreia i-a cumpărat o casă în Hampstead. Nu iese nicăieri cu ea. Nici el nu mai merge nicăieri. I-am trimis mai multe mesaje la adresa din Cavendish Square. Nu mi-a răspuns. Este absolut incorect felul în care procedează. Eu l-am părăsit pe Leinster pentru el. Acum, toată lumea se amuză pe seama mea.

Amy simți un gol în stomac:

— Hampstead? Zise ea. Și spui că s-au cunoscut pe treptele casei mele?

— N-ai știut?

Amy nu mai recepționează. Își aminti felul în care o descrisese Marcus pe Catherine, dornic să afle cine era fata și ce căutase în casa ei. Nu comentase răspunsurile ei și o lăsase să creadă că fata nu-l mai interesează. Isteț bărbat, Marcus.

Fără a mai ține seama de regulile de politețe, ea o întrerupse pe Julia:

— Cine ți-a spus despre casa din Hampstead?

— Bertie Lamb, aseară, la teatru. A zis că știe de la birjarul lui, care a aflat de la birjarul lui Wrotham.

Amy se hotărî să pună capăt acestor zvonuri, înainte de a scăpa de sub control, deoarece o cunoștea prea bine pe Julia Bryce.

— Bertie Lamb este ca o muiere clevetitoare. Caută necazurile cu lumânarea. Am observat cum te privește. Nu înțelegi că i-ar conveni să nu mai fii cu Wrotham?

Julia se însufleți subit și în frumoșii ei ochi verzi apăru o lumină ciudată.

— Bertie? Crezi că mă place?

— Sigur că da. Cine nu te place pe tine?

Julia izbucni în râs.

— Dar Bertie n-are nici un ban pe numele lui.

— Nu are nici maniere, nici scrupule. În orice caz, e de preferat Wrotham.

— Dar de ce nu mi-a răspuns la mesaje?

— Pot fi multe motive și numai el e în măsură să ți le spună.

Julia își coborî privirile spre ceașca din fața ei. Când ridică din nou capul, în privire i se citea suspiciunea.

— Tu și Wrotham ați fost amanți cândva, nu-i așa?

Era un lucru știut de prea multă lume, pentru ca Amy, să-l nege.

— Am fost amanta lui cândva, acum zece ani. Ne-am despărțit amici și am păstrat relații foarte bune.

— Știi ce admir eu la tine, Amy? Nu ești deloc geloasă. În locul tău, aș fi scos ochii oricărei femei la care se uita Wrotham. Julia începu să râdă amar. De fapt, femeile nu-și pot lua ochii de la el.

— Gelozia, spuse Amy cu răceala, este un sentiment pe care femeile în situația noastră nu și-l pot permite. Numai nevestele pot fi geloase. Ține minte ce-ți spun, înainte de a începe să-l toci pe Wrotham. Cred că nu vrei să ți-l faci dușman.

— Nu, sigur că nu, zise Julia.

Julia mai rămase puțin și când plecă se simți mai stăpână pe ea.

De la ferestrele de sus, Amy o urmări cum se suie în trăsură, apoi se așeză la birou unde începu să-i scrie lui Catherine. Gândurile i se învălmășeau și rupse câteva hârtii neștiind cum să înceapă scrisoarea. Se afla la cea de a cincea încercare când sosi un curier care îi aduse un pachet. Înăuntru găsi o acuarelă reprezentând Hampstead Heath. Pe un bilet stătea scris: „La mulți ani, Amy! Cu dragoste, Cat”.

Rămase privind biletul și acuarela și inima începu să-i bată tot mai tare. Când își mai reveni, îl chemă pe lacheul ei și-i spuse să pregătească trăsura. Apoi se răzgândi și hotărî că era mai bine să folosească o trăsură închiriată.

CAPITOLUL 8

Catherine îl urmărea în tăcere pe El Grande care, cu ajutorul unui clește, puneă cărbuni pe focul din camera ei de studiu. Maiorul Carruthers stătea la biroul ei și bătea ușor darabana cu degetele, trecând în revistă toate elementele pe care le avea. Discutaseră mai mult de o oră. N-o făceau pentru prima oară. Se mai întâlniseră pe la începutul săptămânii, într-o încăpere conspirativă, aflată într-un atelier de croitorie, însă acum participa și El Grande. Catherine știa că Marcus plecase la țară pentru câteva zile. Îi expediase de acasă și pe cei doi McNally, trimițându-i să-și viziteze fiica, în Twickenham.

El Grande o privi pe Catherine și îi zâmbi:

— Este cam greu să te obișnuiești cu verile englezești, zise el, indicând focul din șemineu.

— De astă dată toamna a sosit devreme, mult prea devreme, spuse ea. El Grande era cu un an mai tânăr decât ea, dar felul în care arăta nu avea nici o legătură cu vârsta. Se schimbase mult. Devenise o umbră a celui care fusese odată. Pe Catherine o durea să-l vadă în halul acela, dar nici nu știa cum l-ar putea ajuta.

Când maiorul Carruthers încetă să mai bată în birou, se întoarseră spre el. Era genul de om care impunea respect. Înalt, cu o figură expresivă și cu un păr negru, Carruthers nu-și trăda cei patruzeci și opt de ani pe care-i împlinise.

— Interesant, zise el, foarte interesant. Ți-am spus vreodată că Wrotham s-a comportat excelent în război? Toți cei din regimentul lui n-au avut decât cuvinte de laudă în ceea ce-l privește.

— Asta te face să crezi că spune adevărul? Întrebă Catherine.

— N-am spus așa ceva. Aparențele pot fi înșelătoare. Unde rămăsesem? A, da. Acum, dacă tot am început cercetările și trebuie să le continui, iată cum văd lucrurile. Colonelul Barnes a fost asasinat. Nu încapă nici o îndoială. În ceea ce privește celelalte accidente, sunt convins că au fost provocate. Îl aprob pe Wrotham de astă dată. Totul este prea bine pus la punct. N-au existat martori.

El continuă să raționeze pe aceeași temă, propunându-i lui Catherine să accepte oferta lui Marcus. Revenea mereu la aceeași idee: dacă toți acești oameni fuseseră uciși s-ar putea crede că autorul fusese Marcus sau pușcașul neidentificat.

— Dar dacă Wrotham este ucigașul, zise Catherine, de ce ar atrage chiar el atenția asupra acestor crime? Nu este logic.

Carruthers îi răspunse:

— Pentru a se pune la adăpost atrăgându-ne atenția asupra altora. Dar astea rămân simple speculații până vom avea mai multe informații.

Apoi, fără a o preveni, el se aplecă spre Catherine:

— Nici pe tine nu trebuie să te uităm, Catherine. Și tu aveai un motiv să-i faci de petrecanie lui Wrotham.

Obrajii fetei se colorară subit. La ultima lor întâlnire, îi mărturisise maiorului Carruthers că ea era femeia cu care se căsătorise Marcus în Spania. Îi precizase că făcuse acest lucru de ciudă pentru că Wrotham o păcălise. Își închipuise atunci că el va putea anula căsătoria după terminarea războiului.

Privindu-l mai atent, ea își aminti că maiorului îi plăcea teribil să-și șocheze interlocutorii.

— Urmează să mai spui că am implicat Serviciul Britanic de Informații numai pentru a te da la o parte pe dumneata.

Catherine se uită la El Grande și îi zâmbi. Pentru un moment i se păru că-l vede pe vechiul El Grande, bărbatul care fusese prietenul și mentorul ei.

Carruthers reîncepu să bată darabana, după care își încleștă pumnii:

— Nu pot să fac cercetări în legătură cu acel pușcaș, dacă nu știu cum îl cheamă. Poate că a dezertat și a dat peste o patrulă franceză. S-ar putea ca adevărul să nu iasă niciodată la iveală. Oricum, trebuie să continuăm cu Wrotham. Privirea lui era ațintită asupra lui Catherine. Nu are importanță dacă el știe sau nu că ești Catalina. Vrem să-i accepți propunerea și să afli ce pune la cale, asta în cazul în care plănuiește ceva. Adună cât mai multe informații. Spune-ne cu cine se întâlnește, unde se duce. Încearcă să-i câștigi încrederea și află ce știe. Dacă este nevinovat, cu atât mai bine, înseamnă că numai pușcașul acela a comis crimele. Dar, deocamdată, să pornim de la premisa că Wrotham este vinovatul. Așa mi se pare corect. Și presupunând că ăsta-i adevărul, va trebui să-ți iei toate măsurile de precauție. De fapt, te pricepi să ai grijă de tine.

— Înțeleg, zise Catherine încet, și accept.

După ce rosti aceste vorbe își simți sângele pulsându-i mai puternic în vene. Era din nou în misiune și toate simțurile i se ascuțeau. Își dorise o schimbare în viața ei, ceva palpitant, dar nu chiar așa.

Maiorul Carruthers spuse:

— Niciodată nu trebuie să te prindă descoperită. Suspectează-l de ceea ce este mai rău. Întotdeauna. Știu că Wrotham este un domn prezentabil, încântător, un adevărat gentleman. Știe cum să se poarte cu femeile. Nu-l lăsa să se apropie prea mult de tine.

— Vă rog să fiți sigur de asta, zise ea. Știu cine este Wrotham și-l disprețuiesc. Privi spre El Grande, dar, de astă dată, el nu-i răspunse cu același zâmbet, ci îi spuse:

— Dacă își va da seama că-ți este antipatic, va deveni suspicios.

— Știu cum trebuie să acționez, zise ea.

— Bine. Maiorul Carruthers se ridică. Barnes a fost unul dintre cei mai buni ofițeri de observații. Era rudă cu ministrul. Nu știu cum o să rezolv problema lui. Mai sunt atâtea detalii de pus la punct – de exemplu persoanele tale de legătură.

— Dar Robert? Nu are și el rolul lui? Ea și El Grande lucraseră mereu împreună.

— Nu de astă dată. Îți va spune el motivul. Să te aștept, Robert?

— Nu, mulțumesc, prefer să merg pe jos spre casă.

— Cum dorești.

Când Catherine se întoarse la biroul ei, după ce-l conduse pe maiorul Carruthers, El Grande se ridică și întinse brațele spre ea. Ea se aruncă la pieptul lui, fără ezitare.

— O, Robert, zise ea. Eu. Nu mai avu puterea să continue.

— Și eu ți-am dus dorul, zise el. Cum îți merge? Ești fericită? O depărtă puțin de el ca s-o vadă mai bine.

— Destul de bine. Dar tu?

— Nu mai am acele coșmaruri, iar părintele Mallory spune că asta înseamnă un progres. Catalina, de ce ai acceptat această misiune?

Fata se trase din brațele lui.

— Pentru că maiorul Carruthers are dreptate. Este o ocazie nemaipomenită de a rezolva misterul. Nimeni nu poate ajunge atât de aproape de Wrotham ca mine. Nimeni altcineva nu poate juca rolul Cătălinei.

El Grande avea felul lui caracteristic de a-i privi pe oameni, făcându-i să se îndoiască de justetea vorbelor lor, de sentimentele lor. Acea privire o punea mereu în încurcătură pe Catherine.

El Grande zise:

— Sper că nu mai încerci să te răzbuni pe Wrotham pentru ceea ce i-a făcut surorii tale?

— Nu știu de ce ți-am povestit despre Amy, i-o reteză ea scurt.

— Din motivul pentru care și eu ți-am povestit despre familia mea.

Suntem prieteni.

— Nu, nu de asta, ci pentru că ai un talent special de a-i face pe oameni să-ți destăinuie și cele mai ascunse secrete.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fata trase aer în piept, apoi începu să râdă.

— Deci nu-i vorba despre răzbunare. Este din cauza motivelor pe care ți le-am spus și.

— Și? Insistă el.

— Nu știu dacă mă pot exprima corect. Lipsește ceva din viața mea, dar nu știu ce anume. O, nu un bărbat. De fapt, un soț m-ar încurca, mi-ar răpi libertatea. Ridică neajutorată din umeri. Viața mea a devenit prea blândă, prea așezată. Mă înțelegeți?

El îi atinse obrazul încet, cu duioșie.

— Biata Catalina. Bietul de mine. Cât de mult ne-a schimbat războiul asta.

Pe Catherine subiectul acesta o deranja, astfel încât schimbă tema discuției.

— Robert, tu crezi că Wrotham este ucigașul, nu?

— Nu. Îmi amintesc cu ce l-am amenințat, când l-am obligat să te ia de nevastă.

— Și Wrotham își amintește. L-ai amenințat că-i ucizi toți camarazii.

— Dacă nu i-ar fi păsat de tovarășii lui, n-ar fi reacționat așa cum a făcut-o.

Ea dădu din cap.

— El crede că ai vorbit serios atunci, iar acum acționezi ca atare.

— Dios! (Dumnezeule!) Dar de ce aș face-o?

— Asta dorește să afle și el.

Începură să râdă amândoi.

— Aș vrea, zise Catherine, să putem lucra împreună, ca altădată.

— Carruthers nu-mi permite s-o fac. Zice că activitatea mea de agent s-a încheiat.

Când ea încercă să protesteze, el continuă:

— Știi și tu că nu voi face asta din tot sufletul, ca altădată. Nu mai sunt cel care am fost. Nu mai sunt El Grande. Sunt un bărbat care nu se mai poate

bucura de nimic. Nu ți-aș fi de nici un ajutor. Aș greși și ți-aș face rău. Maiorul Carruthers știe asta și din acest motiv nu-mi permite să iau parte la acțiune.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, se auzi o bătaie în ușa din față. Lui Catherine îi trebui un minut pentru a-și reaminti că nu mai era nici un servitor în casă care să răspundă.

Când se ridică, El Grande i se adresă din nou:

— Ne-am spus tot ce era de spus, nu-i așa?

— Nu, te rog să nu pleci. Nu ne-am văzut de atâta vreme. O să scap cât se poate de repede de persoana care a venit, apoi o să mai discutăm, da?

— Voi face o scurtă plimbare prin grădină, zise el.

CAPITOLUL 9

Catherine îl urmări cu privirea pe El Grande, apoi se grăbi să deschidă ușa de la intrare. În primul moment n-o recunoscă pe doamna care se afla pe treptele casei, îmbrăcată în negru și cu un voal pe față. Când aceasta o împinse și intră, o recunoscă.

— Amy!

Catherine nu știa la ce să se aștepte, dar atitudinea dură a surorii ei îi spulberă toate speranțele. Cu o voce joasă, Amy îi spuse:

— Vreau să stăm de vorbă, Cat.

Amy își roti privirile prin încăperea, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se mai află nimeni acolo și, înainte ca sora ei s-o poată opri, o porni spre birou.

Nu fuseseră aprinse lumânările, dar flăcările din șemineu luminau încăperea creând o atmosferă intimă. Amy făcu câțiva pași prin încăperea, își ridică voalul de pe față și o abordă direct.

— Nu am venit în vizită. Din acest motiv nu trebuie să mă primești în salon. Ceea ce am să-ți spun se potrivește cu intimitatea biroului tău. Vreau să discutăm despre Wrotham.

Catherine rămase surprinsă.

— Ce este cu Wrotham? Întrebă ea.

Amy era agitată.

— Eu nu m-am născut ieri, Cat. Știu când unui bărbat îi place o fată, iar Wrotham te place. Cât de departe ai ajuns? Asta vreau să știu.

Catherine îngheță. Se întreba dacă nu cumva Amy știa că ea era căsătorită cu Marcus.

Tăcerea lui Catherine stârni un torent de vorbe din partea lui Amy.

— Ești o proastă! N-ai înțeles că te joci cu focul? N-o să te ia de nevastă. O să se însoare cu o femeie din propria-i clasă socială. Așa se obișnuiește.

— Despre ce vorbești? Întrebă Catherine, care nu mai înțelegea nimic. Nici prin gând nu-mi trece să mă mărit cu Marcus.

Amy păli și ea trase aer adânc în piept.

— Nu știi ce vorbești. Nu ești făcută să fii amantă. Nu știi ce se întâmplă cu o fată când amantul ei se plictisește de ea. Eu îți vorbesc în cunoștință de cauză. Vrei să ajungi ca mine? Dacă vrei să faci același lucru, continuă. Un singur pas greșit, și-ți poți lua adio de la orice speranță de a

avea un cămin, soț, copii. Vei avea numai protectori. Asta îți dorești? Nu fi prostuță. Nici un bărbat nu merită acest sacrificiu.

Tirada lui Amy continuă, iar Catherine pricepu mult mai multe decât voia să spună Amy. Îi ardeau ochii și nu-și găsea cuvintele pentru a exprima ceea ce simțea.

— Amy, zise ea într-un târziu, te înșeli. Wrotham nu înseamnă nimic pentru mine. El m-a văzut ieșind de la tine și m-a confundat cu altcineva – o persoană cunoscută lui. Era curios să știe mai multe despre mine. Asta este tot.

— Tu nu-l iubești?

— Abia l-am cunoscut.

— Nu minți, Cat. Nu minți în privința asta.

— Nu te mint.

Toată hotărârea cu care vorbise Amy până atunci dispăru. Se întoarse, pentru că o pală de vânt mișcă ușile. O privi pe Catherine, apoi spuse cu voce tare:

— Intră, Marcus. Ai fost descoperit. Nu te mai ascunde.

Când văzu că nu se întâmplă nimic, ea se îndreptă spre grădină și deschise ușile cu forță. Un bărbat înalt și brunet păși înăuntru. Lumina care îi bătea chiar în față nu-i dădea posibilitatea să-i distingă trăsăturile. Apoi, când acesta se mai apropie, Amy își dădu seama că nu era Marcus și se mai relaxă. Tânărul cam de vârsta lui Cat părea un avocat sau un director de școală, după îmbrăcămintea pe care o purta.

Amy își zise că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu zâmbea, dar ea simți un val de căldură care se revărsa din ființa lui. Ochii, acoperiți de gene dese erau aproape negri. Amy se întrebă cât de mult auzise tânărul din conversația lor, și obrajii i se colorară subit.

— Cred că ești sora lui Catherine, zise el. Îmi cer scuze că nu mi-am făcut simțită prezența mai devreme. N-am vrut să trag cu urechea.

Catherine o privi întrebător pe sora ei. Întrucât lui Amy îi cam lipsea inspirația, se hotărî să spună adevărul ca să mai atenueze din gravitatea faptului că fusese prinsă cu un bărbat tânăr și frumos, fără a mai fi cineva de față.

— Robert este preot, zise ea.

Amy rămase o jumătate de oră. Nu-și propusese să stea atât de mult, dar Cat adusese o sticlă de lichior și prăjituri cu prune, insistând să sărbătorească ziua surorii ei. Amy fusese impresionată, dar și-ar fi dorit să poată fugi cât mai repede de acolo ca să se ascundă undeva. I se părea că tânărul preot, părintele Robert, îi poate citi gândurile și asta îi dispăcea profund.

Sperase să poată discuta între patru ochi cu Cat, să-i mai pună câteva întrebări despre Marcus, dar n-o putu face din cauza preotului. Pe lângă faptul că făcuse imposibilă discuția, se mai și invitase să o însoțească pe drumul de întoarcere în oraș, și ea nu-l refuzase. Nu înțelegea de ce nu se simțea în largul ei, în prezența acestui bărbat. El nu făcuse nici o aluzie la

discuția dintre cele două surori. De fapt, nici nu vorbea prea mult, însă Amy îi surprinse privirea ațintită asupra ei.

În trăsura pe care o închiriasse, Amy îl privi pe cel care stătea pe bancheta din față. Renunțase la cupeul ei mult prea elegant, pentru a evita eventualele întrebări în legătură cu Cat. Despre ea, nu-i păsa ce spunea lumea. Era imună la bârfă. Dar cu Cat, lucrurile stăteau altfel.

Bărbatul privea pe geamul trăsुरii, iar Amy profită de ocazie pentru a-l studia. Se deosebea total de bărbații din lumea ei. Purta un costum destul de modest. Deși se exprima fără cusur, Amy își spuse că omul nu era londonez, ci irlandez, judecând după înfățișare. Tânărul avea acel aer nevinovat, propriu celor care trăiesc departe de răutățile lumii. Reprezenta tot ceea ce ea nu va mai putea fi vreodată. Amy simți un nod în gât, iar când privirile li se întâlniră, simți nevoia să se explice:

— Nu mi-e rușine cu ceea ce sunt, zise ea încet.

— Dar ce ești tu, Amy? O întrebă el cu blândețe.

Ochii ei negri îl priviră îndelung.

— Știi ce sunt. Ai ascultat discuția mea cu Cat. Presupun că știai înainte ca eu să fi deschis gura. Cred că ai aflat totul de la Cat. Deci dumitale ți se confesează?

— De ce ești atât de pornită împotriva mea?

— Îi urăsc pe cei care mă judecă. Eu nu am voie să mă spovedesc nimănui.

El îi zâmbi:

— Te rog să mă crezi că sunt ultima persoană care ar putea să judece pe oricine altcineva.

O spusese cu atâta sinceritate încât Amy se întrebă ce ar trebui să înțeleagă din această afirmație.

Bărbatul ridică din umeri:

— Oamenii au atitudini ciudate față de preoți. Unii ne consideră ca pe niște sfinți, deși nu e cazul. Suntem alcătuiți ca toți ceilalți și tentați de aceleași lucruri ca ceilalți bărbați. Eu am fost preot cândva. Am înțeles însă destul de repede că nu aveam vocație pentru această meserie. Din fericire, nu fusesem hirotonisit. Eram încă în postulat. Acum sunt mirean și trăiesc la mănăstirea de călugări Marston. Se lasă tăcerea, iar Amy se hotărî să afle mai multe despre el.

— De unde te cunoaște Cat?

— Suntem din ordinul benedictin și ne ocupăm de acțiuni de binefacere. Catherine sprijină toate activitățile noastre. A donat bani, haine și, uneori, a primit în casa ei persoane fără adăpost.

— Da, cred, ceea ce îmi spui o caracterizează.

El începu să râdă:

— Noi căutăm mereu binefăcători. Văzând că Amy nu spune nimic, el continuă: Există atâta suferință pe lume, atâtea lucruri care ar putea fi făcute pentru sărmani. Acesta a devenit scopul vieții mele.

Amy îl privi cu răceală:

— Lasă-mă în pace, frate Robert. Găsește-ți alți binefăcători. Eu nu mai am nimic de dăruit.

— Nu mă refeream la bani.

— Nici eu.

Pentru ea era prea târziu, nu putea da timpul înapoi. Își frecă brațele cu palmele și își repetă acest lucru, străbătând dormitorul cu pași mari. Era prea târziu ca să mai dea timpul înapoi. Se opri. Nu știa ce anume o făcuse să ajungă în starea aceea: scurta întâlnire cu Cat sau cea cu preotul. Sau, amândouă. Acestea se adăugau unei vechi neliniști, cam ciudate care o bântuise în ultimul an; Amy simțea că începe declinul. De ce atâta neliniște? În fond, avea existența asigurată.

Se privi în oglindă, apoi se întoarse de parcă n-ar fi vrut să se mai vadă. Era frumoasă, dar de la această frumusețe i se trăsese toate necazurile.

Probabil că sora ei o considera ceva mai mult decât o prostituată obișnuită, dar ea nu accepta asta. Avusese vreo patru, cinci protectori și o serie de amanți care nu se deosebiseră mult unul de celălalt, cu excepția primului.

Totul începuse de la Ralph. Fugise cu el, convinsă că acesta o va lua de soție. Cel puțin așa îi promisese. Dar n-o luase de soție. Ba chiar o părăsise. În schimb, Marcus fusese destul de bun cu ea și nici n-o mințise. Și Clive. Îl iubise pe Clive.

Maiorul Clive Barron o instalase la Lisabona, acolo unde armata britanică lăncezea în așteptarea fondurilor și rezervelor strategice pentru continuarea războiului. Pe vremea aceea avusese propria ei casă. Totul decursese bine, până în ziua în care tatăl ei o recunoscuse, pe când cobora din propria-i trăsură. Avusese loc o ceartă cumplită. Clive încercase s-o apere și-l împinsese pe tatăl ei. Nu știuse că acela era tatăl ei. Atunci se petrecuse nenorocirea. Tatăl ei căzuse și se lovisese cu capul de asfalt. Încercase să se ridice, își pierduse echilibrul, apoi căzuse cu fața în jos și nu se mai ridicase.

Amy fusese nevoită să dea ochii cu Cat, pe care n-o mai văzuse de câțiva ani și să-i aducă vestea morții tatălui lor. Atunci Cat o rănise profund învinuind-o, și orice relație între ele încetase.

Dumnezeule, cum de ajunsese atât de rău? Nu-și dorise decât să fie iubită. Când îl întâlnise pe Ralph, se considerase cea mai norocoasă fată din lume. Apoi trezirea la realitate fusese brutală. O părăsise fără a-i lăsa nici un ban. Nu putea să facă aceeași greșală de două ori. N-avea de gând să o lase pe Cat sau pe preot să-i influențeze viața. Era prea târziu ca să dea timpul înapoi.

Își scoase rochia, suflă în lumânare și se culcă. Somnul o ocolea. Se întoarse pe o parte, dar tot nu reuși să adoarmă.

CAPITOLUL 10

La o săptămână după ce acceptase să joace rolul soției lui Marcus, Catherine se trezi într-o cabană de vânătoare, lângă Stamford, Leicester. Abia acum realizează că nu ținuse cont de toate consecințele pe care le avea hotărârea luată.

Trebuia să se pregătească pentru rolul pe care se hotărâse să-l joace. Marcus o determinase să învețe spaniola, pentru a convinge lumea că era Catalina. Din același motiv luase și lecții de echitație și de tir. Îi era destul de greu să pretindă că este novice în aceste două domenii, când în realitate era un adevărat as în materie.

Rămăsese o singură problemă pe care trebuia s-o mai rezolve, și de care se temea – nu-și vopsise încă părul. Marcus credea acum că ea era Catherine. Testul final urma în clipa în care își schimba înfățișarea, înainte de a porni spre Londra. Trebuia să-i convingă pe toți că ea era Catalina, iar pe Marcus că este Catherine.

— Me llamo Catalina Lytton (Mă numesc Catalina Lytton), zise Catherine, cu accentul ei englezesc.

Profesorul lui Catherine, señor Matales, îi repetă aceste cuvinte de câteva ori, încercând s-o facă să-și îmbunătățească pronunția. În sinea lui credea că femeia nu era decât o actriță, care încerca să-și perfecționeze ultimul rol, cu ajutorul soțului ei, departe de Londra.

Servitorilor care veniseră la cabană li se spusese de către señor Matales că domnul și doamna Lytton erau actori și aveau să petreacă vreo două săptămâni acolo. O dată plecați, nimeni nu avea să-i mai întâlnească. Familia lui Marcus știa că acesta plecase în Spania să-și aducă soția, a cărei absență îndelungată nu și-o explica. Catherine apelase tot la „doamna Wallace”, a cărei însoțitoare pretinsese că era, pentru a-și justifica anul pe care-l petrecuse cu partizanii. Acum aceasta o invitase, după cum îi spusese ea lui McNally, pentru un turneu prelungit pe continent. Dată fiind pacea care domnea în Europa, ea acceptase oferta întrucât totul se desfășura pe spezele bătrânei doamne.

— Me llamo Catalina Lytton, zise profesorul.

— Me llamo Catalina Lytton, repetă Catherine, dar fără a-l imita perfect. Ea vorbea bine spaniola, dar nu voia ca acesta să-și dea seama.

— Buenas noches, mi esposo.

— Buenas noches, mi esposo, repetă Catherine.

Mai era un detaliu pe care ea îl scăpase din vedere. Se presupunea că Marcus era soțul ei. De la început, ea se asigurase că avea propriul ei dormitor. Dar, în prezența altora, nu-l putea ține la distanță pe Marcus care insistase se lase impresia că sunt un cuplu fericit. Ca atare, el o mângâia destul de mult, îi fura sărutări și o tachina. Îi plăcea să glumească cu ea, își aminti Catherine din episodul Isabella din Spania. În acea dimineață el o luase pe genunchi și o sărutase tocmai când intrase slujnica aducându-le ceaiul. Catherine se simțise tentată să-l plesnească; o anume sclipire din ochii lui o convinse că el îi ghicise intenția. Nu-l putea lovi de față cu slujnica. Își duse mâna la buze, amintindu-și de sărutul lui. În clipa aceea Marcus apărură în cadrul ușii și se opri așteptând ca ea să-l observe. O studie, așa cum făcuse în ultima săptămână și, spre dezamăgirea lui, descoperi că fata semăna prea mult cu soția lui.

Catherine făcea tot posibilul să-i scape, să-l țină la distanță, ceea ce îl incita. Doar Catalina mai reușise să-i trezească aceste sentimente.

Marcus își zise că „soția” lui se deosebea mult de Catalina. Era inteligentă, spirituală, o fată interesantă. Îl amuza, și asta era ceva ce Catalina nu reușise să facă. Chiar și privirile ei reci, care voiau să-l intimideze, îl amuzau. Probabil că ea nu era conștientă că-l dorește. Dincolo de această atitudine mai rece, intuia că fata este o aventurieră și voia să fie alături de ea și să-i ofere tot sprijinul.

Din moment ce el era căsătorit, iar ea nu dorea să se căsătorească, singura soluție era să-i devină amantă. El observase că fata era interesată de aspectele materiale ale vieții și era gata să plătească destul de mult pentru a o avea în preajmă.

Marcus își dădea seama că trebuie să-i dea răgazul de a se obișnui cu sărutările lui.

— Buenos dias, mi esposa.

Vocea lui o făcu să tresară. Marcus purta o pereche de pantaloni din piele de căprioară, cizme negre înalte, o jachetă gri de călărie și nu părea conștient de impresia pe care o crease asupra ei. Văzând-o că-l privește lung, el îi zâmbi.

Acel zâmbet o aduse pe Catherine la realitate:

— Buenos dias, mi esposo.

— Cred că este timpul pentru lecția de echitație, spuse el.

Ea păru ușor dezamăgită, apoi scuzându-se la profesor, îl urmă pe Marcus.

Ultimul lucru pe care și-l dorea erau aceste lecții de echitație, dar nu-i putea spune asta lui Marcus. Singurii cai pe care îi avusese familia ei fuseseră niște ponei cuminți care trăseseră șareta tatălui ei. Un doctor de țară nu-și putea permite să aibă un grajd pentru cai și Marcus era conștient de asta. El știa și de iapa aceea, Vixen, care aparținea unui vecin și pe care ea o îngrijea de câteva luni.

Catherine învățase să călărească în Spania. El Grande îi fusese profesor și tot el o instruisese cum să se apere singură. Oricine putea învăța să călărească, dacă era nevoie. În clipa aceea și-ar fi dorit să galopeze undeva pe câmp. Dar asta era imposibil de față cu Marcus.

Imediat ce feciorul o scoase pe Daisy, calul pe care îl alesese Marcus pentru ea, Catherine își intră în rol. Se obișnuise cu el încă de când venise la cabană. De fapt, devenise o a doua natură. Cu o voce pe care numai el putea s-o audă, pe un ton plângăreț, ea îi spuse:

— Chiar trebuie s-o fac? Știi că n-o să ajung o călăreață strălucită în scurtul timp pe care îl petrecem aici.

— Sunt conștient de asta. Sper doar că vei reuși să-ți stăpânești calul și că vei avea o poziție mai demnă în șa.

Catherine mimă furia:

— Dar știi să călăresc! Întreabă-l pe McNally. Și pe Emily Lowrie. Am ieșit de multe ori cu Vixen.

— Sărmana iapă, zise Marcus, râzând. Probabil că te crezi și o bună trăgătoare?

Îi fixase o țintă și o pusese să ochească. Catherine încărcase pistolul cu mișcări sigure, dar fusese atentă să nimerească departe de țintă.

— Știu să ochesc, spuse ea. Dar m-am emoționat. Asta este tot.

— De fapt, nu-ți reproșam nimic. Dacă ai fi fost Catalina, n-ai fi greșit ținta.

— Catalina, Catalina, mereu îmi vorbești de ea. Oare femeia asta știe să le facă pe toate chiar atât de bine?

Era clar că vorbele lui o deranjaseră.

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare mie, sau ești încă îndrăgostit de ea?

Marcus se crispă.

— Nu fi absurdă. N-am fost niciodată îndrăgostit de ea. Catalina Cordes este o intrigantă care merită tot ceea ce va primi. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să continuăm lecția de echitație.

Ea zâmbi pentru a-și masca satisfacția. Deci nu greșise, el se jucase cu sentimentele biete Catalina. Nu, ea nu avea de gând să regrete mariajul ei, iar el putea să ardă în focul iadului.

Prinzând-o de mijloc, Marcus o ridică în șa.

— Nu, nu te agăța de frâu, o certă el. Îi mai arată încă o dată cum trebuia să procedeze ca să nu rănească gura calului. Relaxează-te, îi spuse el. Daisy este blândă ca un miel.

Îi urmă instrucțiunile, lipsită de entuziasm.

— Unde mergem? Întrebă ea.

— Călărim până la adăpost, spuse Marcus.

— Adăpost?

— Căsuța care se vede deasupra văii.

— A, da, aceea.

Nu era o casă în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un adăpost pentru cei surprinși de furtună. De acolo se deschidea o priveliște încântătoare.

— O să mergem la pas, zise el.

Catherine se întrebă ce-ar spune Marcus dacă ar afla că ea lăsase în urmă multe patrule ale francezilor galopând pe dealurile Spaniei.

— O să încerc să țin pasul.

Fu un drum plictisitor și Catherine oftă ușurată când ajunseră la destinație. Nu se simțea în largul ei din cauza modului în care Marcus o supraveghea, o atingea sau o îndruma să țină frâul sau să stea bine în șa.

În fond la ce se așteptase? Marcus era un ticălos, iar ea o biată fată. Oare își închipuia că următoarea femeie care îi va cădea în plasă va fi ea? La naiba! În fond, bărbatul acesta reacționase exact așa cum își închipuise ea.

— Ce este, Catherine? La ce te gândești? Marcus descălecă și-și priponi calul de o bârnă a adăpostului.

Felul în care o privea îi reaminti că trebuia să fie foarte precaută. Acest bărbat știa să-i citească gândurile și asta îl făcea de două ori mai periculos.

— Mă tem de întâlnirea cu familia ta. Cred că temerile mele sunt îndreptățite.

Marcus stătea lângă calul lui Catherine, privind-o printre gene.

— Pune mâinile pe umerii mei, zise el.

Când Catherine se execută, el o luă din șa, dar nu-i dădu drumul imediat, așa cum ar fi trebuit s-o facă, ci o ținu aproape de el. Privirile lui zăboviră asupra gurii ei.

Când întoarse capul, Catherine respiră ușurată.

— Marcus. Ce spune familia ta despre această căsătorie? Catherine se eliberă din brațele lui. Vorbește-mi despre ei, ca să știu la ce să mă aștept.

Marcus zâmbi.

— Chiar te preocupă ce crede familia mea?

— Ce vrei să spui?

— Cred că eu îți stârnesc teama, zise el făcând o grimasă.

— Trebuie să înțelegi și să accepți că eu nu sunt soția ta. Ne prefacem doar, Marcus. Apoi ridică glasul: Dacă încerci să depășești limita, plec imediat la Hampstead. Ai înțeles?

— Încerc s-o fac, zise el cu același zâmbet.

Catherine se întoarse, prefăcându-se interesată de peisaj.

— Sunt nervoasă pentru că n-am avut de-a face cu aristocrația, zise ea, ca să nu mai vorbim despre rolul pe care trebuie să-l joc.

Marcus, aflat în spatele ei, întinse mâna și o întoarse spre el:

— Mama mea vitregă e fiica unui croitor. Înalta societate n-o acceptă nici acum. Am crezut că știi acest lucru.

— Nu este acceptată? Catherine era surprinsă.

— Să înțeleg că nu cunoști povestea familiei mele, cu onoarea pătată?

— Nu! Ea știa o altă istorie cu o onoare la fel de pătată, cea a familiei ei.

— Nu prea mi-l amintesc pe tatăl meu. A murit când eram destul de mic. Din câte am aflat, n-am prea avut ce pierde. Era un afemeiat. Când mama a murit la nașterea mea, el și-a pierdut și bruma de decență pe care o avea. A zărit-o pe Helen Shore, mama mea vitregă, pe o stradă din Londra. Ea avea optsprezece ani, iar el se apropia de patruzeci. Fata l-a vrăjit. Deși la început ea l-a respins, asta nu l-a oprit pe tata. A furat-o și a adus-o la castelul din Warwickshire.

— Ce tip încântător, remarcă ea cu ironie, gândindu-se că așchia nu sare departe de trunchi.

Marcus îi ghici gândurile și zâmbi:

— N-a fost primul nobil care a încălcat legea. Toate acestea se petreceau pe la 1785. Acum, lucrurile stau altfel. Nu mă privi așa. Eu n-am răpit nici o tânără până acum. Îți vorbeam despre tatăl meu. Te asigur că nu semăn cu tata.

Catherine îi răspunse cu răceală:

— Poate că ar fi mai bine să te compari cu alte persoane.

— Cu cine ai vrea să mă compar, Catherine? Cu Melrose Gunn?

Fata se încruntă.

— Marcus, spune-mi ce s-a întâmplat când tatăl tău a răpit-o pe mama ta vitregă?

— S-au căsătorit într-o capelă, la Wrotham. Au avut împreună doi băieți și o fată. Făcu o pauză, apoi continuă: Nici această căsătorie nu l-a schimbat. A continuat s-o înșele și și-a găsit sfârșitul într-un duel pentru nevasta altuia.

— Cred că ai avut o copilărie nefericită.

— Nu, nu se poate spune asta. Tata n-a prea fost prezent. După ce a murit nu i-am simțit lipsa.

Lui Catherine i se făcu milă de Marcus. Când murise mama ei, avusese impresia că lumea se sfârșise.

— De ce nu este primită în societate mama ta vitregă?

Marcus mergea alături de ea și părea absorbit de peisajul care se deschidea în fața ochilor lui. Își lăsă privirile să se desfete cu frumusețile văii străbătută de un râu, flancat de copaci minunat colorați. Marcus se întoarse spre ea.

— Lumea n-a acceptat faptul că el s-a căsătorit cu fiica unui croitor. Au preferat s-o considere amanta lui. Când prietenii tatălui meu veneau în vizită, soțiile lor nu-i însoțeau.

— Dar nu este drept.

— Da, nici mie nu mi s-a părut normal, însă la vremea respectivă eram prea mic pentru a înțelege asta.

— Tatăl tău chiar s-a căsătorit cu ea?

— Desigur. Helen îl are martor pe capelan, iar căsătoria a fost înregistrată în registrul capelei.

— Și atunci, lumea de ce se îndoiește?

— Din cauza unei brățări, așa-numita brățară de cununie Wrotham, o moștenire de familie, care a aparținut pe rând fiecărei mirese. Tradiția a început cu primul conte. Mama mea a purtat-o, dar tata nu i-a dat-o noii lui neveste și nimeni nu știe unde se află acum acest obiect.

Catherine păru că se gândește la ceea ce aflase. Marcus o privea ușor amuzat.

— Ce este? Întrebă el. Nu mai ai întrebări?

Catherine îl săgetă cu privirea.

— Trebuie să știu toate acestea dacă urmează să trec drept soția ta. Dar să vorbim despre frații și sora ta vitregă. Nu mi-ai spus nimic despre ei.

— Cred că nu are rost. Îi vei cunoaște curând. De altfel, în ultimii ani n-am prea stat pe acasă și ne-am înstrăinat. Dar nu-ți face probleme, Cat. Nu te vei confrunta cu nimic deosebit. Poți face față situației.

Acest „Cat” o deranjă. Numai Amy îi spunea așa. Era un apelativ prea intim și nu se potrivea relațiilor dintre ei. Se abținu să-l atenționeze, știind că oricum n-o lua în serios.

— Nu se pune problema mea, Marcus, ci a Cătălinei. Sper că voi reuși să fac față așteptărilor și pretențiilor tale.

— Nu te deosebești prea mult de Catalina.

Remarca lui o irită.

— Ei, lasă asta, zise ea în cele din urmă.

Marcus își puse mâinile pe umerii ei. Catherine era acum sigură că Marcus n-o mai suspecta, și cu toate astea nu se simțea în largul ei. Nu avea voie să greșească.

— Reușești să derutezi pe toată lumea, zise el. Arăți ca o adevărată doamnă. Nimeni n-ar ghici că ești A. W. Euman, cel mai citit comentator de la The Journal, sau că porți un pistol în manșon. Pe Catalina nimeni n-ar fi suspectat-o că făcea parte dintr-un grup de partizani și că lupta ca un bărbat.

Catherine se eliberă din brațele lui. Nu-și dădea seama ce o alarma cel mai mult: privirile lui admirative sau felul în care reușea să stabilească niște legături ce-l duceau foarte aproape de adevăr.

Încercă un zâmbet:

— Dacă vreau să trec drept Catalina, trebuie să încaltec din nou pe Daisy și să mai exersez.

Se întoarse și se îndreptă spre calul priponit. Marcus o urmă.

— M-am tot gândit, Marcus, dacă am prevăzut totul. Eu n-o să fiu niciodată capabilă să călăresc ca un partizan spaniol. N-am putea găsi o explicație rezonabilă faptului că evit echitația? Catherine voia să-l convingă că ea și Catalina nu aveau nimic în comun.

— Ce motiv sugerezi?

— Sunt convinsă că vom găsi niște explicații plauzibile. Cât despre limba engleză, am găsit și pentru asta o explicație. N-aș vrea să vorbesc prea mult spaniolă. Vom spune tuturor că am crescut cu guvernanta din Anglia și de aceea vorbesc fluent și cu accent.

— Catalina cunoștea doar câteva cuvinte englezești.

— Dar nimeni nu știe asta, nu? Marcus, dacă tu crezi că nu-mi joc bine rolul, ar trebui să renunțăm.

Marcus zâmbi sesizând dorința ei de a scăpa. Să renunțe la tot planul? În nici un caz. Acum nu se mai gândea la aducerea lui El Grande și a Cătălinei în fața justiției. Nu se gândea decât la faptul că o va avea pe Catherine în casa lui timp de câteva luni. Și asta-i făcea o deosebită plăcere.

Marcus o prinse de mijloc și o ridică în șa.

— Sunt convins că te vei descurca foarte bine, zise el. Nu știu de ce îți faci probleme. Ești o actriță talentată.

Catherine îi evită privirile.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea aproape în șoaptă.

Seara, târziu, Catherine își completă însemnările destinate maiorului Carruthers. Deocamdată nu era nevoie să le ascundă. Oricine le-ar fi citit, le-ar fi luat drept pagini din jurnalul unei doamne. A doua zi urma să le lase, ca din întâmplare, în camera de muzică. În dimineața următoare, ele dispăreau. Dacă ar fi avut nevoie de ajutor, ar fi trebuit să menționeze parola pe una din pagini. În caz de urgență, putea apela la Crewe, noul grădinar, care începuse să lucreze acolo înainte de sosirea ei și a lui Marcus.

Până acum, totul decursese fără nici un fel de probleme, dar adevărată încercare se ivea la orizont, o dată cu vopsirea părului. Trebuia să existe un mod de a-l păcăli pe Marcus.

Catherine se privi îngrijorată în oglindă și nu-i plăcu ceea ce văzu. Acum, cu părul negru, era Catalina întregă. Planul ei nu va funcționa niciodată! Când o va vedea, Marcus își va da seama. De altfel, aștepta să vadă rezultatele pe care le obținuse Catherine. Se afla la ușă, dar nu îndrăznea să-i deschidă.

— Cat?

Nu avea încotro. Trebuia să treacă și această probă. Ce altceva putea face? Luă ligheanul cu vopseaua de păr și vărsă din conținutul lui pe covor, pe scaune, chiar și pe rochia ei. Plănuise asta, dar se îndoia de rezultat.

— Catherine, te rog, lasă-mă să intru.

Își șterse mâinile pe un prosop. Era a treia oară când el solicita să intre. Inspiră profund, își trecu mâinile prin coama de păr și se duse spre ușă. Când o văzu, lui Marcus îi pieri zâmbetul. Privirile li se întâlniră. Instinctiv, Catherine vorbi prima:

— Ar trebui să teucid pentru ce m-ai pus să fac, strigă ea și fugi spre oglindă. Uită-te la mine, se lamentă ea. Arăt ca vrăjitoarele din Macbeth. Nu mai sunt eu! Nu mi-aș fi închipuit. Eram o fată drăguță. Doamne, ce mi-am făcut!

Marcus își reveni. O secundă i se păruse că o recunoaște pe Catalina. Catherine avea dreptate. Nu-i stătea bine cu părul negru.

— Vrăjitoare, zici? E prea mult spus. Apoi, văzând în ce stare se afla încăperea, începu să râdă. Cat, ce naiba ai făcut aici? Locul ăsta arată ca un abator.

Ea pufni disprețuitor:

— Îți vine să râzi? Vopseaua asta s-a scurs peste tot. Ar fi trebuit să-mi vopsesc părul în baie, nu aici, în lighean. O, Marcus, nu cred c-o să meargă. N-o să arăt niciodată ca o spaniolă. M-am transformat într-o englezoaică urâtă.

— Nu-i chiar atât de rău.

Ea îl privi uimită, nevenindu-i să creadă, apoi, arătând spre oglindă, zise:

— Chiar așa arată soția ta?

Marcus ședea cu bărbia sprijinită în palme și o studia. Catherine de-abia mai respira:

— Ei?

Marcus clătină din cap:

— Când încerc să mă gândesc la Catalina, nu-mi mai pot aduce în fața ochilor figura ei. Nu mai văd decât chipul tău.

— Ar trebui să mă simt flatată.

— Îmi amintesc că avea o aluniță, chiar aici. Îi atinse încet colțul gurii cu un deget.

— O aluniță? Ea nu avusese acea aluniță niciodată. Oare Marcus o pune la încercare?

— Sau poate că nu avea. Nu-mi mai amintesc.

Catherine îl privi fix:

— S-ar părea că soția ta nu ți-a lăsat o impresie prea puternică. Brusc simți că o cuprinde furia, deși nu avea nici un motiv. A existat vreo femeie în viața ta care să-ți lase o impresie puternică, Marcus?

El îi zâmbi cu viclenie:

— Tu, Cat. O luă în brațe, dar ea își propti palmele de pieptul lui. Ce naiba! Marcus îi dădu drumul și făcu un pas înainte. Capotul tău este ud? Se uită la petele de vopsea de pe mâini.

— Te-ai murdărit de vopsea și pe cămașă. Nu pune mâna. Vopseaua asta se întinde foarte repede. Luă un prosop și începu să șteargă petele.

— La naiba, Cat! Se întind și mai tare! Marcus o porni spre ușă.

Catherine stătea în mijlocul încăperii cu clăia de păr vopsit negru.

— Trebuie să-i faci ceva părului ăsta, zise Marcus. Unge-l cu ceva. Nici nu știi ce ai putea să-i faci. Nu uita, mâine ne trezim de dimineață.

Când ușa se închise în urma lui, Catherine oftă și căzu pe pat.

CAPITOLUL 11

În dimineața următoare, Marcus și Catherine porniră spre Londra. Plecaseră ca domnul și doamna Lytton și când ajunseseră acasă la Marcus, în Cavendish Square, deveniseră contele și contesa de Wrotham. Era debutul lui Catherine în societatea londoneză și primul test, ca soție a lui Marcus, înainte de a face cunoștință cu familia lui din Warwickshire.

Nașa lui Marcus îi invitase la o petrecere de bun sosit, organizată în St. James Square. Lady Tarrington nu dădea niciodată petreceri dacă nu strângea cel puțin treizeci de invitați.

— Te rog să nu-ți faci probleme, să nu te crispezi, zise Marcus. Te vei descurca de minune.

O ajută să urce în trăsură, apoi urcă și el.

— Nu pot să nu-mi fac probleme, îi răspunse Catherine. Am prieteni la Londra. Dacă mă recunoaște vreunul dintre ei?

— Cine?

— Prietenii mei, Emily și soțul ei, sau Melrose Gunn. De fapt ea se gândea la sora ei.

— Aici nu vor fi prezenți, iar dacă se întâmplă să te vadă la teatru sau într-un alt loc public, se vor afla la distanță. De altfel, vor vedea ceea ce vor să vadă - pe soția mea.

Interpretându-i greșit tăcerea, Marcus continuă:

— Am mai discutat despre asta deja. Cea mai bună cale de a lansa vestea că soția mea a venit din Spania este să ieșim împreună. Asta ar trebui să le dea de gândit lui El Grande și Cătălinei. Apoi, ne retragem la Wrotham.

Marcus spera că îi va fi mult mai ușor să controleze situația la Wrotham. Nu avea de gând să lase totul la inițiativa lui El Grande și a Cătălinei. Voia să-i determine să vină la el.

— Înțeleg toate astea, dar consumul nervos este destul de mare. Dacă oamenii mă recunosc totuși? Eu am ochii albaștri. Te-ai gândit vreodată la problema asta?

— Îți faci prea multe probleme. Și Catalina avea ochii albaștri. De altfel, chiar și eu sunt convins uneori că ești soția mea, deși cunosc adevărul.

— Chiar așa? Catherine îi zâmbi privindu-l în ochi.
— Da, zise Marcus. Dar ce ți-am spus este valabil atâta timp cât nu deschizi gura. Spaniola ta lasă mult de dorit.

Catherine își luă un aer îngrijorat.

— Vorbesc spaniolă la fel de bine ca și tine. Ba, chiar mai bine.

— Dar asta nu înseamnă prea mult, cred că-ți dai seama.

Catherine răsuflă ușurată. Își făcuse probleme inutile.

Marcus n-o lăsă singură nici un moment, iar nașa lui și prietenii acesteia păreau să agreeze tot ce spunea sau făcea ea. Nu-i puseră nici o întrebare stânjenitoare, deși nu mai era un secret pentru nimeni faptul că se cunoscuseră în condiții speciale. Mulți dintre amicii lui Marcus lipseau, fiind la proprietățile lor din afara orașului și asta îi ușură mult situația.

În săptămâna care urmă, se duseră la teatru și Catherine o zări pe Amy în loja ei, înconjurată de admiratori. Marcus o salută, înclinând capul, dar nu se duse în loja lui Amy, așa cum făceau mulți soți. Doamnele ignorau faptele soților, chiar dacă se petreceau sub ochii lor. Amy o privi de multe ori pe Catherine, dar nu păru că o recunoaște.

Zilele trecură și, spre surprinderea ei, începu să-i placă ceea ce făcea. S-ar fi simțit chiar foarte bine dacă nu și-ar fi reamintit mereu că se află într-o misiune, în care Marcus putea fi un adversar. Maiorul Carruthers nu stătea degeaba. În timp ce ea își juca rolul, el investiga condițiile în care avuseseră loc toate crimele, încercând să găsească un element de legătură între ele, în afară de faptul că, la un moment dat, victimele se aflaseră împreună la baza partizanilor lui El Grande. Catherine spera că el va găsi dovezi care să-l exonereze pe Marcus. Una era să-l pedepsească pentru ceea ce îi făcuse lui Amy, și alta să-l vadă spânzurat. Nu-l ura atât de mult. De fapt, se temea că începuse să-l placă.

Aproape în fiecare după-amiază, când vremea le permitea, plecau la plimbare cu trăsura lui Marcus. Nu erau niciodată singuri; permanent îi însoțea cineva care călărea în spatele trăsurii, și Catherine știa că omul era înarmat. De fapt, și vizitiul avea armă. Când raportă acest lucru superiorului ei, subliniind că toate acestea par a veni în sprijinul versiunii lui Marcus, acesta fu de părere că Marcus încearcă astfel să scape de suspiciunile care planau asupra lui și să-i pună pe Catalina și pe El Grande în centrul atenției.

La asta se gândea Catherine în timp ce se îndreptau spre Hyde Park. Marcus o întrebă:

— Te-am văzut vorbind cu unul dintre grădinari, înainte de micul dejun. Despre ce discutați?

Grădinarul era Crewe, omul maiorului Carruthers.

— A, da, vorbeam cu Crewe. A fost în Campania Peninsulară, știi?

— Da, zise Marcus. De asta l-am și angajat.

Catherine se întrebă dacă el era suspicios sau încerca doar să facă conversație.

— Din moment ce sunt spaniolă, zise ea, omul a crezut că mă interesează subiectul. Desigur, i-am mulțumit că mi-a salvat țara de sub dominația franceză.

Marcus zâmbi:

— Ai făcut foarte bine, zise el, și trase de hățuri oprind caii.

— Tristram, zise el.

Catherine întoarse capul și văzu un tânăr călare pe un murg frumos. Acesta se desprinsese de grupul de tineri în care se afla și se îndrepta spre ei. Privindu-l, ea își zise că trebuia să fie rudă cu Marcus. Își aminti că Tristram era fratele mai mic al lui Marcus.

— Catalina, aș vrea să ți-l prezint pe fratele meu Tristram.

Vorbele lui Marcus îl făcură pe tânăr să roșească.

— Încântat, zise el. Voiam să spun, bine ați venit în Anglia.

— Știm ce voiai să spui, îl întrerupse Marcus, însă nu știi ce cauți tu aici. A început deja trimestrul. De ce nu ești la Oxford?

— Ce faci, Tristram? Abia așteptam să te cunosc, zise ea întinzându-i mâna.

Marcus îi privea intrigat, așteptând răspunsul lui Tristram.

— Ei, ce ai de spus?

— Adevărul este, Marcus, zise Tristram trăgându-și gulerul, că nu prea mă atrage universitatea. Apoi, începu să se bâlbâie: latina și greaca – nu-mi plac deloc.

— Să înțeleg că ai picat la examene? O să mai discutăm despre asta. Dar de ce n-ai apărut în Cavendish Square? De când ești în oraș?

— De vreo săptămână. M-am gândit că. N-ai nevoie de mine acum. Că vreți să fiți singuri în perioada asta.

Marcus pufni disprețuitor.

Catherine zâmbi și spuse:

— Ce înțelept din partea ta.

— Unde stai? Îl întrebă Marcus.

— La Carillon. Sunt cu vărul David. Aruncă o privire plină de speranțe în jurul lui. David a venit să cumpere niște cai. Vocea lui căpătă un ton mai ferm. Am fost la Tattersall's și în alte locuri. Nu este ușor – făcu o pauză, apoi zise vesel: O, uite-l!

Bărbatul care venea spre ei părea mai în vârstă decât Tristram, avea trăsături frumoase și părul blond, lung, îi trecea de guler.

După ce se făcură prezentările, Marcus spuse:

— Mă bucur că te văd, David. Au trecut vreo. Câți oare? Vreo doisprezece ani?

— O, poate chiar mai mult, zise David. Mama ta vitregă spune că au trecut cincisprezece.

— Ai fost la Wrotham?

— Da, înainte de a veni în oraș. Mi-a făcut plăcere să revăd familia Lytton după atâta timp. Începu să râdă. Am profitat de ocazie ca să admir caii voștri, dar nu m-am înțeles cu Penn. Acum, după ce am văzut ce poate oferi Tattersall' s, am înțeles că Penn mi-a oferit un târg.

Marcus zâmbi:

— Poate că o să cădem la înțelegere. În fond ești, vărul meu. Ce planuri ai?

David puse o mână pe umărul lui Tristram.

— Sunt într-o călătorie de afaceri și Tristram mi-a fost de mare ajutor. Știe multe despre cai și îi cunoaște pe cei mai buni crescători.

— Da. Tristram știe multe despre cai și creșterea lor, zise Marcus cam fără chef. Va trebui să ne mai întâlnim o dată, înainte ca eu și Catalina să plecăm la Wrotham.

— Voi veni cu plăcere, zise David, înclinând din cap.

Apoi se întoarse spre Catherine căreia i se adresă în spaniolă.

— Tris, te aștept în vizită mâine dimineață, îl întrerupse Marcus.

— Pardon? O, da, desigur. Vin negreșit.

— Te aștept.

Când cei doi plecară, Marcus trase de frâie și caii porniră la pas. Catherine privea într-o parte, gândindu-se la Tristram și la viitoarea lui întâlnire cu Marcus. Se hotărî să nu intervină în nici un fel, așa că se limită la un comentariu neutru:

— Se pare că nu ți-ai văzut vărul de mult timp.

— David locuiește în Irlanda.

— Dar Irlanda nu este la capătul lumii.

— Ei, hai să spunem că nu suntem o familie prea unită.

— Înțeleg.

— Ție ce ți-a spus? Nu prea i-am înțeles spaniola.

Catherine îl privi:

— A zis că sunt cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată, că sunt inteligentă, încântătoare și spirituală și că tu ești un bărbat norocos.

Marcus făcu o grimasă.

— La naiba! Nu ți-a spus decât trei vorbe!

— Ei, vezi, așa este în spaniolă. Poți exprima multe în trei cuvinte.

Marcus o privi printre gene. Intenția lui Catherine de a flirta cu el era clară. Îi apăruseră sclipiri ciudate în priviri și obraji i se îmbujoraseră. Slavă Domnului că parul ei închis la culoare era acoperit de bonetă. Nu-i plăcea. Lipsea acea aureolă pe care i-o dădea părul roșu. Își imagină o clipă că îi scoate acele din păr și-i împrăștie buclele pe pernă. Apoi, hainele. Ar fi procedat cu multă blândețe ca să n-o înspăimânte. Fiecare mângâiere ar fi fost mai intimă decât cea dinainte. Iar atunci când și ea ar fi fost pregătită, i-ar fi arătat la ce poate s-o ducă un simplu flirt. Se va cufunda în trupul ei și o va face să trăiască senzații pe care nu și le-a închipuit că există.

Întoarse capul și privirile li se întâlniră. El urmări cum i se ridicau și apoi coborau sâni în ritmul respirației. Simți o dorință arzătoare de a o poseda.

— Ce voia să spună cu „până o să ne mai întâlnim”? Îl întrebă Catherine.

Îi luă un minut ca să-și recapete controlul și să-și adune gândurile.

— Ce abilă ești, Cat. Dar n-o să poți să mă îndepărtezi mereu. În curând nu va mai merge, Cat.

Ea îi evită privirea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu înțelegi? Crezi că nu văd cât de greu respiri? Ți-ai dori să-mi simți mâinile mângâindu-te.

— Nu sunt dispusă să mai ascult ce-mi spui, strigă ea.

— Cat.

— Te rog, Marcus, încetează!

El îi surprinse privirea speriată și observă felul în care îi pulsa o venă la gât.

— O, la naiba! Zise el.

Până la întoarcerea acasă nu mai discutară. El o coborî de pe cal în fața ușii, apoi se îndreptă spre grajd să ducă armăsarii. Catherine încuie ușa dormitorului și apoi se rezemă de ea. Tremura din tot trupul.

Își reveni după o vreme, amintindu-și că se afla într-o misiune și că Marcus era primul suspect. Maiorul Carruthers o prevenise la ce să se aștepte. Ticălosul știa cum să se poarte cu femeile.

Își decalară plecarea spre Wrotham cu o zi, deoarece rochiile pe care le comandaseră nu erau gata. Le comandaseră pe când se aflau în Cavendish Square. Catherine nu făcuse nimic, se lăsase doar măsurată. Marcus și modista hotărâseră și Catherine nu se amestecase.

Marcus îi cumpăraseră îmbrăcăminte, rochii pe care le refuzase o doamnă din înalta societate, una dintre cele mai bune cliente ale salonului. Catherine rămase uimită când pipăi acea minunată rochie din mătase bleu cu garnitură argintie. Luă o alta din mătase albă, împodobită cu trandafiri; avea un decolteu pătrat și o garnitură la poale. Când mătasea îi alunecă printre degete, ea oftă de plăcere. Brusc, îi apără în minte imaginea mătușii Bea, cu predicile ei despre simțuri. Ea considera un păcat faptul că o femeie își dorește haine frumoase. De altfel, se îmbrăca numai în negru. Catherine nu mai asculta de mult sfaturile mătușii Bea, dar tot mai avea unele rețineri, când încălca regulile acesteia. Era absurd. Devenise o femeie matură. Avea capacitatea de a deosebi binele de rău.

Marcus o observă și se întrebă ce anume provoca toate acele schimbări de expresie surprinse pe chipul lui Catherine.

— De ce n-o încerci? I se adresă el.

Fata îl privi. De la ultima plimbare cu trăsura, relațiile dintre ei rămăseseră cam încordate. Nu se certaseră: își căutaseră doar pricină unul celuilalt, ca doi dulăi gata de bătaie. Privindu-l, înțelese că de astă dată n-avea de ce să se teamă și încercă să-i zâmbească.

— De ce nu? Zise ea și se lăsă condusă de Madame în cabina de probă.

Când reveni, îl găsi pe Marcus așezat într-un fotoliu comod, aflat în colțul opus al încăperii. Era conștientă de felul în care arăta și se așteptă ca Marcus să-i facă un compliment. Madame își împreună palmele surprinsă de schimbarea petrecută.

Marcus zise:

— Nu sta acolo, Cat. Vino spre mine. Să vedem cum te miști în această rochie.

Catherine nu mai purtase rochie cu trenă și, cu toate că i se păru ceva ciudat, reuși să pășească destul de bine. Rămase uimită văzându-l pe Marcus, cu mâna la gură, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Madame, zise Marcus, vreți să ne lăsați singuri câteva minute? Doresc să discut ceva cu soția mea.

— Poftim? Zise Catherine, după ce modista închise ușa în urma ei.

— Cat, tu ești spaniolă, nu o englezoaică speriată care calcă de parcă ar merge pe cuie. Trebuie să intri mai bine în rol. Tu ești Catalina. Spaniolele se mișcă cu multă grație, ca niște feline. O fac în mod deliberat pentru a atrage bărbații. Catalina le întrecea pe toate.

De data asta, Catherine se simți insultată. Ar fi vrut să-l pună la punct, dar n-o putea face în acel moment. Se mulțumi să zâmbească forțat.

— Nu te-am urmărit, deci n-am înțeles ce ai vrut să spui. Poate ai vrea să-mi demonstrezi.

El o privi printre gene.

— O, nu. Cred că n-ar ieși ceea ce trebuie. Numai o femeie poate face asta. Eu n-am șolduri, ca să-ți pot demonstra.

— Ce legătură au șoldurile cu ceea ce spui?

— Spaniolele își leagă șoldurile când merg. Încearcă și tu, Cat.

Catalina nu-și legă născut șoldurile. Purtase fuste pantalon. Catherine își strânse trena și străbătu încăperea așa cum ar fi făcut-o Catalina.

Marcus dădu din cap:

— Ești nemaipomenită. Încearcă încă o dată.

Strângând din dinți, ea își undui șoldurile așa cum o văzuse pe Juanita, o prostituată în casa căreia ea și El Grande se refugiaseră ca să scape de francezi.

— Nu-i rău, zise Marcus. Cred că te descurci de minune. Păcat că ești prea slabă. Catalina avea niște șolduri mai pline.

— Catalina? Fata se opri la timp.

Desigur, Marcus se distra de minune.

— Și avea un fel de a-i privi pe bărbați, de parcă îi hipnotiza.

Fata abia de se mai putea abține.

— Marcus, și eu am cunoscut destule spaniole. Toate erau timide.

Marcus o privi amuzat.

— Cat, crede-mă, nu sunt deloc timide.

— Probabil că ai cunoscut-o pe Juanita, zise ea.

— Pe cine?

Drept răspuns, Catherine îl înconjură mișcând din șolduri și fluturând din gene.

Marcus o privi cu interes.

— Îmi lipsesc niște informații. Nu mă refer numai la felul în care te miști. Catalina își unduia.

— Ce anume? Întrebă Cat când îl văzu că ezită.

Marcus ridică din umeri.

— Orice ar fi fost, era ceva ce nu putea fi învățat. Nu-ți face probleme, te miști minunat, Cat.

Deși conștientă că el glumește, totuși Catherine se supără. Marcus trebuia să spună ceva frumos despre felul în care arăta.

Ținând capul sus, ea străbătu încăperea și o chemă pe Madame. Simțind o pală de vânt, se întoarse să vadă ce se întâmplă. În prag apăruse o tânără frumoasă și cochetă, cu o pelerină albastră. Fata îi zâmbea lui Marcus.

Madam Demeurs, care venise în grabă, o privea cu vădit dispreț pe noua sosită.

— Doamnă Bryce, zise Madame, cam fără chef.

— Julia. Ce naiba cauți aici? Spuse Marcus.

Julia Bryce începu să râdă și se îndreptă spre Marcus. Ceea ce auzise despre soția lui Marcus îi dăduse noi speranțe.

Prietena ei, Harriet Harding, urmărise sosirea cuplului în oraș și spaniola i se păruse neinteresantă. Ca atare, își exprimase convingerea că nu va trece mult timp până când contele își va găsi o nouă amantă. Julia decise să nu renunțe la Marcus cu una, cu două. Ea n-o observase pe Catherine care urmărea scena din spatele paravanului cabinei de probă.

Julia făcu o mică piruetă.

— Oh, Marcus, zise ea, cu glas dulce. Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată? Și ție, Madame? Este cel mai frumos costum pe care l-am avut vreodată. Apoi, se repezi spre Marcus și-l sărută.

Privirea lui Catherine trecea de la Julia la Marcus. Deși era clar că pasiunea pusese stăpânire numai pe doamnă, Marcus nu opunea prea multă rezistență. De fapt, nu opunea nici o rezistență.

Madame își frângea mâinile, scuzându-se că Julia nu-și rezervase oră. Marcus se eliberă din strânsoarea Juliei.

— Ce surpriză, zise el.

O privire pe care o aruncase peste umăr îl convinse că fata de după paravan văzuse totul. Se apropie și-i șopti:

— Te rog să mă aștepti, nu voi întârzia mult.

Zâmbetul lui fu întâmpinat de o privire de gheață. Înjurând printre dinți, el se întoarse spre Julia și-i oferă brațul, pentru a o scoate din încăpere.

CAPITOLUL 12

Cupeul lui Marcus aștepta afară. El îi spuse birjarului să aștepte și o conduse pe Julia spre strada Baker, unde făcu semn unei trăsurii.

— De unde ai știut că sunt aici?

Ea încercă să opună rezistență, când Marcus îi făcu vânt în trăsură pe care o închiriasse.

— Te-am văzut de peste drum, din casa lui Harriet Harding. Marcus, ce se întâmplă? Unde mă duci?

— Ar fi mai bine să auzi numai tu ceea ce am de gând să-ți spun.

Julia simțea că va fi respinsă, dar nu putea accepta, mai ales după ce auzise despre soția lui. Marcus era un amant pasional, câteodată chiar violent. Dacă soția lui ar fi știut cu cine are de-a face, ar fi alergat cu lacrimi în ochi la bona ei.

Când se așezară, Julia atacă:

— Nu încerca să-mi spui că nu mă dorești, pentru că n-o să te cred. Ți-am sesizat reacția când te-am sărutat.

Vorbele ei îl găsiră cu sângele pulsând. Ea râdea încet, atotștiutoare, apoi îi puse o mână, ca din întâmplare, pe coapsă.

— Îți amintești ce s-a întâmplat data trecută, în trăsură? Am făcut dragoste chiar aici, pe banchetă. Când văzu flacăra care se aprinsese în ochii lui, întoarse capul. Nu vei obține de la nici o alta femeie ceea ce-ți pot da eu, și mai ales de la soția ta. Trebuie să recunoști, Marcus, că nu se compară cu mine.

Văpaia din ochii lui se stinse imediat. El o privi intens și îl cuprinse dezgustul. Era atât de diferită de Cat. Julia știa cum să-i atragă pe bărbați, dar fiecare gest, fiecare mișcare îi era calculată. Marcus se întrebă dacă pasiunea ei era autentică, sau simulată. Își pusese întotdeauna această întrebare, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bun decât ea.

Îndepărtă mâna Juliei, așezată pe coapsa lui, cu un gest brutal.

— Nu discut cu nimeni despre soția mea. Vreau să știi un singur lucru: Catalina nu mă plictisește niciodată.

Julia izbucni:

— Era cât pe ce să mă faci amanta ta! Să-mi cumperi o reședință! Și uite ce s-a întâmplat. Începuseră s-o invidieze toate prietenele. Își alesese deja o casă frumoasă, în Knightsbridge și petrecuse ore, întregi la Rundell și Bridge alegând vase și alte fleacuri decorative.

— O, nu, zise Marcus. N-am spus niciodată că te voi face amanta mea oficială. N-am dorit decât o aventură, știi asta.

— L-am pierdut pe Leinster, din cauza ta, șuieră ea.

— Și te-am recompensat destul de bine pentru pierdere. Asta te interesează, banii, nu? Iar eu am destui. Spune-mi ce-ți mai datorez și să considerăm afacerea încheiată.

Julia păru că gândește, apoi întrebă:

— Este vorba despre altcineva, nu?

— Julia, sunt un om căsătorit.

— Dar nu ți-a păsat de soția ta până acum.

Când Marcus ridică din umeri, ea îi spuse:

— Să nu crezi c-o să te primesc înapoi vreodată. Nu vreau să te mai văd.

— Asta doream să-ți spun și eu.

Ea se ridică și opri trăsura. Marcus deschise gura și încercă să calmeze o situație care căpătase aspecte urâte, dar primi o palmă puternică. Femeia coborî din trăsură înainte ca el să mai poată spune ceva. O clipă fu tentat s-o urmeze, dar își dădu seama că se aflau pe strada Oxford, o arteră foarte populată și Julia era în siguranță acolo. Sângele îi curgea de la buza spartă și încercă să-și găsească batista. S-ar fi înfuriat desigur, dacă situația n-ar fi fost atât de absurdă. Avuseseră o aventură, o scurtă aventură, căreia el îi pusese capăt înainte de sosirea lui Catherine. Se despărțiseră amical. Ce naiba o

apucase pe femeia asta? Dădu din cap, spunându-și că felul în care reacționau femeile depășea puterea de înțelegere a oricărui bărbat.

O urmări cum traversează strada și face semn unei trăsurii. După ce o văzu urcându-se, îi ceru vizitiului să-l ducă înapoi în Portland Square. În clipa aceea observă pe trotuarul opus un tânăr care-l privea de parcă încerca să-și aducă aminte de unde-l cunoaște. Îl recunoscuse, de fapt se recunoscuse în același moment. El Grande îl privi insistent, apoi se întoarse și dispăru pe o alee. Marcus sări din trăsură, strigându-i vizitiului să-l aștepte și o luă la fugă după el.

Îl urmări, până când ajunse în Soho Square, dar îl pierdu în mulțime.

Reveni pe Oxford unde vizitiul îl mai aștepta.

— Du-mă pe Charing Cross Road, zise Marcus, apoi ia-o pe Piccadilly. Te rog, grăbește-te.

Își zise că făcuse o mare prostie plecând neînsoțit. Doi vânători aveau mai multe șanse decât unul singur.

Devenise cam neatent în ultima vreme și-și pierdea cam mult timp cu Catherine, în loc să se concentreze asupra scopului pentru care o angajase.

Când servitorul o anunță că domnul Robert Cordes o așteaptă, Amy nu fu prea încântată. Era a treia oară când preotul acesta, sau ce era el, o căuta în decurs de o lună și, de fiecare dată, ea ordonase să i se spună că nu este acasă. Bărbatul începuse s-o cam deranjeze și ea se hotărî să pună capăt situației.

— Poftește-l aici, îi spuse ea servitorului.

Domnișoara Collyer lăsă lucrul deoparte și începu să-și aranjeze boneta de muselină. Amy ar fi izbucnit, în râs dacă n-ar fi fost atât de nervoasă. Domnișoarei Collyer îi plăcea bărbatul. Nu degeaba se spunea că femeile erau oricând dispuse să se facă de râs.

— Nu te superi, domnișoară Collyer, vrei să aștepți în salon?

— Să vă aduc ceai și prăjituri?

— Nu. Domnul Cordes nu va sta prea mult.

— Nu?

Amy zâmbi văzându-i dezamăgirea.

— Este preot, domnișoară Collyer, nu călugăr, dar nu mă mai privi atât de interesată. Este destul de tânăr pentru a fi. Are cu vreo zece ani mai puțin decât mine sau decât dumneata.

— Tânărul acela frumos este preot?

— Așa mi s-a spus.

— Ce păcat!

— Nu-i așa? Te chem eu dacă am nevoie de dumneata.

Domnul Cordes intră. Amy îi răspunse cu răceală la salut și-l invită să ia loc.

— Vă pot servi cu un pahar de Madeira sau de lichior? Îl întrebă ea.

— Madeira, răspunse el. De ce sunteți atât de surprinsă?

Amy se duse spre bufet și turnă vin în două pahare.

— Am avut o mătușă foarte credincioasă. Ea spunea că spiritele puternice sunt creația diavolului. N-am crezut vreodată că un preot bea altceva în afară de cafea sau ceai.

El luă paharul care i se oferise.

— Ți-am mai spus că am niște păreri personale despre preoți. De asemenea, ți-am spus că nu sunt preot, nici măcar călugăr, iar acum sunt sigur că n-o să fiu niciodată. El gustă din paharul cu vin. Mă așteaptă o altă viață când o să părăsesc mănăstirea. O să-ți spun altă dată despre asta.

Amy nu era dispusă să-l asculte, așa că-l întrebă brusc:

— Tot ce-mi spui este foarte interesant, dar n-ai menționat de ce te afli aici.

— Ți-am adus o scrisoare de la Catherine.

Ea luă scrisoarea și rupse sigiliul.

— De ce te-a trimis pe dumneata să mi-o aduci?

— Se temea că dacă ți-o expediază prin poștă, o s-o trimiți înapoi fără s-o deschizi.

Amy se așeză și parcurse rapid cele două pagini. Ridicându-și privirea, ea îi spuse lui Robert:

— Scrie că a plecat în Franța cu nu știu ce văduvă. Știi ceva despre asta?

— Da, știu.

— Asta o s-o țină departe de Wrotham vreo lună sau două. De fapt, nu știu de ce îmi fac probleme. Soția lui a sosit din Spania, așa că va fi ocupat.

— Nu-ți pasă de lordul Wrotham, nu, Amy?

Ea simți în vocea lui o inflexiune care îi dădu de gândit. Privindu-l cu atenție, îi spuse:

— Marcus, adică lordul Wrotham, mi-a fost foarte bun prieten. Dar asta nu înseamnă că sunt de acord ca sora mea să se încurce cu el. Catherine este. Este genul de fată care trebuie să se mărite și să aibă o familie, ori Marcus are deja o nevastă.

El Grande o privea ciudat.

— Ce este? Îl întrebă ea.

— Și tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

— Ei, asta-i bună! Cat te-a trimis aici să-mi salvezi sufletul.

— Știi că nu este așa.

— Atunci, te-a trimis să mă spionezi. Se ridică brusc și se duse spre același bufet de unde luă o tavă. Pe ea se aflau o mulțime de note adresate doamnei Amy Spencer. Astea i-ar face mare plăcere lui Cat. Ea crede că sunt o prostituată, că am un bordel. Nu vrei să-ți arăt toată casa ca să vezi dacă are dreptate?

— De unde ai aceste note?

Bărbatul acesta o privea într-un fel ciudat și o determina să-i spună toate secretele ei. Încercă să-i evite privirea și-i spuse:

— Dau petreceri din când în când. Domnii care sunt invitați plătesc pentru privilegiul de a-mi fi oaspeți.

— Petreceri la care bărbații se întâlnesc cu femeii care nu sunt soțiile lor?

— Petreceri la care le fac cunoștință cu prietenele mele. Nu răspund de ceea ce se întâmplă după ce pleacă de la mine.

— Nu te simți deloc responsabilă?

Amy roși ușor.

— Parcă ar vorbi mătușa Bea. Și ea se pricepea să-mi strice cheful.

— Toate astea îți aduc vreo satisfacție? Zise el, făcând un gest larg, indicând tot ce se afla în jurul lor.

Amy simți că-i dau lacrimile, lucru care nu i se mai întâmplase de câțiva ani. Încercă să-i spună, ca și lui Cat, despre hainele ei scumpe și bijuteriile ei, ca și despre faptul că era asigurată material, dar vorbele refuzau să se facă auzite.

— Eu nu sunt mătușa Bea. Ea nu știa cum să trăiască. Ai dreptate. Nu știa decât să-ți strice cheful de viață. N-ar fi trebuit lăsată să educe două fete. Dar asta aparține trecutului. Acum ești o femeie matură, stăpână pe viața ta.

— Ca și Cat, de altfel.

— Da, ca și Catherine. De ce nu?

— Cred că tu și Cat nu aveți secrete unul față de celălalt și ai impresia că știi tot despre mine. Nu am nevoie de mila ta, Robert Cordes. De fapt, nu am nevoie de nimic de la tine. Iar acum, te rog să mă scuzi am treabă.

— Te rog, Amy, nu pleca.

Amy ar fi vrut să iasă pe ușă, dar ceva o reținea.

— Despre ce vrei să mai vorbim?

El ridică din umeri.

— Despre nimic și despre tot. Nu cunosc Londra prea bine. Am crezut că o să mi-o arăți tu. Poate săptămâna viitoare? O să fiu liber un timp, pentru că trebuie să fac niște teme pe care le-am primit de la conducătorul nostru spiritual.

Teme? Conducător spiritual? Cuvintele lui o îngroziră.

— Ce vrei să spui.

El îi aruncă una din acele priviri care o făcea să se simtă vinovată, apoi îi zâmbi într-un fel care făcea să-i bată inima repede.

— Crezi că Dumnezeu a avut simțul umorului? O întrebă el.

Ea îl privi fără să știe să-i răspundă.

El se ridică:

— Amy, n-am crezut c-o să mai simt vreodată o bucurie, până când te-am văzut. Mă rugasem să mi se dea un semn că Dumnezeu există. Și el mi-a răspuns la rugăciune. Eu mi-am pierdut credința și Dumnezeu mi-a redat-o. Nu, nu te speria. Te rog să mă ierți, dar nu știu să curtez o femeie. Te rog să mă înveți cum s-o fac.

— Nu sunt speriată. Sunt îngrozită. Știi cine sunt, și câți ani am în plus față de tine. Nu poate exista nimic între noi. Uită-mă, Robert Cordes. Găsește o fată de vârsta ta.

Făcu un pas înapoi, se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Câteva minute mai târziu, El Grande, părăsi casa, dar pe ușa din spate. O dată ajuns la grajduri, se uită cu grijă împrejur pentru a se asigura că nu-l urmărește nimeni.

Pe moment o alungă pe Amy din minte și se concentrează asupra lui Catherine și a misiunii ei.

Avusese prea multă încredere în spusele ei. Nu se așteptase să dea peste Wrotham. Carruthers îi spusese că cei doi pleaseră spre Warwickshire. Probabil că se întâmplase ceva și-și schimbaseră planurile. De acum înainte, va fi mult mai atent.

Ajunse la Charing Cross și făcu semn unei trăsurii. Nu-l urmărea nimeni. Se relaxă, închise ochii și începu să se gândească la Amy.

CAPITOLUL 13

Marcus se întoarce acasă furios. Nu numai că-l pierduse pe El Grande, dar o pierduse și pe Catherine care nu-l mai așteptase la modistă. Pentru siguranța ei, Marcus trebuia să știe permanent unde se află; Catherine știa și ea asta.

Încă de la intrare îi auzi râsul care răzbătea din camera de zi, aflată la primul etaj. O clipă, se simți mai relaxat, apoi mânia îi reveni.

Urcând câte două trepte odată, auzi glasul unui bărbat, care vorbea cu Cat. Era a doua greșală pe care o făcea fata – nu avea voie să primească pe nimeni fără știrea lui.

Când intră în camera de zi o găsi cu Tristram și vărul David. Fiecare avea câte un pahar în mână și după ce se uită la sticla cu lichior de pe masă i se păru că se cam înfruptaseră din băutura. Cei trei nu sesizară intrarea lui în încăperea. Tristram tăcea și o fixa pe Catherine, în timp ce aceasta flirta cu David.

— Irlanda este un ținut care mă fascinează, zise ea cu un ușor accent spaniol. Nu-mi vine să cred că Marcus n-a fost niciodată acolo. Voi încerca să-l conving să-ți accepte invitația. Mai vreți prăjituri?

David refuză, dar Tristram o aprobă din priviri, așa că ea se ridică și se duse spre o măsuță aflată lângă perete. Marcus nu-și putea lua ochii de la ea. Fata nu pășea, ci se unduia asemeni femeilor de stradă. Își privi vărul și fratele. Amândoi o urmăreau fascinați.

— Marcus! Exclamă Catherine și toate capetele se întoarseră spre el.

El îi salută pe rând, cu cordialitate, iar lui Catherine îi aruncă o privire plină de subînțeles. Fata o ignoră, flutură din gene și-i oferii lui Tristram platoul cu prăjituri. Marcus surprinse privirea amuzată a vărului David. Acesta intuia că se întâmpla ceva între soți.

Catherine spuse:

— David ne-a invitat să vizităm Irlanda. Nu-i așa că e foarte amabil?

Marcus răspunse scurt:

— Mă tem că n-o vom putea face, deocamdată. Sunt prea multe de rezolvat la Wrotham.

— În acest caz, zise Catherine adresându-i-se lui David, ne vei vizita tu.

— O, desigur, acceptă acesta zâmbindu-i. Aștept ca Marcus să-și respecte promisiunea, asta dacă n-a glumit când a spus că-mi oferă afaceri mai bune decât Penn.

— Marcus își respectă întotdeauna cuvântul.

Marcus își turnă puțin lichior, din puținul care mai rămăsese în sticlă, și îl privi pe Tristram.

— Când am discutat ultima oară, mi-ai promis că te apuci serios de studiu ca să te întorci la mijlocul trimestrului la universitate.

— Da, asta fac.

— Atunci, ce cauți aici?

— Am venit s-o văd pe Catalina.

— Marcus, de ce ești atât de sever? Zise Catherine zâmbindu-i lui Tristram. Cine poate învăța latina și greaca pe o vreme atât de frumoasă?

— Asta este o problemă de familie, Cat, i-o reteză Marcus. Te sfătuiesc să nu intervii.

Lui David îi pieri tot cheful. Tristram îi aruncă o privire plină de reproșuri lui Marcus, ca și Catherine de altfel.

Regretându-și ieșirea, Marcus zise:

— De ce să nu mergem la Wrotham mâine sau poimâine? Tristram are dreptate, David. Îmi respect întotdeauna promisiunile. Sunt încântat să-ți arăt caii noștri.

În pofida încercărilor lui Marcus de a repara gafa făcută, conversația începu să lăncezească, iar Tristram și David se ridicară curând ca să plece. Marcus repetă invitația și hotărâră să plece cu toții a doua zi la Wrotham.

După plecarea celor doi se lăsă o vreme tăcerea. Apoi, Marcus spuse:

— Nu te-ai gândit cum m-am simțit când am revenit la modistă și nu te-am mai găsit?

— Ce! Sări Catherine ca arsă. Ar fi trebuit să te gândești la asta când ai plecat cu femeia aceea. Nu sunt un pachet pe care să-l uiți pe unde apuci.

— Te-am lăsat acolo unde am știut că ești în siguranță. Ți-am lăsat și pază.

— N-am nevoie de pază! De cine să mă protejeze?

— De El Grande, de exemplu. Astăzi l-am zărit. Am alergat după el, dar l-am pierdut.

Catherine deveni mai calmă:

— L-ai văzut pe El Grande? Când? Unde?

Marcus îi povesti ce se întâmplase.

— Acum știi ce fel de pericol te paște. Și, aș vrea să-mi spui, cum de ți-ai permis să primești musafiri fără ca eu să știu?

— David și Tristram fac parte din familie. Cum puteam să-i refuz?

Punctul ei de vedere îl înfurie și mai tare pe Marcus.

— Și de ce a trebuit să te comporți ca o frivolă?

Catherine îl privi tăios:

— N-ai vrea să te explici?

— Te-am văzut cum îți dădeai ochii peste cap și îți unduiai șoldurile. Îl zăpăciseși și pe bietul Tristram cu zâmbetele tale. Oricine putea să vadă că

era vrăjit. Asta îți face plăcere? Mie, nu. Te-ai dat în spectacol. O soție nu se comportă ca o ușuratică.

— Am făcut ceea ce mi-ai spus tu să fac – să încerc să intru cât mai bine în rolul incomparabilei Catalina.

Marcus își încleștă pumnii:

— Am glumit. Te-am necăjit doar.

— Nu m-a amuzat deloc. Catherine își examinează unghiile. De fapt, am crezut că David este cel care mă place. Ție ți s-a părut că Tristram este cucerit?

Fu picătura care umplu paharul. Când întinse mâinile spre ea, o făcu în intenția de a o scutura și a o face să revină la realitate. Fu surprins ca și ea când se trezi îmbrățișându-o și sărutându-o.

Ea nu se mai împotrivi și nici nu încercă să scape. Se hotărâse să-i opună rezistență prin pasivitate, dar se simți cuprinsă de un val neașteptat de plăcere.

Marcus sesiză că nu-i mai opunea rezistență, slăbi îmbrățișarea, dar continuă s-o sărute. Apoi, buzele lui îi atinseră pleoapele, gâtul și reveniră asupra gurii. Catherine își desfăcu buzele ușor. Erau moi, umede, îmbietoare. Când el începu s-o sărute, fata deveni ca o păpușă ușor de manevrat. El își dădu capul pe spate pentru a o vedea mai bine. Cu o voce joasă, îi spuse:

— Cat, ce simți?

Confuzie, uimire, îngrijorare. Mâinile lui pricepute o mângâiau de la talie până la sâni. De-abia mai respira. Pielea îi devenise atât de sensibilă încât o durea. Rămase în brațele lui.

— Mă simt. Amețită. Apoi, oftă și se agăță de umerii lui căci încăperea se învârtea cu ea. Ce.?

El o luă în brațe și o duse pe canapeaua din fața șemineului. Fata făcu o ultimă încercare de a se ridica, dar el o opri.

— Vreau să simți ce mi-ai făcut, zise Marcus desfăcându-și nasturii cămășii și ducând mâna lui Catherine la pieptul lui.

Când îi simți inima bătând năvalnic sub palma ei, Catherine începu să tremure.

— N-ar trebui să fac asta. Tu nu trebuia să mă lași s-o fac. Ea respiră adânc, simțind mâna lui care îi căuta sânii.

— Nu-i nimic, zise Marcus. Vreau doar să te simt, să te strâng în brațe, să te ating. Ție nu-ți face plăcere?

Catherine era speriată și derutată.

— Nu pot gândi dacă mă atingi astfel, zise ea.

Marcus îi sărută sânii prin materialul rochiei. Începu apoi să-i desfăcă nasturii corsajului și când ea încercă să-l oprească, o sărută din nou, amețind-o. Catherine se înmuie în brațele lui și sângele începu să-i fiarbă în vene.

Marcus se întinse pe canapea alături de ea. Mâinile lui o mângâiau, cu calm, trecând peste șolduri, peste mijloc, ajungând la sâni. Trupul fetei se crispa, dar o calmă cu săruturile lui și continua să o mângâie.

Catherine simți mâna lui Marcus strecurându-i-se sub fustă și atingându-i interiorul coapsei.

— Încet, zise el, încet.

Așteptă un moment pentru a-i lăsa timpul necesar să se obișnuiască cu atingerea lui, apoi îi desfăcu genunchii. Ea nu făcu nici o încercare de a-l opri și Marcus strânse din dinți strecurându-și mâna tot mai sus. Degetele lui mângâiară cu delicatețe intrarea trupului ei, apoi se strecurară înainte. Fata respira greu. Era pregătită, iar Marcus nu se mai putea abține.

Catherine nu înțelegea ce i se întâmplă. Toate simțurile îi erau concentrate asupra buzelor și a degetelor lui. Ea voia. De fapt, nu știa ce voia.

— Marcus, o, Marcus, zise ea rugător.

— Nu-i nimic, zise el, fără a-și da seama ce spune. O să am eu grijă de tot, chiar dacă nu voi putea divorța de Catalina.

Catherine se trezi deodată:

— Despre ce vorbești, Marcus?

— O să am întotdeauna grijă de tine, indiferent ce-o să se întâmple.

Catherine redeveni, brusc, conștientă. Nu suporta să i se sugereze așa ceva.

— Cum o să ai grijă de mine?

— O să-ți cumpăr o casă.

— Și mă vei considera amanta ta?

— Nu văd altă posibilitate.

Lovitura puternică pe care i-o aplică fata îl luă prin surprindere.

Rămaseră amândoi o clipă nemișcați; apoi, cu un strigăt, Catherine se eliberă din brațele lui. Nu pierdu mult timp cu închiderea nasturilor și aranjarea hainelor. Apoi se întoarse spre el și, cu mâinile pe umeri, cu pieptul tresăltând, îl privi disprețuitor. Marcus se uita la ea ținându-și mâna la maxilarul lovit.

— Am meritat asta? O întrebă el printre dinți.

Ea îl străfulgeră cu privirea. Nici nu-și închipuia cât de aproape fusese de a realiza ceea ce voia. Trupul ei îl dorea cu disperare, cu toate că ea știa cine este el și ce reprezintă.

Amantă. Acest cuvânt o adusesse cu picioarele pe pământ. El era căsătorit cu Catalina, sau cel puțin așa credea, dar asta nu-l oprea să dorească o altă femeie. Asta era ea pentru el, o pasiune trecătoare, o potențială amantă.

— Ei? Întrebă Marcus.

— Nu mă încurc cu bărbați însurați.

— La naiba, Cat, eu nu mă simt căsătorit. Nu mi-am văzut soția de trei ani.

— Eu sunt o femeie respectabilă. Dacă mă compromiți, nu mă va mai lua de soție nici un bărbat.

— Te voi lua eu.

— Adevărat? Nările ei începură să freacă. Tot așa ca și pe Julia Bryce?

— Nu, la naiba. Nu mă gândesc la tine în acest fel.

— Oare n-a fost și ea o fată virtuoasă cu câtva timp în urmă?

— Ea și-a ales acest drum în viață și nu am de gând să iau păcatele ei asupra mea. Femeile ca ea își vând trupul pentru bani. Tu ești prea lipsită de experiență, Cat, ca să înțelegi.

Când Marcus se ridică, ea făcu un pas înapoi.

— Cat.

— Nu! Dacă ar fi atins-o, s-ar fi luptat cu el. Ochii i se umplură de lacrimi; nu pentru ea, ci pentru Amy. Deci așa o seduse el pe sora ei. Biata Amy nu avusese nici o șansă. Numai gândul la legătura lor o făcu să se înfioare. Îi păru rău că nu-și amintise înainte ca el s-o sărute.

— Hotărăște acum, zise ea, dacă continuăm ceea ce am început. Nu am de gând să mai joc rolul Cătălinei dacă nu încetezi seducția. Îți vorbesc foarte serios, Marcus.

— Crezi că am vrut să te seduc? Dacă așa gândești, nu știu care dintre noi a început acest joc. Își trecu o mână prin păr. Erai la fel de înfierbântată ca mine.

Ea ignoră remarca.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Zău? O privi pe sub gene.

— Se presupune că sunt soția ta. Tu ai fost cel care a spus că trebuie să lăsăm impresia că dragostea noastră este ceva ieșit din comun.

— Da, și ce-i cu asta?

— Nu este numai asta. Nu vreau să fiu umilită de un bărbat care are relații cu alte femei. Nu vreau ca lumea să mă compătimizească sau să râdă de mine, chiar dacă joc doar un rol.

— Înțeleg, zise el. Nu te pot avea, dar nu pot avea nici alte femei. Asta vrei să spui?

— Da.

— Și cât timp ai de gând să mă ții așa, Cat?

— Cât timp vrei să joc rolul soției tale.

Nu mai rostiră nici un cuvânt, dar Catherine înțelese că vorbele își atinseseră ținta.

Marcus se sui pe capra trăsorii, în pofida ploii puternice care se așternuse încet dar sigur peste oraș. Lângă el se afla vizitiul, înfășurat într-o manta de ploaie. Marcus își închipui ce putea gândi omul: că stăpânul lui are probleme cu soția. Așa gândeau servitorii de obicei. Nici un domn nu alerga, pe o asemenea ploaie, numai de plăcere sau că drumul spre Hampstead ar fi un mijloc care să-l elibereze de dorințele neîmplinite.

Catherine. Ce mult se înșelase în privința ei. Trebuia să-și închipuie că dincolo de înfățișarea ei fragilă ea era curajoasă și îndrăzneată. Ar fi trebuit să-și dea seama că ea avea simțul aventurii. Care altă persoană ar fi fost de acord să-l ajute să-i atragă în cursă pe El Grande și pe Catalina? Acum știa în ce fel să procedeze. Un lucru era cert: și ea îl dorea. La naiba cu femeia asta! Ce îl atrăgea atât de mult la ea?

Încercă să-și amintească figura Cătălinei, dar nu reuși. Imaginea soției devenea tot mai vagă. Numai Catherine era de vină. Ori de câte ori încerca

să-și aducă în fața ochilor chipul Cătălinei, o vedea pe Cat, felul ei de a fi, de a se mișca, de a-l privi. Amintirea soției lui pălea din ce în ce mai mult.

Pocni din bici și caii începură să urce dealul. Vizitiul închise ochii și se pregăti să se prezinte în fața Creatorului.

CAPITOLUL 14

Înnoptaseră la Falcon, în Stratford-upon-Avon, la douăsprezece mii de Wrotham. Dimineața, Tristram și David se hotărâră să meargă călare spre Wrotham, pentru a-și antrena armăsarii. Cel puțin asta le spuseră ei lui Catherine și lui Marcus. În realitate, le fusese de ajuns drumul petrecut cu acest cuplu care abia de scotea câte o vorbă.

Lui Catherine îi păru rău că cei doi pleacă, deoarece rămânea cu Marcus și tăcerea avea să devină apăsătoare. Ultimele douăsprezece mii i se păzură prea lungi și prea greu de suportat. Marcus se cufundase în lectura unei cărți, iar ea rămase numai cu gândurile ei.

Își propusese să studieze personajul cu care împărțea trăsura. Nu-și mai punea problema dacă el era sau nu un ticălos, nu mai era cazul. Amy, Julia Bryce și acum Catherine Courtney – și acestea erau doar femeile pe care le cunoștea ea! Aproape că nu se mai simțea prea vinovată pentru felul în care îl făcuse s-o ia de nevastă. De fapt, se mândrea cu ceea ce făcuse. De acum încolo, toate femeile vor ști că el nu le ia în serios. Un om prevenit știe la ce să se aștepte. Și, totuși, cum să-și explice că ea scăpase din brațele lui?

Îl privi printre gene. Nu-i fu greu să-și amintească cum arăta Marcus ca soldat. Genul acesta de bărbat degaja inconștient o aură de austeritate. Maiorul Carruthers îi spusese că Marcus se comportase admirabil în război. Nu avea ce să-i reproșeze în legătură cu acel episod al vieții lui.

În Spania fusese ofițer de informații, acel om care pătrunde adânc în teritoriile inamicului pentru a culege informații despre obiectivele strategice. Fusese un fel de spion, în uniformă. Francezii îi considerau pe acești spioni soldați cinstiți și, din acest motiv lui Marcus nu i-ar fi făcut nici un rău, dacă l-ar fi prins.

Lucrurile ar fi stat altfel dacă francezii i-ar fi prins pe ea sau pe El Grande. Ei erau adevărații spioni care lucrau sub identități false și-și îndeplineau misiunile în taină. Gândindu-se la El Grande simți o durere în suflet. El nu i-ar fi permis lui Marcus să facă tot ce făcuse. Și-ar fi elaborat propriul lui plan și l-ar fi demascat pe Marcus. Maiorul Carruthers fusese foarte precaut. El Grande nu putea prelua toate riscurile. Ar fi trebuit să-l prevină că plecarea la Wrotham fusese amânată cu o zi. Știa că El Grande nu stătea toată ziua la mănăstire, ci se ocupa de alinarea suferințelor săracilor Londrei. Oare cum de uitase ea să-l anunțe să mai stea ascuns o zi? Se implicase prea mult în această misiune, asta era răspunsul. I se mai întâmplase asta odată, în Spania, cu căpitanul Marcus Lytton.

Dă cărțile pe masă, Catherine, își spuse ea. Recunoaște adevărul. Te simți atrasă de ticălosul din fața ta. Ai fost geloasă pe Julia Bryce, pe Catalina și asta te-a determinat să cochetezi cu Tristram și cu David, ca să-l faci gelos pe Marcus. Și pentru că ai gândit ca o femeie, nu ca un agent, ai pus în primejdie misiunea. Chiar și aceste tăceri prelungite țin de mândria ta rănită.

Tu ești agentă. Marcus este suspectat de a fi comis o serie de crime. Tu ai o misiune de îndeplinit. Fă-o.

Catherine oftă, apoi se întoarce spre Marcus:

— Marcus, zise ea încet. Când el își ridică ochii din cartea pe care o citea, ea îi spuse: Îmi cer scuze, m-am comportat ca o școlăriță.

El lăsa cartea deoparte și îi zâmbi trist:

— Chiar așa, Cat?

Ea făcuse primul pas și Marcus știa că așa se va întâmpla. Ca atare, mintea lui căuta elementele practice ale situației. Ar fi putut înclina ușile trăsurii, să tragă draperiile.

— N-ar fi trebuit să-ți cer să renunți la alte femei, când căsătoria noastră este una formală. De fapt, au trecut trei ani de când te-ai căsătorit cu Catalina. Oamenii se mai schimbă. Nu cred că s-ar supăra cineva dacă ți-ai lua o amantă. De fapt, cred că s-ar mira dacă n-ai face-o. Auzindu-se, fu șocată de adevărul vorbelor sale.

Marcus îi răspunse pe un ton șovăitor:

— Îți mulțumesc pentru sfaturi, dar eu văd lucrurile altfel. Cum îndrăznești să-mi sugerezi că mi-aș putea trata astfel soția?

Lui Catherine nu-i venea să creadă.

— Dar aveai de gând să mă faci amanta ta, nu? Care ar fi fost diferența?

— Dacă tu nu o sesizezi, eu nu pot să-ți explic.

— Dar.

— Nu, Cat. O să facem așa cum spun eu. Tu o să-mi respecti vrerea, iar eu mă voi lăsa în continuare fermecat de tine.

— Nu știu dacă sunt o actriță chiar atât de bună.

— Încearcă, o sfătuiește Marcus.

— Cum dorești.

Catherine rămase privind pe geam, iar Marcus își reluă lectura.

Catherine auzi lătratul copoilor înainte de a vedea castelul. Marcus îi spuse:

— Încă de pe vremea normanzilor au existat copoi la Wrotham. La început au fost folosiți pentru vânarea cerbilor, acum pentru cea a vulpilor. Penn a repopulat pădurea cu căprioare, dar turma n-a ajuns încă la maturitate. Marcus îi arată vânătorii și hăitașii care treceau în goană.

— De ce poartă toți oamenii aceștia haine galbene? Întrebă ea.

— Asta este culoarea specifică Wrotham-ului. Uite, spuse el, și Catherine se mută de cealaltă parte a trăsurii ca să vadă mai bine dacă acolo este Wrotham-ul.

Clădirea arăta ca o fortăreață. Era o prezență masivă și aspră care veghea așezarea cu același nume.

— De aici, zise Marcus, pare că orașelul a fost construit în jurul castelului. Dar nu este așa.

— Ce vechime are?

— A fost atestat pe vremea strămoșului meu Robert FitzBrant, în 1153. De-a lungul vremii, lorzii de Wrotham i-au adăugat turnuri și bastioane.

Wrotham nu este principala noastră reședință; a fost considerat mai mult un loc pentru vânătoare.

— Și unde este reședința de bază?

— La Lytton, Worcester, un conac cu un grad ridicat de confort.

Castelele sunt prea reci și inconfortabile.

Catherine rămase cu ochii ațintiți asupra edificiului masiv, din piatră, care veghea valea de vreo șase sute de ani. În fața bogăției lui Marcus, ea se simți copleșită.

Orășelul nu era atât de vechi precum castelul, dar nu era nici o așezare modernă. Clădirile în stil Tudor îl făceau să semene cu alte orașele pe lângă care trecuseră. Casele se aliniau de-a lungul străzilor pietruite.

— Aici este biserica parohială Wrotham, zise Marcus arătându-i o clădire în stil normand, care se afla în partea de nord a orașului. Merită s-o vizitezi. Strămoșii mei sunt înmormântați acolo.

Catherine făcu o comparație care i se păru odioasă, dar nu se putuse abține de a se gândi la familia ei. Bunicul din partea tatălui ei fusese fermier la Hampstead. Bunicul din partea mamei fusese vicar. Străbunicii ei fuseseră soldați. Mai mult nu știa.

— La ce te gândești? O întrebă Marcus.

Fata îi spuse tăios:

— Strămoșii mei și ai tăi au cel puțin un punct comun.

— Care este acesta?

— Toți se află în cimitirul parohial.

Zâmbetul lui n-avea nimic ironic și avu darul s-o detensioneze.

— Nici o problemă, zise el.

Catherine simți nevoia să-i zâmbească.

Drumul spre castel trecu prin păduri dese, dar desfrunzite, care lăsară locul unor câmpuri nedestelenite și unor ferme bine îngrijite. Marcus îi povestea tot felul de întâmplări legate de acele lucruri. Trecură pe lângă o casă cu aspect rural, care adăpostea grajdurile Wrotham. Apoi, Catherine fu luată prin surprindere de o clădire mare de piatră, cu blazonul Wrotham. Curând, trăsura opri în fața clădirii principale. Când coborî, văzu un grup de oameni care se adunase pe trepte. O remarcă imediat pe contesă.

Catherine se așteptase ca aceasta să fie un fel de Elena din Troia, dar cea care veni în întâmpinarea lor avea un aspect plăcut, dar nu era impunător. Părul negru care începuse să-i încărunțască încadra o figură frumoasă.

Când servitorii veniră să le descarce bagajele, Marcus spuse:

— Helen, vino să ți-o prezint pe nora ta.

— Catalina, zise contesa de Wrotham, aștept acest moment de trei ani.

Ochii negri exprimau bucurie. O îmbrățișă.

Catherine se trezi răspunzându-i acelei primiri călduroase cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

Nu se mai simțea ca o femeie sau ca un agent britanic, ci ca o fată care tânjise după mama ei. Se desprinse cu părere de rău din brațele contesei.

Toate acestea nu sunt decât un joc, își zise ea, încercând să revină la realitate.

— Vă rog, zise ea, spuneți-mi Catherine. Vreau să devin o englezoaică veritabilă și să mă comport ca atare.

— O, Marcus, cât de frumoasă este, zise văduva îmbrățișându-și fiul vitreg.

— Aceasta este Samantha, spuse Marcus.

Catherine știa că sora lui Marcus era mai mare decât Tristram, dar fata care o privea cu timiditate părea foarte tânără, aproape o școlăriță.

— Și, în cele din urmă, se auzi vocea unui tânăr care de-abia aștepta să fie prezentat, vin eu - oaia neagră a familiei. Sunt Penniston, dar toată lumea îmi spune Penn. Bine ai venit, Catherine.

Penn era celălalt frate vitreg al lui Marcus și moștenitorul lui. Dacă Samantha părea mult mai tânără, în schimb, Penniston părea mult mai matur. Semăna cu Marcus și Tristram, dar fața lui cu trăsături frumoase era marcată de niște riduri ciudate, datorate băuturii. Catherine nu simți mirosul băuturii, dar își aminti de momentele în care tatăl ei se îmbăta. Penniston zâmbea exagerat de mult și avea mișcările dezordonate.

— Bine te-am găsit, zise Catherine.

— Unde sunt Tristram și David? Întrebă Marcus.

— Încearcă armăsarul andaluz pe care l-am cumpărat de la colonelul Herriot, îi răspunse Penniston. Dar te previn, Marcus, nu vreau ca David să ia acei armăsari. Fă orice afacere vrei cu el, dar nu cu armăsarul andaluz. Țsta rămâne la Wrotham.

Se lăsă tăcerea, apoi mama lui întrebă:

— Ați luat micul dejun? V-am pregătit camera lordului. Eu m-am mutat în camera albastră. Cum a fost drumul?

Catherine simți că situația devenea încordată și se întrebă ce putea face ea.

Conduși de văduvă, intrară în Marele Hol, o încăpere întunecată, lungă, înaltă cât două etaje, ai cărei pereți erau împodobiți cu tapițerii și coarne de cerbi. Fiecare alcov, și erau destul de multe, părea păzit de un cavaler în armură.

— Tatăl meu, zise Marcus, a avut două pasiuni: vânătoarea și colecția de armuri.

Penn murmură în urechea lui Catherine:

— Mai avea el și alte pasiuni, dar nu putem vorbi acum despre ele.

— Ce tot spui? Întrebă Marcus, fără chef, și Catherine simți din nou acea stare ciudată de neliniște.

Penn zâmbi:

— Vorbeam despre portretul tatălui nostru. Făcu un gest cu capul spre portretul care atârna deasupra șemineului. Cel de al cincilea conte, în haine de gală, stătea cu un picior așezat pe gâtul unui cerb pe care-l doborâseră copiii lui. Sabia îi era plină de sânge.

— Se spune, zise Penn, că noi, fiii, îi semănăm.

Catherine se înfioră:

— Sper că nu, zise cu glas tare și toate capetele se întoarseră spre ea. Marcus încercă să treacă peste acest moment penibil.

— Vino, Cat. Cu cât despachetăm mai repede, cu atât ne va rămâne mai mult timp pentru a-ți arăta locurile.

Se despărțiră la scară. Catherine nu se mai uită în urmă, dar era conștientă că trei perechi de ochi o urmăreau.

Intrând în camera lordului, se simți mai relaxată. Abia acum își dădu seama cât de mult se temuse de întâlnirea cu familia lui Marcus.

Marcus așteptă până când servitorii aduseră bagajele și abia apoi își aruncă pelerina și se așeză într-un fotoliu în fața focului. Catherine își scoase boneta, dar își păstră pelerina. Încăperea era foarte mare, iar focul nu reușise încă s-o încălzească. Se îndreptă spre fereastră și privi afară. Se strădui să ghicească ce se afla dincolo de pereții aceluia castel medieval. Câmpiile întinse se terminau în șiruri de sălcii care creșteau pe malurile râului Avon. În apropiere, se afla orașelul Wrotham. Întorcându-se, Catherine spuse:

— Familia ta nu este prea unită, nu-i așa? Au vreun motiv real?

— În orice caz, nu Helen este de vină.

— Mi-am dat seama de asta. Tristram și-ar dori să se apropie de tine, dacă i-ai da șansa s-o facă. Cât despre David, dacă eu aș avea un văr în Irlanda, n-aș aștepta cincisprezece ani ca să-l văd.

— Cred că nu suntem nici mai buni, dar nici mai răi decât cei din alte familii. Noi, băieții, ne-am petrecut timpul mai mult prin internate. Eu am fost în armată șase ani.

— Dar copilăria cum a fost?

— Eu n-am locuit aici, în copilărie. După ce a murit mama, m-a crescut o mătușă. Tata mă vizita din când în când. Am cunoscut-o pe Helen și pe copiii ei la înmormântarea tatălui meu.

— Asta este. Destul de trist.

El o privi curios.

— Nu-i cazul să mă compătimentești. Mătușă mi-a fost ca o mamă. Și tu ai fost crescută de o mătușă, nu?

— Da, mătușă Bea, zise ea cu o vădită amărăciune, ceea ce îl făcu pe Marcus să râdă.

— Prietena ta Emily mi-a spus că mătușă ta nu era o femeie agreabilă, ci chiar rigidă.

Catherine intui intenția lui:

— Te rog să nu-ți faci o impresie greșită. Eu nu-i semăn.

— Pe mine încerci să mă convingi, sau pe tine?

— Nu ți-am refuzat acea ofertă degradantă din cauza educației primite de la mătușă mea. Tu ești un bărbat căsătorit și chiar dacă n-ai fi, tot nu ți-aș deveni amantă.

Marcus spuse impacientat:

— Nu la asta mă gândeam.

— Dar la ce te gândeam?

— Mă gândeam că atunci când mă uit la tine, văd mai mult decât o femeie. Tu ai multe calități, dar nu le lași să se vadă.

Catherine spera să-și poată masca surprinderea:

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— Uneori ești plină de pasiune și oarecum nesăbuită, pentru ca, dintr-o dată, să te transformi într-un aisberg.

— Joc un rol, cel pe care-l cunoști.

— Dar cum ești în realitate?

Cat nu se simțea în largul ei și hotărî să schimbe subiectul. Văzând bagajele care se aflau în mijlocul camerei, ea întrebă:

— Unde este camera ta, Marcus?

După ce se așeză mai bine în fotoliu, el făcu o grimasă:

— A, da, camera mea. Ce-ai zice dacă tradiția familiei Wrotham prevede ca lordul și soția sa să doarmă în aceeași încăpere?

— Ți-aș răspunde că nu-mi pasă de tradițiile voastre.

— Eram sigur c-o să spui asta.

Marcus se ridică și porni spre ușă.

— Marcus?

— Poftim?

— Ce le vei spune celorlalți?

— Dacă întreabă cineva, o să-i explic că ai primit o asemenea educație încât nu concepi să împarți camera cu un bărbat, chiar dacă este soțul tău. Și cred că nu sunt prea departe de adevăr, nu?

Marcus ieși din încăpere fără să mai aștepte răspunsul.

CAPITOLUL 15

În seara aceea, Penn sosi ultimul la masă. Când îl văzu pe Marcus așezat în capul mesei, în locul pe care îl ocupa el de obicei, murmură ceva printre dinți și se așeză pe scaunul liber de lângă mama lui. Catherine își dădu seama. Ea cunoștea prea bine aceste manifestări. Penn băuse din nou. Trecuse de la faza de expansivitate la cea de tăcere. În cazul tatălui ei, ar fi urmat o serie de lamentări penibile, sau de acuzații aduse celor din jur. Când Penn îi ceru valetului să-i toarne un pahar de vin, pe care îl bău pe nerăsuflăte, ea simți cum i se strânge inima.

— Tus ojos son azules (Ai ochii albaștri)!

Catherine privi nedumerită, apoi întrebă:

— Que (Ce)?

David Lytton, care se afla în dreapta ei, îi zâmbea:

— Ai ochii albaștri, repetă el, într-o spaniolă aproape perfectă.

Catherine îi aruncă o privire piezișă lui Marcus. De asta se temuse - că se va confrunța cu cineva care vorbea limba spaniolă. Marcus nu-l auzise:

— Si, răspunse ea încet.

Din nou, el i se adresă în spaniolă:

— Cum se face că o spaniolă are ochii albaștri și pielea albă?

Ea îi răspunse cu același accent pe care-l folosise de când debutase în rolul Cătălinei:

— I-am moștenit de la un strămoș englez. Vă rog să-mi vorbiți în engleză. Vreau să-mi îmbunătățesc cunoștințele de limbă.

Marcus interveni:

— Tu de unde ai învățat spaniola, David?

Se făcu liniște. David lăasă ochii în jos, apoi se uită în jur. Toți observară că întrebarea lui Marcus îl pusese în dificultate.

— Un prieten de-al meu este căsătorit cu o spaniolă, se explică el.

— O, înțeleg, zise Penn cu o voce tăioasă. Unul dintre prietenii tăi? Marcus, cum poți să fii atât de naiv? De unde să învețe el spaniolă? În nici un caz de la vreun profesor.

— Penn, zise văduva, încercând să calmeze spiritele, de ce nu-i vorbești lui Catherine despre calul pe care i l-ai pregătit?

Contesa părea îngrijorată și lui Catherine începu să-i bată inima mai repede. Își aminti cum încerca ea să împace spiritele pe care le agita tatăl ei în situații asemănătoare. Se simți neajutorată.

— I-am lăsat plăcerea lui Marcus să-i spună, zise Penn. Sunt caii lui. Eu n-am nici un cuvânt de spus aici.

Marcus îl ignoră. Chemă un valet și-i spuse ceva la ureche. Văduva îl imploră din priviri pe Penn și, în cele din urmă, el cedă:

— Este vorba despre o iepșoară care vine din ținuturile tale. O cheamă Magazin.

— Este andaluză? Întrebă Cat zâmbind încântată. Se așteptase la asta și hotărâse cu Marcus cum să primească oferta.

Tristram interveni:

— Dar asta este pentru o doamnă mai în vârstă! Catherine își dorește altceva. Voi fi fericit să ți-l împrumut pe Charon! Este cel mai bun cal de la Wrotham.

— O, nu pot accepta un asemenea sacrificiu, zise Cat. Și tu vei dori să călărești.

Tristram păru dezamăgit.

— Tot timpul va fi ocupat cu lecțiile de latină și greacă pe care le voi lua cu domnul Reeves, capelanul nostru.

— Cred că voi prefera iapa; oricum îți mulțumesc pentru ofertă.

În acest moment, interveni Marcus:

— Mi-e teamă că nu vei putea, Cat. Știi că doctorul ți-a interzis.

Trăsăturile văduvei se luminară deodată:

— Ești însărcinată! Ce veste grozavă!

Catherine roși, apoi își duse mâna la gât:

— O, nu. Se uită la cei din jur. Nu li se mișca nici un mușchi al feței. Păreau dăltuiți în piatră. Roșise până în vârful urechilor și îl străfulgeră pe Marcus cu privirea: Marcus, te rog, zise ea încet.

Marcus, prefăcându-se indignat, zise:

— Este vorba despre o rană mai veche de la călărie, care o doare din când în când.

— Da, la șold, zise Cat repede. Mă doare la schimbarea vremii. Uneori mă deranjează și când călăresc.

Se lăasă tăcerea, apoi, dintr-o dată, toți începură să vorbească.

Catherine îl privi pe Marcus care ridică din umeri. Nu-i crezuse nimeni, iar dacă ar fi insistat, ar fi agravat lucrurile.

Penn se uită după valet ca să-i umple din nou paharul, dar nu mai văzu nici un servitor prin preajmă, și nici o sticlă cu vin. Privirile celor doi frați se încrucișară, apoi, cuprins de mânie, Penn se ridică și ieși din încăpere.

— Ce-a fost asta? Îl întrebă Cat pe David.

Acesta răspunse fără să ridice ochii din farfurie:

— Marcus le-a ordonat servitorilor să ia tot vinul de pe masă și Penn nu se simte prea bine fără băutură.

Ceva mai târziu, trei doamne cu un aspect foarte pios intrară în încăpere; domniile se duseră în camera de zi. Catherine se întrebă dacă Marcus va permite să se bea lichior, conform tradiției, dar ajunse la concluzia că n-o va face, după cele întâmplăte.

Îl privise atât de sever pe fratele lui. Marcus era hotărât să-l determine să se lase de băutură, chiar dacă pentru asta trebuia să spargă toate sticlele din casă. Dar nu asta era soluția. Penn va găsi altă modalitate de a-și procura băutura.

Contesa se uită la Cat, încercă să-i zâmbească și-i spuse:

— Ce primire ți-am făcut, Catherine. Îmi pare rău. Penn nu este întotdeauna așa. Acum s-a supărat pe Marcus că i-a făcut niște înlesniri lui David la cumpărarea iepei de prăsilă.

Samantha interveni și ea:

— Nu-l poți învinui pe Penn. Marcus nu trebuia să procedeze așa. Penn se ocupă de tot aici, la Wrotham. Marcus este doar musafir.

— Samantha.

Fata insistă:

— Am dreptate, mamă.

Catherine interveni:

— Marcus n-a procedat corect și - făcu o pauză, căutându-și cuvintele - eu înțeleg totul. Și așa era, ea înțelegea mai multe decât își închipuiau ele.

Privind-o mai atent pe Samantha, constată că o judecase greșit. Avusese impresia că fata era tăcută și nu se implica în nimic, dar se înșelase. Fata își iubea fratele și dacă Marcus nu era atent, acest șoricel tăcut se putea transforma într-un leu fioros.

— Joci whist? O întrebă Helen.

— Nu, doamnă. Jocul de cărți era, în opinia mătușii Bea, lucrarea diavolului. De fapt, pentru mătușa Bea, cam toate erau lucrarea necuratului. Acest gând o paraliză o secundă. Oare să se mai afle încă sub influența mătușii ei? Dar mi-ar plăcea să învăț, îi răspunse ea contesei.

— Splendid, zise contesa, luminându-se la față.

— La naiba, sări Samantha. Ea întinsese paginile unui ziar pe capacul pianului și le răsfoia cu atenție.

— Ce este, draga mea? O întrebă mama.

— Nu văd rubrica lui A. W. Euman, în The Journal. Probabil este în vacanță.

Catherine, care tocmai ridica una dintre cărțile pe care i le dăduse Helen, o scăpă din mână.

— A. W. Euman? Zise ea. Sunt sigură că este bărbat.

— Și eu am crezut asta, dar mama m-a convins că este femeie.
Catherine fu luată prin surprindere și nu-și putu ascunde reacția.
Avusese convingerea că nimeni nu bănuia asta.

— Ce te face să crezi că ar fi vorba despre o femeie?
— Așa simt eu. Ai citit articolele lui A. W. Euman?
Catherine îi răspunse afirmativ.

— Și n-ai observat că vede totul cu ochii unei femei? De multe ori am impresia că le vede prin ochii mei.

— Adevărat, zise Cat. A fost și la Newgate și în alte zone ale orașului, pe care nici o doamnă decență nu le-ar frecventa. Ca să nu mai vorbim despre bordelurile care au proliferat în Covent Garden.

— Nu-i o tradiționalistă, zise contesa, entuziasmată. De asta îmi place atât de mult. Este întreprinzătoare și nesăbuită uneori. Nimic n-o poate opri. Când vrea să scrie un articol, o face, indiferent de consecințe. Nu m-ar mira dacă ar umbla deghizată în bărbat.

Catherine se gândise la această posibilitate, dar renunțase pentru că nu avea statura unui bărbat.

— Și nu sunteți șocate? Le întrebă pe cele două doamne.
Helen lăsă ochii în jos.

— Eu o invidiez, zise ea. Cred că este o femeie realistă, care trăiește așa cum îi place, nu cum îi permit bărbaii s-o facă. Vine și pleacă după bunul ei plac. Helen era încântată de o asemenea posibilitate. După un moment, ea continuă: O astfel de femeie știe să aibă grijă de ea. Nu depinde de nici un bărbat.

— Cred că v-ați făcut o impresie greșită despre A. W. Euman, zise Cat care se simțea flatată de portretul care i se făcuse.

— Ce spui? Intervenii Samantha. Și tu ai fost partizan. Sunt tentată să cred că tu și cu A. W. Euman aveți multe în comun.

Ochii fetei exprimau admirație. Catherine dădu să spună ceva, dar se opri. La naiba, ar fi spus McNally. Găsise spirite înrudite aici, la Wrotham.

— Da, sunt de acord cu voi, zise ea, deși n-aș vrea ca Marcus să mă audă.

— Ce nu vrei să aud, mi esposta? Răsună vocea lui Marcus.
Bărbaii intrară, dar Penn nu se afla printre ei. David se așeză lângă Catherine.

— În casa asta nu mai bea nimeni nimic, zise el și-i făcu cu ochiul lui Catherine.

Catherine îl ignoră, apoi i se adresă lui Marcus:

— Helen crede că A. W. Euman este femeie.
— A. W. Euman? A, tipul care scrie la The Journal? L-am întâlnit de câteva ori, zise Marcus.

— L-ai cunoscut? Întrebă văduva surprinsă. Nu este femeie?
— Nu, este bărbat. Cam efeminat, ce-i drept. Cred că este văduv.

Contesa și Samantha nu-și ascunseră dezamăgirea. Catherine reuși să-și stăpânească mânia.

— Haide, nu te opri, te ascultăm. Mai povestește-ne câte ceva despre el.

Marcus continuă.

— Este un tip cam rigid și foarte moral. Nu bea, nu joacă cărți, nu umblă cu. Adică este foarte moral, după cum vă spuneam. Marcus afișă o mină foarte serioasă.

— Nu văd nimic rău în asta, zise Catherine și bărbații începură să chicotească.

După ce li se servi ceaiul, conversația se desfășură pe alte teme. Bărbații planificară o vânătoare pentru a doua zi. Apoi se retraseră, unul câte unul, ducându-se să se culce.

Când Catherine se ridică să plece, Marcus o conduse spre ușă.

— Te rog să mă aștepti, îi spuse el.

* * *

Îl găsi pe Penn în clădirea de la grajduri, aflată în afara castelului. Penn stătea la birou și-și studia registrele. Avea o sticlă de brandy pe birou, iar în mână ținea un pahar murdar, gol. Când îl văzu pe Marcus, întinse mâna după sticla cu băutură și-și umplu paharul.

— Beau pentru întoarcerea fiului risipitor, rânji el. Dădu paharul peste cap și se șterse la gură cu mâneca.

— Îmi pare rău că am făcut târgul cu David. M-a luat pe nepregătite. I-am promis și am fost obligat să mă țin de cuvânt. Îți promit că nu se va repeta.

Penn îl privi surprins. Nu se așteptase ca Marcus să-și ceară scuze.

— Îți accept scuzele, spuse el ironic.

Marcus se sprijini cu umărul de cadrul ușii:

— De când te-ai apucat de băut?

— Ei, lasă asta, Marcus, nu ești tatăl meu. N-am chef de predicile tale. Și să știi că n-am ajuns alcoolic.

— Sunt fratele tău și mă simt responsabil de ceea ce se întâmplă cu tine.

— Frate vitreg, preciză Penn. Și de când te simți tu responsabil? Nu ne-am agreat niciodată. Te-ai folosit de mine pentru a-ți administra moșiile tale, cât timp ai fost în armată. Consideri că nu m-am achitat corect de sarcinile mele?

— Ai făcut treabă foarte bună. Dar ce vei face mai departe, Penn? Nu poți continua așa. Trebuie să te gândești la propria-ți viață. M-am gândit. Ce-ar fi să preiei locul acela din Cornwall? Ți-l voi da ție. Poți să faci ce vrei cu el. Cred că te-ai descurca bine.

— N-am nevoie de mila ta.

Marcus se încruntă:

— Nu te-ai așteptat să mă mai vezi, așa-i, Penn? Ai crezut c-o să mor în Spania și tu o să moștenești totul.

Penn începu să râdă, apoi se opri brusc.

— Nu mă așteptam să spui asta. Întinse mâna după pahar. Ai fi putut măcar să nu mi-o spui în față, Marcus.

Marcus înțelese că orice ar face nu ar schimba lucrurile. Putea să-l laude sau să-l insulte pe Penn, cuvintele lui nu aveau nici un efect.

— Această discuție nu duce nicăieri, zise el, însă aş vrea să reții un singur lucru: nu accept băutura în această casă. O voi încuia și cheia va sta la mine. Văzând că Penn nu zice nimic, el continuă: Dacă nu te gândești la tine, gândește-te cel puțin la mama ta. Nu vezi cât suferă din cauza asta?

— La naiba! Nu sunt alcoolic! Nu sunt. Mă pot lăsa oricând de băătură.

Marcus îl privi lung;

— Ești sigur?

Penn privi paharul pe care-l ținea în mână:

— Pot să renunț oricând.

Când Marcus deschise ușa, rămase fără suflare. Catherine ședea la o măsuță în fața șemineului, complet absorbită de ceea ce făcea, ignorând prezența bărbatului care o urmărea uimit cum înmoaie penița în cerneală. Purta o cămașă de noapte închisă la culoare, moale, care se mulase pe trupul ei. Părul, strâns în creștet, îi sublinia delicatețea trăsăturilor. O clipa avu impresia că o are în fața ochilor pe Catalina, în ascunzătoarea lui El Grande, din Spania.

Când își reveni din uimire, Marcus i se adresă cu blândețe:

— Ce faci, Cat?

Ea îi răspunse, continuând să scrie:

— Îmi notez impresiile despre casa și familia ta.

— Ții un jurnal?

Ea se opri din scris. Apoi, ridică ochii și-i zâmbi:

— Nu este un jurnal, Marcus. Sunt niște însemnări. Sunt scriitoare și obișnuiesc să notez imediat ceea ce mă impresionează. Cine știe? Poate voi găsi o sursă de inspirație pentru The Journal aici. Te rog, zise ea, invitându-l să se așeze. Ce voiai să-mi spui?

— Nimic special. O, nu te mai uita așa la mine. Se presupune că suntem căsătoriți. Nu crezi că ar trebui să petrecem câteva ore împreună? Nu voi sta mult.

Catherine trebui să recunoască faptul că el avea dreptate.

Marcus oftă, apoi își întinse picioarele, sprijinindu-și tălpile de marginea șemineului.

— Îmi cer scuze pentru scena la care ai asistat. Știam că bea, dar acum a devenit și agresiv. Nu se va mai repeta. Am ordonat să se încuie toată băutura din casă, iar cheia va sta la mine.

— Nu m-am supărat. Mi-a părut rău pentru el.

Marcus sesiză nuanța de reproș din glasul ei:

— I-am cerut scuze lui Penn pentru afacerea cu iapa de prăsilă pe care o voia David. La naiba, Cat. În fond, eu sunt stăpân aici.

— Iar Penn știe asta. Nu vreau să te critic, dar.

— Continuă. Știu că mai ai multe de spus.

Marcus se uită la însemnările pe care le făcuse Cat. Ea nu-i mai putu vedea expresia feței, dar vorbele lui o încurajară să vorbească.

— Nu cred că procedezi corect. L-ai umilit în public, punând servitorii să încuie băutura și acum el se va încăpățâna și mai tare. Până nu va recunoaște că este alcoolic, nimeni nu-l va ajuta. Poate că dacă ai încerca să te apropii de el, să-i devii prieten, s-ar schimba.

— Cum să fim prieteni, Cat, suntem frați.

— E adevărat, dar chiar tu ai recunoscut că nu sunteți o familie unită. Poate că asta este problema.

Marcus o privi cu severitate. El își putea reproșa unele lucruri, dar îl deranja când altcineva făcea asta. Mai cu seamă ea.

— Ești în casa mea doar de douăzeci și patru de ore și ai început deja să-mi dai sfaturi?

— Mi-ai cerut părerea. Și eu știu ce spun. Când un membru al familiei este alcoolic, toți au de suferit.

Brusc, Marcus o întrebă:

— Spuneai că faci niște însemnări despre casa și familia mea? Ce vrei să scrii despre noi?

— Niște schițe. Catherine acoperi filele scrise cu palma.

— Aș putea să văd și eu ce-ai scris?

— Nu permit nimănui să-mi vadă însemnările. Așteaptă până le public în The Journal.

Marcus îi ceru pe un ton imperativ:

— Lasă-mă să văd notițele, Cat.

Ea-și umezi buzele și-i spuse:

— Nu sunt complete.

Marcus îi luă paginile și citi titlul: „Despre alcoolici”, citi el cu voce tare. Palid la față, se ridică și se aplecă spre ea. Fata se ghemui instinctiv. Dându-și seama că a speriat-o, Marcus se depărtă puțin și îi spuse pe un ton apăsător:

— N-o să te las să-mi faci familia de râs. Ai înțeles?

— Dar eu.

Marcus o reduse la tăcere cu un gest. Știa că reacționase prea dur, dar nu se putuse abține. Tocmai se confruntase cu Penn și se simțea atât de frustrat. Și nu găsisese altceva mai bun de făcut decât să-l ridiculizeze pe fratele lui și, indirect, pe el.

O femeie căreia i-ar fi păsat de el, n-ar fi procedat așa. Dar ea era o femeie rece, insensibilă, pe care n-o interesa decât meseria ei.

În clipa aceea Marcus realizează cât de mult îl interesa Catherine și acest gând îl făcu să se crispeze. Ei puțin îi păsa de el. Chiar și pasiunea ei fusese simulată. Ea nu regretase când stopase relația lor, înainte de a se ajunge prea departe.

— Am crezut că ești o persoană deosebită, dar văd că m-am înșelat. Privești oamenii ca pe niște subiecte asupra cărora trebuie să te documentezi, pentru ca mai apoi să le poți prezenta lumii. S-ar putea ca pe unii să-i amuze ideea, iar alții să fie chiar impresionați. În ce te privește, puțin îți pasă de cine e vorba, important este să ai ce oferi cititorilor. N-am să-ți permit să faci asta cu familia mea. Te plătesc bine, și timpul pe care mi-l acorzi îmi aparține. Cât mai ești angajata mea, vreau să uiți că ești scriitoare.

Și încă ceva. Când toate astea se termină și te vei întoarce la viața ta din Hampstead, voi urmări fiecare articol al tău din The Journal. Dacă găsesc vreodată ceva care să-mi compromită familia, te voi ruina nu numai pe tine, ci și pe editorul tău. M-ai înțeles?

— Marcus, strigă ea. Nu scriam despre Penn. Scriam despre alcoolici în general.

— Nu minți. I-ai notat numele aici, pe hârtiile astea.

— Nu scriam nimic despre Penn.

— Dar îl foloseai ca exemplu.

El se mai uită o dată la hârtiile pe care le avea în mână și i le aruncă pe masă. Apoi părăsi repede încăperea.

Catherine era bulversată. Marcus n-o mai tratase niciodată astfel. Nu înțelesese. Ei îi păsa de oameni, de toți oamenii. Tocmai din cauza asta se hotărâse să devină scriitoare. Poate că nu avea cum să schimbe lucrurile prea mult, dar nu putea rămâne doar o spectatoare la durerile oamenilor.

Rămase cu privirea ațintită asupra cărbunilor care ardeau în șemineu și-și spuse că n-ar trebui să-i pese atât de mult de ce credea Marcus.

CAPITOLUL 16

Trecuse o săptămână. Catherine se plimba pe meterezele din partea de sud a cetății. Îi plăcea să-și petreacă timpul aici, când nu era nimeni care să-i țină companie. Dis-de-diminează, Marcus și David plecaseră cu alți prieteni la vânătoare; Tristram învăța, iar despre Penn nu știa nimic. Samantha și Helen călăreau pe undeva în zona mlăștinoasă. De obicei, Catherine era însoțită de cineva care îi asigura paza, dar de astă dată Marcus fu și el de acord că nu trebuia să exagereze, pentru a nu-i pune pe gânduri pe cei din jur.

Brusc i se păru că soarele a intrat după un nor și își ridică privirea surprinsă. Constată că se înșelase. Cu toate că toamna era pe sfârșite, în ultimele zile vremea fusese bună. Brusc, norii negri se adunară deasupra capului ei. În depărtare se auziră împușcături și ea presupuse că veneau de la armele celor care plecaseră la vânătoare.

Se sprijini cu coatele de un crenel. Cât putea cuprinde cu ochii, toate pământurile îi aparțineau lui Marcus. Timp de câteva secole, locuitorii din Wrotham își plătiseră dările către lorzii Wrotham. Devenise conștientă de averea imensă a lui Marcus abia după ce sosise aici. Ea îl cunoscuse ca soldat, apoi ca pe un ticălos fără scrupule și ca pe un desfrânat. Acum, avea de-a face cu un lord aflat pe propriul lui domeniu.

De la ultima lor ceartă, nu mai avuseseră nici un fel de discuții. El nu mai venise în camera ei. Se mulțumeau să-și transmită telegrafic ceea ce aveau de spus. Marcus se purta politicos și distant când erau singuri și doar politicos când mai erau și alții de față. Cu toate că nu voia să recunoască, îi lipsea vechiul Marcus.

Deși cei din jur sesizaseră că nu aveau o căsnicie fericită, nimeni nu comenta. Ochii tuturor erau ațintiți asupra lui Penn, căruia părea să nu-i pese de nimic. Uneori râdea fără motiv, alteori se posomora brusc și căuta prilej de ceartă. Toți se simțeau ușurați când Penn pleca de acasă cu diverse treburi.

În casă nu mai exista picătură de alcool. Penn nu se plângea, dar toată lumea știa că-și procura băutura din alte surse. David Lytton era de părere că Marcus nu reușise să-i pedepsească decât pe ceilalți membri ai familiei.

David nu avusese intenția să stea atât de mult, dar Helen îl rugase să mai rămână. Peste câteva zile urma să aibă loc un bal în onoarea lui Marcus și a soției lui și Helen dorea ca David să participe. Până la urmă, acesta acceptase. Catherine își zise că, în locul lui, ea ar fi inventat orice, chiar și un unchi aflat pe moarte, pentru a pleca.

Apoi se gândi că era nedreaptă. Familia lui Marcus nu era atât de rea. Cu timpul, începuse să se simtă atrasă de ei, chiar și de Penn. De multe ori, ceva din privirea lui îi trezea dorința de a-l ajuta. Pe Helen și pe Samantha le plăcuse de la început: erau dornice să afle cât mai multe despre doamnele din Spania și de la Londra, despre felul în care se îmbrăcau, despre balurile pe care le dădeau. Cât despre Tristram, acesta devenise admiratorul ei devotat.

În ceea ce-l privea pe Marcus, acesta o considera o aventurieră fără inimă, cu care încheiase o înțelegere. Dacă ar fi știut adevărul, poate că ar fi gândit și mai rău.

Se simți frustrată. Maiorul Carruthers n-ar fi fost prea încântat să afle că ea șovăie. De nenumărate ori o atenționase să nu se implice sentimental. Catherine spera ca maiorul să-și fi făcut datoria. Cât despre ea, începuse să creadă că era angrenată într-o vânătoare fără scop.

Brusc, începu să plouă și Catherine o porni spre poarta care ducea la scara turnului. Era întuneric. Lumina zilei abia de pătrundea prin fantele din perete și de aceea felinarele din interior rămâneau permanent aprinse. Era ciudat de întuneric. Apoi își dădu seama că unul dintre ele nu ardea. Acest lucru n-o deranja prea mult. Treptele erau destul de abrupte, dar le coborâse de atâtea ori încât nu mai reprezentau o problemă pentru ea.

Când începu să coboare, auzi un zgomot slab, de parcă cineva intrase pe poarta interioară a cetății. De la una din fantele de lumină din perete veni o adiere de vânt și câțiva stropi de ploaie. Duse automat mâna la buzunarul în care ținea pistolul.

Trecură câteva minute și ea nu făcu nici o mișcare. Simțea că se petrece ceva. La început o intrigase acel felinar stins, acum era altceva. Dar ce oare? Apoi începu să înțealgă.

Ușa avusese balamalele ruginite și scârțâia atunci când o deschideai. De astă dată, nu făcuse zgomot, de parcă balamalele ar fi fost unse recent.

Începu să coboare câte o treaptă, lipită cu spatele de peretele exterior, străduindu-se să pătrundă întunericul cu privirea. La fiecare pas, se oprea și asculta. Deodată, piciorul îi alunecă. Se lăsă pe spate în cădere și scăpă pistolul care zăngăni lovindu-se de treaptă. Își dădu seama că ceva se rostogolea și auzi un zgomot ca de sticlă spartă.

O dorea spatele din cauza căzăturii, dar mai tare o dorea cotul stâng pe care se sprijinise. Așteptă ca durerea să scadă în intensitate.

Când încercă să se ridice, alunecă din nou și căzu pe spate. Își duse mâna la talpa pantofului și constată că e plină de unsoare.

Recuperă pistolul, își șterse pantofii cu fusta și căută drumul cu mâna. Mai coborî o treaptă și dădu peste o baltă de ulei și de felinarul spart. Părea că în cădere acesta se spărsese și conținutul lui se vărsase pe scări. Oricine altcineva s-ar fi mulțumit cu această explicație, însă Catherine avea îndoielile ei.

De altfel, auzi din nou acel zgomot al ușii care se deschidea. Ridică încet capul.

— Catherine? Ești sigur că este aici? Era vocea lui Marcus.

Apoi îl auzi pe Tristram:

— Am văzut-o lângă metereze cu vreo zece minute în urmă.

— Catherine?

— Sunt aici. Nu, nu veniți sus. Cobor eu.

Când ajunse pe la mijlocul scărilor, Marcus îi spuse:

— Te-am căutat la marginea zidului, dar nu te-am mai găsit. Unde ai fost?

Catherine nu voia să-i spună că cineva încercase s-oucidă. Marcus ar fi dat vina pe Catalina și pe El Grande. Oricum, cineva încercase s-o suprimă, înscenând un accident.

Încercă să-și facă singură curaj:

— Am urcat în turn ca să mă adăpostesc de ploaie. Îmi pare rău că v-am speriat. Unul dintre felinare a căzut pe trepte și s-a spart.

— O să trimit pe cineva să-l înlocuiască, zise Tristram.

Marcus o privi cu atenție.

— Cat, te simți bine? O întrebă el cu blândețe. Ești foarte palidă.

Și-ar fi dorit ca Marcus să fie îngrijorat de soarta ei, dar îl suspecta că tocmai încercase s-oucidă. Poate că știse tot timpul că ea era Catalina. Oricum, nu-și va trăda bănuielile.

— Cat?

— Mă simt bine. Nu înțeleg de ce îți faci atâtea probleme.

Tristram îi deschise ușa, iar ea își trecu degetele ca din întâmplare pe balamalele acesteia. Așa cum bănuise, cineva le unse de curând.

— Probabil că n-ai observat că începe furtuna, zise Marcus. Mi s-a spus că te plimbai lângă metereze și am venit să te iau. Atunci când fulgeră nu este bine să stai lângă peretele unui castel! Credeam că știi asta.

Marcus îi adusese pelerina. Ca la comandă, cerul se luminează de un fulger și ploaia începu să răpăie puternic.

Își puse pelerina pe umeri și, împreună cu Marcus și Tristram, se îndepărtară cu pași repezi de fortăreață.

Întrucât era catolică, Catherine se ducea la o biserică catolică, aflată la marginea orașului, pentru a se confesa. Uneori, preotul venea să stea de vorbă cu ea. Nimeni nu știa că părintele Granger era omul maiorului Carruthers.

Catherine coborî din trăsură și intră neînsoțită în biserică goală la ora aceea. Părintele Granger stătea cu spatele spre ea și puneă cărbuni pe foc. Vremea se cam răcise și Catherine purta doar o pelerină cu guler de blană care se asorta cu manșonul. Privi statuile de marmură, ferestrele cu vitralii și

lumânările din altar. Apoi, după ce-și înmuie degetele în apa sfințită, își făcu semnul crucii și intră în confesional. Părintele Granger o urmă imediat.

Nu putea vedea figura preotului, dar îi putea auzi respirația. Trebuia să-i spună că fusese ținta unui atentat. Gândul l-ar fi dus imediat la Marcus. Asta așteptau ei, un semn că Marcus îi mințise și că, de fapt, el îi omorâse pe soldații englezi. Asta ar fi însemnat că el știa că ea era Catalina și că acest complot prin care să-l ademenească pe El Grande și să-l scoată din ascunzătoarea lui ar fi putut să ducă și la uciderea lui. Îndată ce ea raporta preotului, sarcina ei s-ar fi terminat. Nu o interesa ce consecințe ar fi avut asta asupra lui Marcus.

— Ce s-a întâmplat, copila mea?

Vocea preotului o aduse la realitate. Îl privi speriată. Știa ce aștepta de la ea. Logică. Deducție. Să ajungă la o soluție corectă. Dar când era vorba de Marcus, logica devenea imposibilă. Ea nu putea accepta ideea că Marcus este criminalul. Ar fi fost capabilă să-și riște viața pentru a demonstra asta.

— Nu am nimic de raportat, zise ea.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Asta este tot ce ai de spus?

Dacă în locul preotului ar fi fost El Grande, altfel ar fi stat lucrurile. El nu era ca maiorul Carruthers. Ar fi pătruns în esența faptelor, ar fi înțeles de ce nu putea ea să-l învinuiască pe Marcus. Altcineva fusese în spatele acestui atentat asupra ei. Cu El Grande s-ar fi putut sfătui cum să procedeze ca să demaște criminalul.

Îi venură câteva nume în minte, dar le elimină. Nu putea să creadă că vreun membru al familiei lui Marcus ar vrea s-o ucidă. Atunci, cine?

— Copilă, spuse preotul, făcând o pauză, timp în care Catherine reveni la realitate.

— Nu am nimic de spus, preciză ea.

CAPITOLUL 17

Pentru Amy Spencer era mult prea devreme; ea nu se trezea înainte de ora prânzului. De fapt, niciuna dintre prietenele ei nu se trezea atât de devreme. Dar de astă dată, se sculase cu noaptea în cap, își puse o haină și o bonetă simplă, pentru a trece neobservată prin oraș, alături de bărbatul care îi schimbase viața. Nu mai dăduse nici o petrecere de multă vreme. Se ducea tot mai rar la teatru. Popularitatea ei era în scădere, dar nu-i păsa de asta.

Privi pe fereastră și constată că ploua. Poate că Robert nu va veni, își spuse ea. De fapt, ar fi fost mai bine să nu vină! Între ei doi nu trebuia să se înfiripe nimic. Îi repeta și lui această părere, de câte ori i se iveau ocazia. Era prea bătrână pentru el și avea prea multă experiență, iar viața o obosise foarte tare. Și, pe lângă toate astea, Robert era spaniol, nu irlandez cum crezuse ea. Existau prea multe deosebiri între ei. Mai precis, nu aveau nimic în comun. Și atunci, de ce naiba mai ieșea cu el? Din toată prietenia asta ea va ieși cu inima frântă, rănită de moarte.

Ei și? El o făcuse să-și dea seama că mai are inimă. Robert o făcea să se simtă, dacă nu tânără, cel puțin neîntinată de murdăria vieții. Îi spusese că ar vrea să se întoarcă în Spania, să trăiască acolo. Asta ar fi fost cel mai bun

lucru pe care l-ar fi putut face, dar până atunci se bucurau de clipele pe care le puteau petrece împreună.

De obicei, Amy Spencer nu gândea așa. Ce naiba o apucase?

Domnișoara Collyer deschise ușa:

— A venit, zise ea timidă ca o școlăriță. Nu era singura care-și pierdea cumpătul când îl vedea pe Robert.

Amy cunoscuse mulți bărbați frumoși, dar niciunul nu arăta ca Robert. Desigur, frumusețea nu însemna totul. Ea știa mai bine decât oricine că frumusețea nu aduce întotdeauna fericire. De fapt, pe ea o atrăgea felul lui de a fi. Câteodată avea impresia că Robert știa mai multe despre viață decât ea.

— Am crezut că mergem la picnic, zise el și, înainte ca Amy să-și pună mânușile, îi sărută încheietura mâinii.

Acest sărut nevinovat o înfioră. Dumnezeu, se juca cu focul de astă dată. Nu-i păsa dacă se ardea, ea se străduise să-l lase să plece neîntinat în Spania. Îi zâmbi:

— N-ai observat? Plouă cu găleata.

El începu să râdă.

— Voi, englezii, aveți un mod foarte plastic de a vă exprima. Ai vrut să spui că plouă torențial, nu?

— Da. Deci cum să mai mergem la picnic?

— Ai încredere în mine, Amy. Știu ce fac.

Bărbatul acesta reușea să transforme o discuție obișnuită în ceva intim.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, acum. Să ne bucurăm de cele câteva ore pe care le vom petrece împreună.

leșiră pe ușă, ținându-se de mână.

— Am închiriat o trăsură care să ne ducă în Chelsea, să urmărim bărcile ce plutesc pe râu.

Robert alesese o trăsură închisă. Amândoi se temeau să fie văzuți. Amy nu știa de ce anume se ferea el, dar în ce-o privea intenționa să evite bârfele, ce s-ar fi vehiculat pe seama lui, dacă ar fi fost văzut alături de ea.

Când trăsură porni, el îi scoase mânușa și își așeză palma peste palma ei.

— Nu-ți fie teamă.

Amy îi privi mâna puternică și se simți pătrunsă de forța pe care el o degaja. Privind mâinile lor unite, ea îi spuse încet:

— Robert, ai avut relații cu vreo femeie până acum? Mă refer la.

— Știu ce vrei să spui. Răspunsul este nu. De obicei, preoților le sunt interzise astfel de relații, iar de când am părăsit seminarul n-am găsit femeia cu care să mă căsătoresc.

— Presupun că n-ai accepta nici un fel de relație în afara căsătoriei?

El zâmbi din nou:

— Nu mă interesează decât căsătoria.

Cu aceste vorbe, Robert îi alungă temerile. Amy avea certitudinea că nu-i va face nici un rău. El se va întoarce în Spania, va întâlni o tânără

drăguță, se va căsători și va trăi fericit alături de ea. Gândul acesta îi provoacă amărăciune.

— Acum este rândul tău, zise Robert. Spune-mi de ce ai apucat pe un drum diferit de cel al surorii tale?

Pe Amy n-o deranjă întrebarea. De la început simțise nevoia să-i spună adevărul, iar acum era gata să-i împărtășească toate secretele ei. La ultima lor întâlnire Robert îi spusese din ce motive își pierduse credința. În timp ce el studia pentru a deveni preot, francezii îi torturaseră și îi ucisese familia. Ca urmare, se hotărâse să devină partizan. Când războiul se terminase, se simțise dezgustat de ceea ce devenise. Trebuise să părăsească Spania, de care se legau amintiri extrem de dureroase.

Amy se hotărî să-i spună tot adevărul:

— N-am fost fericită acasă, în copilărie, și poate din acest motiv am ales o cale care să-mi asigure cât mai repede independența. Într-o seară, unul dintre prietenii mei, un bărbat care credeam că mă iubește, m-a violat. Mai târziu și-a cerut scuze, spunându-mi că-și pierduse controlul. A vrut să se căsătorească cu mine, să îndrepte lucrurile dar, din motive pe care nu le știu nici acum, căsătoria trebuia ținută în secret. Îl iubeam, așa că l-am iertat și am fugit cu el. În tot acest timp m-a considerat amanta lui. Așa a început cariera lui Amy Spencer, cea care sunt astăzi.

— Wrotham a fost nemernicul?

Ea îl privi uimită:

— Ce te face să crezi asta? Nu, n-a fost el. El a apărut în viața mea mai târziu. Pe vremea aceea nu-l cunoșteam.

— Atunci, de ce îl urăște Catherine atât de mult?

Robert o privea atent, fără să lase impresia că o condamnă în vreun fel. Amy simți nevoia să-i spună adevărul.

— L-am văzut prima dată pe Marcus la Vauxhall Gardens, în compania unor prieteni. Toată lumea vorbea despre el. Era tânăr, bogat, educat. Când m-am întors în noaptea aceea acasă, am avut o ceartă îngrozitoare cu mătușa mea. Ea mi-a spus niște lucruri oribile. Atunci, m-am agățat de primul nume care mi-a venit în minte. „Lordul de Wrotham este îndrăgostit de mine!” i-am aruncat eu în față mătușii. „Aș putea ajunge contesă.” Cu cât era ea mai disprețuitoare, cu atât mai mult insistam cu această minciună.

Amy își duse o mână la ochi.

— Catherine m-a găsit în noaptea în care am fost violată. Cred că arătam foarte rău. Ea mi-a cerut să-i spun dacă Wrotham o făcuse. Eu n-am avut puterea să recunosc că bărbatul pe care-l iubeam era de vină. Cat a insistat și, în final, am dat vina pe Wrotham. Mi s-a părut mai ușor așa.

Robert îi ridică încet bărbia și îi spuse:

— Sora ta trebuie să afle adevărul.

— Ce rost are să i-l mai spun acum? A trecut prea mult timp de atunci. Marcus nu înseamnă nimic pentru ea, sau cel puțin așa susține. Amy făcu o pauză: Crezi că m-a mințit?

— Nu asta vreau să spun. Trebuie să-i mărturisești adevărul pentru că așa este corect.

Robert nu părea nici dezgustat, nici disprețuitor, în ochii lui se citea doar compasiune.

— O să-i spun, zise ea.

Robert îi zâmbi ca de obicei:

— Hai să mâncăm acum, în trăsură, iar când ajungem în Chelsea să ne plimbăm puțin.

— Să ne plimbăm? Pe vremea asta?

— Cerul pare a se limpezi. Amy, cu puțină credință, poți muta și munții din loc. Ai încredere în mine.

De astă dată, Robert se înșelase. În Chelsea ploua.

— Ți-am spus eu, zise Amy, încercând să-l necăjească.

Robert o trase jos din trăsură, cu toate protestele ei.

— O să ne plimbăm puțin.

Se plimbară prin ploaie și Amy se bucură din toată ființa ei. Se amuzau de orice le ieșea în cale, totul li se părea minunat.

— Suntem doi nebuni, zise Amy, râzând.

— Nu, suntem doar îndrăgostiți.

Amy deveni brusc serioasă:

— O, Robert, ce bine ar fi să fie totul atât de simplu.

În clipa aceea, o voce de bărbat strigă:

— Ea e. V-am spus eu că e Amy. Amy! Nu mă mai ții minte? Patru tineri foarte eleganți coborâseră gălăgioși dintr-o trăsură. Petrecuseră toată noaptea și acum se întorceau spre casă.

— Nu-ți aduci aminte de mine, Amy? Sunt Harry Simpson. Vărul meu m-a adus odată la o petrecere la tine. Bărbatul sughiță: De ce nu vii cu noi să ne amintim puțin de vremurile trecute?

Propunerea tânărului fu susținută zgomotos de tovarășii lui. Doi dintre ei începură s-o tragă spre trăsură.

— Lăsați-o în pace! Strigă El Grande.

— Dumnezeule! Exclamă Simpson, privindu-l de sus până jos pe El Grande și observând îmbrăcămintea sărăcăcioasă, care în mod sigur nu era creația unui croitor londonez. Cine ești? Vreun lacheu? Vezi-ți de drum, omule, ca să nu scot cravașa!

Amy se luptă și protestă cu curaj. Știa cum să se descurce cu indivizii aceia care băuseră cam mult. Se împiedică, iar când fu ridicată în picioare, începu să țipe.

El Grande se năpusti asupra tânărului și se rostogoliră la pământ. Pumnul lui îi zdrobi lui Simpson nasul, și sângele țâșni împrăștiindu-i pe amândoi. Urmă o clipă de tăcere, apoi Amy fu dată la o parte și cei trei bărbați se repeziră la El Grande. Unul dintre ei începu să-l lovească cu bastonul. Un altul îl atacă din lateral.

Amy țipă și sări în apărarea lui, dar o lovitură puternică o trimise la pământ. Țipând cât putea de tare, ea se ridică și sări din nou asupra lor. Unul dintre bărbați o imobiliză, iar ceilalți îl ridicară pe El Grande. În timp ce ea urmărea scena, șocată, ceilalți începură să-l lovească puternic cu pumnii. Totul dură doar câteva secunde, dar lui Amy i se părură o veșnicie. Când îi

dădură drumul, el căzu întâi în genunchi, apoi se prăvăli pe spate. Amy își reveni.

— O să plățiți pentru asta, strigă ea. Pe tine te cunosc, Harry Simpson. O să vedem ce-o să spună legea.

— Care lege? Îi strigă acesta disprețuitor. Ce lege ți-ar da ție câștig de cauză? Nu ești decât o târfă bătrână.

În acel moment apăru o trăsură din care coborî un bărbat ce se precipita spre ei. În mână avea un pistol. Cei care-l atacaseră pe El Grande o luară la fugă spre trăsura lor. Amy porni după ei, dar nu-i ajunse.

— Sălbaticilor! N-o să scăpați așa ușor! Vă jur!

— Târfă bătrână, strigă din nou unul dintre ei. Târfă bătrână, târfă bătrână, târfă bătrână! Strigară toți în cor, în vreme ce trăsura dispăru pe Chelsea Road.

Suspînând, ea se îndreptă și îngenunche lângă Robert. Omul care le sărise în ajutor îl cercetase deja.

— Nu are răni grave, zise el. Cred că nici oase rupte. Apoi, o privi pe Amy: Sunteți cumva Amy Spencer?

Cu privirea ațintită asupra lui El Grande, ea încuviință dând din cap. Robert avea fața plină de sânge și de noroi. Ploaia încetase, dar Amy nici nu observase. Găsi o batistă cu care începu să-i curețe fața. Când el deschise ochii și o privi, Amy începu să plângă cu sughițuri. Își reproșa tot ce se întâmplase. Știuse că se juca cu focul, dar la așa ceva nu se așteptase. Dacă trebuia să plătească un preț, era gata s-o facă. Dar nu în felul acesta. Se simți pustiiță și pângărită. Târfă bătrână. Aceste cuvinte îi reveneau mereu în minte. Era clar că trăise într-o lume în care predomina prostia și acesta era rezultatul. Trebuia să vegheze ca asemenea lucruri să nu se mai întâmple niciodată.

El Grande se ridică într-un cot gemând:

— Amy?

— Ține-te cu brațele de gâtul meu, îi spuse salvatorul.

Când vizitiul îi văzu apropiindu-se, sări de pe capră să-i ajute. În trăsură, El Grande își mai reveni.

— Cum te simți? Îl întrebă Amy.

Robert reuși cu greu să articuleze cuvintele:

— Mă dor toate de parcă aș fi fost călcat de o trăsură. Mi-am pierdut deprinderea de a lupta și am fost luat prin surprindere.

— Nu aveam nevoie de ajutorul tău, Robert. Eu trăiesc de pe urma indivizilor de teapa lui Harry. Mâine seară dau o petrecere. Numai Dumnezeu știe dacă va mai veni cineva. Asta m-ar putea ruina. Acest Harry Simpson este un individ destul de influent.

— Aș vrea să te căsătorești cu mine și să plecăm în Spania.

— În Spania? Râse Amy. Ce să fac acolo?

— Să fii soția mea. Să avem copii. Să mă ajuți să redobândesc ceea ce am pierdut.

— Tot ceea ce-mi doresc eu se află aici. Am crezut că ai înțelege asta. O, Doamne, te rog iartă-mă.

— Am auzit ce-ai spus, Amy. Dar cred în adâncul inimii că asta îți dorești.

— Dacă m-ai cunoaște bine, Robert, ți-ai da seama că nu mă las condusă de sentimente.

Când trăsură ajunsese în dreptul casei ei, Amy coborî înainte ca Robert să o poată opri.

— De astă dată ne luăm rămas-bun, Robert, zise ea, și Robert înțelese că vorbea cât se poate de serios.

CAPITOLUL 18

Catherine privea de la etaj Marea Sală plină de lume. Recepția dată în onoarea ei se afla în plină desfășurare.

Îl căuta cu privirea pe Marcus printre dansatori. Îl zări valsând cu o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă cu garnitură aurie. Era a doua oară când Marcus o invitase pe acea femeie la dans.

— Tristram, îl întrebă Catherine pe fratele lui Marcus, care-i ținea companie, cine este doamna care dansează cu Marcus?

El îi privi pe cei doi și în ochi îi apăru o strălucire ciudată.

— Elizabeth Proudfoot. Văzând că numele femeii nu avea nici un efect asupra lui Catherine, nu-i dădu alte amănunte.

Catherine deveni brusc suspicioasă, se întoarse spre el și-l întrebă:

— Și cine este această Elizabeth Proudfoot?

El o privi atent înainte de a-i răspunde:

— Este femeia care nu l-a luat pe Marcus de bărbat. Am crezut că toată lumea știe acest lucru.

Catherine privi în altă parte pentru a-și ascunde uimirea.

— O, fu tot ce putu ea să spună.

— S-a întâmplat cu ani în urmă, zise Tristram. S-au logodit când Marcus avea vârsta mea. Elizabeth l-a părăsit când i s-a ivit o partidă mai bună.

— O partidă mai bună? Ea nu-și putea imagina că ar exista așa ceva.

— Era un duce, zise Tristram, care își dădu seama că ar fi făcut mai bine dacă ar fi tăcut. Dar nu s-a măritat cu ducele. Înainte de nuntă, ducele, care era cam bătrâior, a suferit un atac de cord și a murit. Până la urmă, ea s-a căsătorit cu unul dintre vecinii noștri.

— Cine este soțul ei?

— A, bătrânul Proudfoot a murit în urmă cu câțiva ani. Catherine, nu face figura asta, te rog. Marcus o disprețuiește. L-am auzit numind-o. Vrajitoare care umblă numai după profit.

Catherine începu să râdă, apoi se opri zicându-și că n-ar trebui să mai aibă încredere în nimeni după episodul de la turn.

Îi aruncă o privire lui Tristram. Nu putea fi un ucigaș. Niciunul dintre cei de la Wrotham nu putea fi acuzat.

Conștientă că Tristram o urmărea curios, ea îi spuse:

— N-aș fi crezut că va veni atâta lume să ne ureze bun venit.

— Toată provincia a venit să-l vadă pe Marcus. Ultima oară când am mai văzut atâta lume aici, a fost la majoratul lui Marcus. Eram un puști la vremea respectivă, dar îmi amintesc.

— De atunci n-au mai fost alte baluri?

Tristram privi jenat într-o parte, apoi mărturisi:

— Știi care este situația cu mama mea. Dacă n-ar fi fost petrecerea lui Marcus, jumătate din cei prezenți ar fi găsit pretexte pentru a refuza invitația. De fapt, mamei nu-i pasă, căci nu pune prea mult preț pe societatea lor.

Catherine o căută din priviri pe văduvă și-i spuse lui Tristram:

— Mama ta arată grozav.

Tristram, care urmărise privirile lui Catherine, o văzu pe contesă dansând cu fiul ei Penn:

— Cred că asta se datorează faptului că Penn s-a abținut de la băutură în seara asta, iar Samantha a făcut o impresie grozavă.

Muzica încetă și, peste câteva clipe, îl văzură pe Marcus urcând spre ei.

— Dansul următor este un vals, zise el. Aș vrea să-l dansez cu soția mea. Nu zâmbea. Era foarte grav și foarte, foarte frumos.

Catherine își puse mâna înmănușată în palma lui. Simțea căldura mâinii lui. Era atât de conștientă de prezența lui încât i se tăie răsuflarea.

Situația deveni și mai gravă pe ringul de dans, în timp ce așteptau ca muzica să înceapă. Îi simțea inima bătând și căldura obrazului lipit de al ei. Marcus o privea fix, fără să-i zâmbească, și ea începu să tremure ușor. Își amintea acea privire de la baza lui El Grande. Discutau normal, apoi, dintr-o dată, nu mai avură despre ce să vorbească. Privirea lui devenise arzătoare și ea își simți gura uscată. Știa la ce se gândește Marcus, pentru că și ea se gândea la același lucru. Își dorea să fie în brațele lui. Dorea să facă dragoste cu el.

Catherine înghiți în sec și încercă să rămână ancorată în realitate. Nu reuși. Se îndrăgostise de el, asta era clar. Fusesse geloasă pe Elizabeth Proudfoot. Rapoartele ei către maiorul Carruthers nu conțineau nimic important, din același motiv. În unele dimineți se simțea atât de nefericită încât nu voia să se scoale din pat. Era îndrăgostită de Marcus.

Orchestra începu valsul. Marcus o ținea foarte aproape, prea aproape. Își simți fustele mângâind picioarele lui Marcus, remarcă suplețea mișcărilor lui, când el o conduse spre locul în care ar fi vrut să ajungă. Avea impresia că sunt doar ei doi pe ringul de dans. Totul părea că dispăre din calea lor. Conștientiză doar faptul că se afla în brațele acestui bărbat înalt, puternic care o sorbea din priviri.

Când muzica încetă, Marcus o eliberă. Îi trebuiă câteva secunde ca să-și revină. Pentru prima dată, după o lungă perioadă, Marcus îi zâmbea.

— Trebuie să vorbim. Știi asta, nu? Voi veni în camera ta diseară, îi spuse el în șoaptă.

Prea tulburată ca să-i răspundă, Catherine își reveni abia în brațele următorului partener de dans.

Catherine era conștientă că își juca destul de bine rolul, deși trăia senzații confuze. Pentru a doua oară în viața ei se îndrăgostea de același bărbat, de Marcus.

După ce plecară ultimii invitați, se simți cuprinsă de neliniște și începu să tremure. O domina un singur gând: să rupă vraja. Când Marcus va veni în

camera ei, va pretexta o durere de cap. El o va privi ciudat, apoi va pleca trântind ușa.

Servitoarea îi pregăti patul; când rămase singură, își puse un halat mai gros. O cuprinse o stare de agitație. Încercă să nu se mai gândească la sentimentele ei pentru Marcus, dar îi fu imposibil. Recunoscuse acum că, în pofida celor spuse de Amy, în pofida tuturor celor întâmplătoare, nu putea să nu-l iubească. Iubea un bărbat pe care-l disprețuia. Așa să fie? De fapt, ea nu-l disprețuia. La un moment dat, ajunsese chiar să-l admire, ba chiar să se îndoiască de sora ei. Nu putea crede că Marcus o violase pe Amy.

Avea nevoie de timp să se gândească. Totul părea să se transforme într-un coșmar. Misiunea ei se cam terminase. Trebuia să plece.

Se duse la fereastră și privi afară. Peste întinderea de apă, luminile orașului păreau că-i fac cu ochiul. Tânjea să iasă la plimbare cu Vixen și să simtă vântul răsfirându-i pletele. Fusesse prea mult timp prizoniera rolului pe care-l juca.

Încercase să afle tot ce se putea afla în timpul cât hoinărise pe metereze. Niciunul dintre bărbați nu avusese un alibi, nici măcar Tristram. Capelanul plecase la căpătâiul unui muribund. Bărbații care plecaseră la vânătoare se despărțiseră, iar Marcus și David nu întâlniseră pe nimeni altcineva.

Se întrebese dacă nu cumva fuseseră implicați servitorii, dar toți lucrau de mult la castel. Nu putea suspecta pe nimeni. În afară de Marcus și de ea, nimeni nu pusese vreodată piciorul în Spania, sau dacă o făcuseră, niciunul nu recunoștea. Deci, cine ar fi vrut să-i facă ei rău, în afară de Marcus?

Se așeză pe pat să-și limpezească gândurile. Probabil că ațipise chiar, pentru că se trezi cu mintea limpede. Știa ce are de făcut. Trebuia să găsească o scuză pentru a pleca la Londra ca să discute cu Carruthers. Trebuia să afle tot ce știa acesta despre Marcus. Îl va chema și pe El Grande. Toți trebuiau să pună cărțile pe masă. Ea le va spune despre accident. Apoi îi va mărturisi lui Marcus că ea era Catalina și va decide ce va face în continuare.

Se ridică și se duse la fereastră. Rămase acolo privind în întuneric. Simți cum își recapătă forțele și puterea de decizie.

Reveni de la fereastră și începu să se îmbrace.

Marcus trase de hățuri, calul se ridică pe picioarele din spate și când simți pintenii zvâcni înainte. Trecură gardul în plină viteză, fără a ține seama că se lăsase în întunericul Marcus cunoștea însă fiecare piatră, fiecare stâncă sau crăpătură, fiecare ungher, fiecare lespede. El și Tarquin trecuseră de multe ori pe aici.

Când ajunseră pe o creastă, armăsarul se întoarse spre stânga și descrie un cerc. Atins ușor, el ridică capul și se opri. Marcus privi valea. Pe o parte se vedeau luminile orașului, iar pe cealaltă castelul. Drumul în coborâre trecea peste podul de piatră de peste Avon, apoi prin păduri dese și ferme. În spatele lor se aflau mlaștinile. Toate acestea erau domeniul lui, casa lui. Se simțea bine privindu-le.

Doi însoțitori îl așteptau. Îi salută. Aceștia se obișnuiseră cu preferința ciudată a lui Marcus de a călări pe întuneric. Marcus își zise că probabil îl consideră cam nesăbuit și poate că aveau dreptate. Simțea nevoia de a obosi înainte de culcare, ca să nu rămână treaz toată noaptea. Treaz. Fără odihnă. Ardea de o dorință nesatisfăcută – o stare neobișnuită pentru un bărbat care știa să obțină totul de la o femeie.

Își dădea seama că putea s-o aibă pe Catherine. Dar nu asta își dorea. Nu voia s-o seducă, ci s-o determine să vină spre el, fără regrete. Dacă ar găsi-o pe Catalina, ar divorța. Cat știa asta, dar până atunci n-ar fi acceptat un bărbat căsătorit.

Sentimentul acesta de frustrare îl făcuse dur, distant. Îl înfuriase articolul ei referitor la Penn; gândindu-se mai bine, realizase că de fapt se temuse să nu devină și el subiect de discuție. Nu-i păsa prea mult de felul în care îl aprecia ea pe Penn, atâta timp cât îl vedea pe el, Marcus Lytton, ca pe un bărbat adevărat.

Felul în care reacționase Catherine în timpul valsului îi demonstrase că nu se înșelase în privința ei. Aproape că făcuseră dragoste sub privirile a zeci de persoane. Fata fusese ca un fulg în brațele lui, se pliase și îi răspunsese la fiecare mișcare. El nu se mai gândise la dansul lor, ci la felul în care ar fi putut face dragoste, și Cat își dăduse seama. Atmosfera din jurul lor era încărcată de sexualitate. Pentru o clipă se simțise transportat în acea încăpere de la mănăstirea din Spania. Își amintise cum Catalina se oprise la mijlocul unei fraze când el nu-și mai controlase privirile, pentru ca apoi să fugă din încăpere.

Îl deranja faptul că uneori le confunda pe Catherine și Catalina. Cele două femei treziseră acea pornire primitivă a ființei lui, făcându-l să dorească să întindă mâna și să-și ia ceea ce voia. Poate că nu era cel mai moral bărbat din lume, dar respecta un cod al onoarei. Asta le deosebea și pe cele două femei. Una avea onoare, cealaltă era doar o profitoare.

Gândul la Catalina îi trezi furia. Nu mai avea răbdare. Trecuse mai bine de o lună de când o introdusese pe Cat în societate, la Londra și apoi la Wrotham, dar nici Catalina și nici El Grande nu încercaseră să ia legătura cu el.

Sosise momentul să treacă la următorul pas din planul lui. Catherine trebuia să-și ceară drepturile de la El Grande. Nu știa încă cum, dar își va consulta avocații. Dacă nici astfel nu-i va forța pe Catalina și El Grande să iasă la lumină, nu-și dădea seama ce mai putea face.

Se bucură de aerul rece care îi răvășea părul. Tarquin mușca din zăbale și zbura ca vântul. Marcus începu să râdă și slăbi frâul; calul țâșni înainte. Însoțitorii lui scăpară o înjurătură și o porniră după el.

CAPITOLUL 19

Catherine părăsi castelul fără să întâmpine vreo dificultate. Lumea intra și ieșea; erau mulți comercianți și servitori. Hainele pe care le purta o făcură să treacă neobservată, mai ales că gluga de la pelerină îi acoperea fața.

Dădu de bucluc doar la grajduri. Se așteptase să fie întuneric, dar când dădu colțul clădirii în formă de U, descoperi că felinarele fuseseră aprinse și

că în curte trei oameni se certau lângă un cal priponit. Îi recunosc pe Tristram și pe Penn; cel de-al treilea era îmbrăcat în uniforma de la Wrotham – probabil era un lacheu. Catherine se lipi de peretele unui adăpost. În timp ce se gândea cum să procedeze, Penn se prăbuși, iar Tristram și lacheul îl ajutară să se ridice. Penn se îmbătase din nou.

— Nu vreau să mă duc la culcare, strigă Penn, încercând să se elibereze. Vreau să mă duc în sat. Nu mai am băătură, dracu' să vă ia! Trebuie să mai iau o sticlă. Smollet, să te ia naiba de informator. O să-ți arăt eu ție.

— Bine, domnule, zise lacheul cu respect.

Tristram era furios.

— Ar trebui să-i mulțumești că nu te-a lăsat să pleci călare. O să-ți rupi gâtul într-o zi.

Sprijinit de Tristram și de lacheu, Penn fu scos din curte. Catherine se întoarse, dădu colțul și așteptă. Cearta dintre Penn și Tristram stârnise câinii. Când bărbații ajunseră la staule, ogarii începură să latre și să sară pe garduri, de parcă ar fi vrut să scape.

Catherine rămase nemișcată, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Apoi se furișă cu prudență spre curtea unde era priponit calul.

La apropierea ei, animalul ridică capul. Era un cal negru, lucios cu urechile drepte și nările fremătânde. Avea ochii mari, negri și curioși. Lui Catherine i se păru că acesta o cântărea din priviri, la fel cum făcuse și ea cu el.

— Frumosule, îi șopti ea, tu ești Charon al lui Tristram, nu? Andaluzul. Ești chiar atât de bun precum se spune?

Când își trecu mâna peste coama lui bogată, calul necheză încet. Catherine verifică chinga, privi repede în jur și se săltă în șaua bărbătească. Apăsă încet coastele calului cu genunchii și acesta porni. Leșiră din zona luminată și dispărură în beznă. În urma lor, câinii continuau să latre. Va mai trece ceva timp până să se întoarcă Smollet ca să verifice calul lui Tristram. Când va constata lipsa lui Charon, își va închipui că s-a speriat de lătratul câinilor și a luat-o razna. La întoarcere, va lăsa calul liber și grăjdarul va crede că animalul s-a întors singur.

Când ajunse pe câmpul de lângă apă, trase de hățuri și întoarse calul. Acesta se ridică în două picioare. Un vânt ușor unduia suprafața apei, aerul era curat și proaspăt. În depărtare văzu luminile satului. Charon deveni neliniștit și mușcă zăbala când ea încercă să-l înfrâneze. Catherine avu impresia că îi transmitea să nu se teamă, deoarece el era destul de curajos pentru amândoi.

Fata începu să râdă și simți cum îi vine inima la loc. Nu mai urcase până atunci pe un cal de talia lui Charon. Musculatura calului se încordă și fata simți că îi așteaptă comenzile. Era la ordinele ei. Cum putea ea să reziste unei asemenea tentații?

Slăbi frâul și îl lăsă pe armăsar să-și ridice capul. Acesta fu încântat, cel puțin așa i se păru lui Catherine, apoi se cabră și păru că dansează, după

care porni în galop și Catherine avu senzația că zbura peste pajști, ca rândunelele.

Catherine își zise că armăsarul cunoștea bine drumurile pe care le avea de străbătut. Probabil că le făcuse de multe ori cu Tristram. Dacă ar fi fost calul lui Penn, ar fi dus-o probabil la Black Boar, în Wrotham, și ar fi lăsat-o la ușa cârciumii.

Îi veni în minte scena penibilă la care asistase. Penn avea nevoie de ajutor, dar ea nu știa cum să i-l dea. Tatăl ei renunțase la băutură când una dintre pacientele lui, o tânără, murise. Nu fusese vina lui, dar el se învinuise de moartea fetei. Din acel moment alcoolul dispăruse din casă.

Din întuneric o umbră apăru brusc. Instinctiv, strânse hățurile și atinse calul cu călcâiele. Charon se crispă, apoi țâșni.

— La naiba! Un gard! Zise Catherine și începu să râdă nervos. Când Charon ateriză în siguranță de partea cealaltă, ea trase tare de hățuri și se întoarse să vadă obstacolul pe care de-abia îl trecuse.

Cu toate că era întuneric, lumina lunii îi permitea să distingă contururile și umbrele. Constată că lăsaseră în urmă drumul și că se aflau pe un altul, paralel. Era evident că Tristram și calul lui preferau drumul cu obstacole.

Îl bătu încet pe Charon pe gât.

— Asta o să-mi fie învățătură de minte. Nu este bine să te lași condus de un cal, mai ales dacă acestuia îi plac obstacolele.

Charon își ciuli urechile de parcă s-ar fi căznit să înțeleagă ce spunea Cat. Apoi necheză și o luă spre râu. Catherine zări două căprioare. Nu avea timp să se bucure de prezența lor; cineva le stârnise. Din întuneric apărură siluetele a trei călăreți. Catherine reacționează rapid: duse mâna la pistol și-l scoase din buzunar.

— Cine este acolo? Întrebă o voce de bărbat și ea îl recunoscu pe Marcus.

Trase hățurile lui Charon pentru a-l întoarce. Totul se derulă cu repeziciune. Auzi împușcătura unui pistol, apoi pietrele și pământul loviră copitele calului care se ridică în două picioare, cât pe ce s-o arunce pe Catherine din șa, după care făcu un salt înainte la îndemnul ei. Unul dintre călăreți încercă s-o prindă, și Catherine trase un foc de avertisment peste capul lui.

— Kenyon, Harley! Împrăștiați-vă! Le strigă Marcus.

Catherine se lăsă purtată de instinct. Ea știa că Marcus o va prinde în cele din urmă.

Era mai bine să se întoarcă la castel înainte ca Marcus s-o recunoască. Dacă dădea greș, el va ști că ea este Catalina. Catherine n-ar fi avut curajul să-l călărească pe andaluz. În orice caz, ea nu-și putea dezvălui identitatea până când maiorul Carruthers nu-i dădea voie. O cuprinseră din nou vechile îndoieli și nu mai simți decât nevoia de a scăpa de urmăritori.

Charon o luă spre zona împădurită și Catherine își reaminti traseul pe care trebuia să-l urmeze. În partea de nord a castelului erau niște stânci care duceau spre o pantă aproape perpendiculară. Pentru a ocoli stâncile trebuia să treacă prin pădure și prin zona de mlaștini și dealurile abrupte în care

putea fi ușor reperată pentru că acolo nu se aflau decât tufișuri. Aproape de castel curgea un râuleț. Dacă reușea să treacă podul de lemn, era scăpată.

Sări peste un zid mic din piatră și intră în pădure. Din păcate, copacii erau desfrunziți. Drumul era accidentat și Catherine îl lăsă pe Charon la pas, conștientă de prezența urmăritorilor. Era o cursă sălbatică, incitantă. Când ajunse la marginea păduricii ea înfrână calul, cu speranța că urmăritorii înconjuraseră stâncile și se aflau de cealaltă parte a castelului. De aici, drumul trecea peste mlaștini și prin tufișuri. Înainte ca ea să-și impulsioneze armăsarul, aerul nopții fu despicat de mârâitul unui animal de pradă. Catherine țipă. Charon se poticni și pufăi speriat.

— Oprește! Se auzi vocea lui Marcus, de undeva din dreapta. N-ai ce mai face.

Gândul că va fi descoperită o făcu pe Catherine să se năpustească înainte. Calul țâșni de sub copaci ca o săgeată scăpată dintr-un arc. În spate, auzi niște înjurături și pe Marcus dând noi ordine. Catherine se ghemui în șa. Noaptea și umbrele ei o învăluiră.

Când Charon sări un șanț, un glonț îi șuieră pe lângă cap. Calul se poticni și o aruncă pe Catherine din șa. Încercă să se ridice, dar căzu la loc. Charon o luă la fugă ca un iepure, urmărit de Marcus și de însoțitorii lui.

Pe Catherine o durea tot corpul, dar nu era rănită. Trase aer în piept, se ridică în genunchi și rămase o vreme așa, încercând să-și recapete respirația. Auzi o bufniță, trosni o creangă, apoi o ființă, ceva mic, trecu pe lângă ea. După câteva minute încercă din nou să se ridice. Se afla într-un luminiș. Încercarea nereușită o făcu să izbucnească într-un răs nervos. O, Doamne, nu era momentul să cedeze nervos. Ca partizan, în Spania, trecuse prin momente mult mai grele. Partizanii nu intrau în panică niciodată. Se regrupau și plecau mai departe.

El Grande o învățase că un soldat trebuia să aibă grijă în primul rând de armele sale. Duse mâna la pistol, se ridică și porni șchiopătând spre cel mai apropiat copac. O dată ajunsă acolo, se așeză pe un tufiș de ienupăr și se propti cu spatele de un buștean căzut. Acum, când începuse să gândească precum un partizan, se simțea mai bine. Dintr-un buzunar interior al pelerinei scoase o pungă cu bile de oțel și praf de pușcă. El Grande o învățase cum să reîncarce rapid pistolul și să tragă trei gloanțe pe minut. Știa atât de bine toate operațiile încât putea să le facă și cu ochii închiși.

Ținu pistolul și bilele în mâna stângă și turnă pulberea în butoiaș cu dreapta. După ce introduse bila, dădu drumul tijei de oțel de sub butoiaș, readuse bila o dată, de două ori, apoi înlocui vergeaua înainte de a trage piedica armei. Puțină pulbere pusă în sertar era tot ce trebuia pentru a încărca arma.

Luă pistolul cu dreapta și îl privi câteva momente. Nu intenționa să-l folosească împotriva lui Marcus, ci pentru a se apăra, dacă va fi încolțită. Se simți cuprinsă de un tremur ciudat. În încercarea ei disperată de a-și recăpăta libertatea, nu se gândise ce motive avea Marcus să călărească noaptea. Îi trecură prin minte tot felul de idei, care mai de care mai ciudate. Încercă să gândească rațional. Era cert că Marcus nu-i întinsese o cursă,

pentru că nu știa de plecarea ei. Dacă se va întoarce la timp la castel, înainte de a i se descoperi lipsa, el nu va bănuși nimic.

Încurajată de acest gând, o porni la drum printre copaci. Încercă să se grăbească, dar picioarele n-o mai ajutau.

Copacii se mai răriră și ea se opri. Din acest punct drumul cobora spre podul de lemn care trecea peste râuleț. Staulele și grajdurile se aflau mult în urmă și ea nu avea cum să le mai vadă. Se hotărî să treacă podul, dar auzi un zgomot care părea să vină din adâncurile pădurii. Ciuli urechile. Zgomotul se apropia și își dădu seama că era făcut de ogari. Marcus îi pusese pe urmele ei. Nu putea trece podul. Trebuia să facă în așa fel încât ogarii să-i piardă urma. Avea o singură soluție. Își ridică fustele și porni spre râu. Intră până la genunchi în apa rece. O luă spre pod. Auzi voci și zgomot de copite. Se adăposti sub pod, luând în brațe un pilon și strângând din dinți ca să nu-i mai clănțane.

— Ce naiba faci aici? Auzi ea o voce. Era Harley, unul dintre grăjdarii lui Marcus.

Grăjdarul șef, Kenyon, îi răspunse:

— Înălțimea sa a dat drumul ogarilor să prindă hoțul.

— Hoțul? Zise Harley. N-a fost nici un hoț. A fost domnul Penniston, beat ca de obicei.

— Domnul Penniston n-ar fi tras în fratele său.

— Dar era beat. I-au găsit calul, nu?

— Poți să recunoști un cal pe întuneric? De cele mai multe ori, nu poți. Era calul domnului Tristram. De la grajduri ni s-a spus că domnul Penniston n-a ieșit din castel în seara asta. Și nu e treaba noastră să-i punem întrebări lordului Wrotham. Suntem plătiți să executăm. Așa că hai să prindem hoțul și să mergem apoi la culcare. E pe undeva pe aici.

După câteva clipe, călăreții trecură podul și se îndreptară spre platou. Catherine nu mai putea aștepta. O dureau picioarele. Trebuia să iasă din apă. Încercă să iasă pe mal și se lăsă cu fața în jos la pământ, dar fu reperată.

— Cine este? Se auzi vocea puternică a grăjdarului șef. Neprimind nici un răspuns, el îi spuse lui Harley: Coboară acolo și vezi cine e. Grăjdarul coborî de pe cal. Catherine se lipi de pământ. Când auzi zgomotul pașilor ce se apropiau, nici nu mai respiră. Începu să tremure. Harley începu să râdă:

— Asta a fost. A sărit o căprioară. După ea venise hoțul nostru.

— Ce?

— O căprioară! Strigă el. Zilele astea, dragele mele, o să-mi fac o șa nouă din pielea voastră. O să vedeți voi!

Catherine nu îndrăzni să-și ridice capul până când nu auzi tropotul cailor depărtându-se. Se uită în jur și văzu niște căprioare care se adăpau la celălalt capăt al podului. Brusc, tăcerea fu sfâșiată de lătratul câinilor și căprioarele o luară la goană printre copaci.

Catherine reuși să se ridice. Picioarele n-o prea ascultau; traversă cu greu podul. Iedera și mușchiul care creșteau pe peretele castelului păreau că întind brațe nevăzute spre ea învăluind-o. Își lipi obrazul de peretele de granit

de parcă ar fi regăsit în el un iubit de mult pierdut. Apoi, cu inima bătând puternic, o luă pe drumul ce ducea spre poarta de sud.

Intrarea în curtea interioară a castelului nu-i puse probleme. Ea reuși să se strecoare în momentul în care ieșea o bandă de muzicanți. În Sala Mare a castelului, servitorii făceau curățenie. Smulse o lumânare și începu să urce scările.

Când ajunse în camera ei, încuie ușa și se lipi cu spatele de ea. Acum, când primejdia trecuse, începu să-și simtă hainele ude și picioarele înghețate. Se grăbi să-și scoată hainele ude și îmbracă o cămașă de mătase. Părul i se răspândise într-o dezordine totală. Și-l dădu la o parte de pe față și-l prinse cu ace. Când puse pistolul la loc în sertar, simți că ceva nu e în ordine. Înțepeni, dar nu încercă să se întoarcă.

— Deci tu ai fost, Catalina, auzi ea vocea lui Marcus.

CAPITOLUL 20

Rămase uimită, incapabilă să scoată vreun sunet, întrebându-se cum ajunsese Marcus în camera ei. Îl auzise și îl văzuse afară, galopând în urma câinilor. Cum de ajunsese aici înaintea ei?

Marcus se ridică și statura lui o făcu să simtă dezavantajul de a fi femeie. Ochii lui exprimau furie și dispreț. Cu toate că vorbea pe un ton măsurat, Catherine știa că e furios.

— Mi-am lăsat grăjdarii să urmărească hoțul și am venit aici ca să mă conving că ești în siguranță. Am vrut să mă asigur că n-ai pățit nimic, pentru că, acum o oră, s-a tras asupra mea. Nu mi-am imaginat că tu ai făcut-o. Făcu o pauză: tu ai fost Catalina, nu?

Marcus și-ar fi dorit ca ea să nege. Chiar și acum, când știa adevărul, era dispus s-o asculte și să accepte orice explicație plauzibilă pe care ea i-ar fi oferit-o.

Catherine stătea în fața lui ca o figurină de porțelan, cu fața albă, cu privirea inexpresivă. Marcus își strânse pumnii și se simți trădat. Ar fi vrut s-o facă bucăți.

În sfârșit își explica starea de confuzie cu care se confrunta atunci când încerca s-o separe pe Catherine de Catalina. Acum știa adevărul. Fata aceasta își bătuse joc de el în Spania sub numele de Catalina, apoi în Anglia. În naivitatea lui, încercase s-o convingă să joace rolul soției sale. Asta ar fi trebuit să-l înfurie și mai mult. Totul se făcuse cu ajutorul lui. Când făcu un pas spre ea, fata ieși din starea aceea de amorțeață.

— Marcus, ascultă-mă, strigă ea dându-se un pas înapoi. Trebuie să înțelegi că El Grande și Catalina nu reprezintă o amenințare pentru tine. Suntem de atâta timp împreună. Dacă aș fi vrut, aș fi făcut-o de mult.

— Dar erai pe punctul de a mă ucide în seara asta.

— Am tras peste capul tău, ca să te previn.

— Unde te duceai? Ce voiai să faci? Unde este El Grande? Cine ești și ce vrei de la mine?

Catherine se simți încolțită. Din instinct, îi susținu privirea și spuse repede:

— Sunt Catherine Courtney. Am lucrat ca spion britanic în Spania, Catalina a fost doar un rol pe care l-am jucat. El Grande nu este fratele meu.

Marcus nu păru șocat de vorbele ei, dar când făcu un pas spre ea, Catherine strigă:

— Te rog, lasă-mă să-ți explic!

— Ai putea s-o faci, spunându-mi ce complici ai.

— Complicele meu nu este aici. Se află la mănăstirea Marston.

— El Grande este preot? Întrebă el nevenindu-i să creadă.

— A fost preot, înainte ca francezii să invadeze Spania. Acum este mirean și locuiește la mănăstirea de călugări.

— Atunci cu cine trebuia să te întâlnești în seara asta?

— Cu nimeni. Nu aveam astâmpăr. M-am dus la grajduri și l-am găsit pe andaluz priponit acolo. N-am rezistat și am plecat la plimbare.

Marcus trase aer în piept.

— Nu știu dacă să te cred sau nu. Începe cu începutul și explică-mi ce naiba se întâmplă. Dă-i drumul. Vreau să știu cum ai ajuns să te implicii în toate astea.

Catherine simți primejdia. Marcus aflase că ea era Catalina, știa despre El Grande, dar atât. Ea nu intenționa să-l implice și pe maiorul Carruthers, și nici să-i spună că lucra pentru Serviciul Britanic de Informații.

— Cineva i-a ucis pe toți soldații britanici, zise ea. Eu și El Grande am crezut că suntem suspecti de aceste crime. Când mi-ai cerut să joc rolul Cătălinei, am considerat că avem șansa să descoperim ce pui la cale.

Explicațiile ei scârțâiau, aveau prea multe întoarceri în timp. Marcus o întrerupse și, în câteva minute, află tot ceea ce voia să afle. Era clar că îi aștepta o noapte lungă, pentru că în timp ce discutau, el mai puse de câteva ori cărbuni pe foc.

— De ce naiba nu mi s-a spus adevărul de la început? Întrebă el.

Catherine înghiți în sec.

— N-am avut nici o confirmare că ai fost atacat la Londra. Tu erai primul suspect. De aceea nu ți-am putut spune adevărul.

După un moment de tăcere, Marcus spuse:

— Hai să uităm asta! Să ne întoarcem la vremea când eram în Spania. De ce m-ai obligat să te iau de nevastă? De ce m-ai acuzat că am vrut să te violez?

Se aplecă deasupra ei, așteptând răspunsul:

— Am auzit doi soldați vorbind despre tine. Atunci am aflat că nu ești un simplu căpitan, așa cum spuneai, ci conte de Wrotham. Mi s-a părut că te jucai cu sentimentele mele. Catherine nu avea de gând să-i pomenească despre Amy.

Marcus izbucni:

— Nu mă minți! Nici tu nu erai ceea ce păraai. Când ai auzit că sunt conte, te-ai hotărât să beneficiezi de titlul și bogăția mea.

Catherine reacționează, împingându-l pe Marcus. Apoi deschise ușa dulapului de stejar de unde își scoase un halat mai gros pe care îl îmbrăcă. În momentul în care se întoarse spre el, ochii ei aruncau flăcări.

— Ascultă-mă bine, Marcus Lytton, toți banii de pe lume nu mă pot convinge să mă mărit cu tine. Când am aflat că ești contele de Wrotham și că ți-ai bătut joc de mine, am vrut să-ți plătesc cu aceeași monedă. Am crezut că vei anula căsătoria imediat. Nici n-am crezut că acea căsătorie a fost legală. Mi-am dat seama cât de greu îmi va fi să divorțez abia când m-am întors în Anglia.

Marcus o prinse de braț și o întoarse spre el:

— Ești soția mea, spuse el, și m-ai ținut la distanță atâtea luni, amintindu-mi mereu că sunt un bărbat însurat. La naiba, Cat, ești soția mea. Puteam să te am oricând.

Asta îl revolta cel mai mult. În timp ce el trecuse prin chinurile iadului, din cauza dorințelor nesatisfăcute, ea își bătuse joc de el. O lăsase să-și impună regulile, și-și bătuse joc de el.

— Călărești la fel de bine ca un polițist, zise el. Te-am văzut cu ochii mei, alergai ca gândul.

Marcus părea că-și pierde controlul, ceea ce o sperie.

El respiră adânc și spuse:

— Am văzut că ești și o bună trăgătoare.

— Ți-am spus că știu să folosesc pistolul.

Marcus îi prinse bărbia cu mâna, iar ea de-abia mai clipi:

— Și spaniola o vorbești fluent.

— Da, șopti ea.

— Dumnezeule, până unde vrei să ajungi cu minciuna?

Marcus nu știa încă dacă trebuia s-o creadă, pentru că nu-și dădea seama ce jocuri făcea Catherine de astă dată. Această femeie îl făcuse să se îndrăgostească de două ori de ea. O iubea, altfel de ce l-ar fi durut atât de mult trădarea ei? Se gândise de atâtea ori la momentul în care se va răzbuna. Acum, se simțea trădat de două ori. Marcus o strânse de braț.

— Te-am prevenit când eram în Spania că într-o zi o să mă răzbun. M-ai făcut să te iau de nevastă. Bine. Ai obținut ceea ce ai vrut. Acum a venit momentul să plătești pentru asta.

— Ce vrei să spui?

— Că va trebui să faci tot ceea ce face o soție.

— Nu fi ridicol, Marcus. Sper că n-ai de gând să. Faci dragoste cu mine împotriva voinței mele. Nu vreau să cred că vei face asta.

Catherine atinsese o altă coardă sensibilă. El făcuse încercări disperate de a se ține departe de ea, conștient de faptul că o putea avea oricând.

— Împotriva voinței tale? Strigă el. Madame, erai pregătită încă de când te-am văzut prima oară. Nu ar fi fost împotriva voinței tale.

Ea respiră adânc, apoi se eliberă.

— Ești un îngâmfat. Știi care este problema ta, Marcus? Când Catherine se retrase, el făcu un pas spre ea blocându-i calea. Problema ta este legată de faptul că femeile îți cad prea ușor în brațe. Prea multe se lasă cucerite de un titlu de noblețe și de bogăție.

Marcus rânji disprețuitor.

— Te-ai caracterizat cum nu se poate mai bine, draga mea. Tu ești un exemplar tipic al acestei categorii de femei, dar n-am de gând să mă cert cu tine pe tema asta. De când m-ai forțat să te iau de nevastă, nu m-am gândit decât la felul în care mă voi răzbuna.

Catherine se refugie în spatele unui fotoliu și-și înfipse degetele în speteaza acestuia.

— Marcus, încetează! Strigă ea. Spre surprinderea ei, Marcus se opri. Ea respiră adânc. Acum, continuă ea, încercând să zâmbească, aș vrea să ne așezăm și să discutăm ca doi oameni civilizați.

Marcus apucă un scaun și-l trânti de pământ. Gestul o sperie și ea se lipi de perete. Sâni i se ridicau și coborau din cauza stării de agitație. Pulsul i se accelerase. Îl privea cu ochii măriți de spaimă.

Privind-o, lui Marcus nu-i venea să creadă că se lăsase păcălit. Catherine îi trezea mereu aceleași porniri primitive, dorința de a o poseda. Era femeia lui. Soția lui. Nu mai simțise așa ceva pentru vreo femeie. Dumnezeu, își pierdea mințile dacă nu putea s-o aibă imediat.

— Nu-ți fie teamă, șopti el. Nu-ți voi face rău.

Întinse mâna spre ea, dar Catherine, într-un acces de furie, îi trase o palmă. Amândoi se dădură înapoi, sub forța loviturii. El o privi cu duritate, apoi se întoarse și porni spre ușă. Catherine nu se așteptase la asta, și rămase împietrită. Când își dădu seama că el pleca și că nu avea de gând să se mai răzbune pe ea, păși spre el. Marcus întinsese deja mâna să deschidă ușa, dar ea se lipi de tăblie, împiedicându-l. Îl privea stând cu brațele larg desfăcute, blocându-i ieșirea.

— Marcus, te rog nu pleca. Îmi pare rău. Te-am judecat greșit. Te rog să nu te superi pe mine. Acum știa că nu el fusese acela care spărsese felinarul pe treptele turnului. Era furios pe ea, dar nu voia să-i facă rău.

— Dă-te la o parte, îi spuse Marcus, altfel nu mai răspund de mine.

— Știu că glumești, nu-mi vei face rău.

Cu dinții încleștați, Marcus o dădu la o parte. Nici nu apucă să se întoarcă spre ușă, că ea se strecură pe lângă el și-i bară calea.

— Cat, te previn.

— Marcus, nu mi-e teamă de tine.

— Ar trebui să-ți fie, strigă el.

Catherine înțelese că-l rănise, dar nu o făcuse cu intenție. Marcus păruse întotdeauna sigur de el, stăpân pe situație. Cum de o lăsase să aibă atâta putere asupra lui? Catherine era impresionată. Nu se mai gândea la ea, ci la el.

— Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare atât de rău.

— N-am vrut decât să te sperii puțin. Ai merita mai mult. Nu înțeleg de ce m-ai lovit. Eu n-am forțat nici o femeie până acum. Nici cu tine nu vreau să procedez altfel.

— Știu, știu. Suntem amândoi prea agitați. A fost o noapte groaznică, groaznică.

— N-ai vrea să nu mai repeți asta ca un papagal și să te dai la o parte din ușă?

Ea începu să râdă:

— Cat.

— Oh, dragostea mea, dragostea mea.

Ea îi căzu în brațe și-și lipi buzele de ale lui. Lui Marcus nu-i venea să creadă. Încercă să se elibereze, dar nu reuși. După un moment cedă.

Catherine sesiză schimbarea și continuă să-l sărute.

— Cat, zise el.

— Mm?

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Știi tu ce.

— Asta?

Catherine începuse să-i descheie nasturii cămășii, apoi își strecură mâna spre pieptul lui.

— Nu-ți place? Șopti ea. Dacă ai ști de cât timp voiam să fac asta.

— Cat, n-ai vrea să facem același lucru în pat?

Catherine se lăsă condusă fără să protesteze, cotropită de dorință. Lui Marcus începu să-i bată inima mai tare. Buzele ei erau moi și pline. Pline de pasiune, în așteptarea bărbatului dorit. De data asta, fusese alegerea ei. Nu va putea să regrete mai târziu.

— Cat, asta vrei? Ar trebui să te hotărăști mai repede, altfel nu voi mai răspunde de acțiunile mele.

Catherine știa că nu poate gândi rațional, mai ales după ce se întâmplase cu ea, dar se lăsă condusă de sentimente.

— În loc să vorbești, mai bine arată-mi ce am pierdut în acești trei ani. De câteva săptămâni încerci să mă seduci. Te rog, fă-o acum.

— Dar n-am încercat nici un moment să te seduc.

— Bine, fie cum zici, dar continuă.

Marcus începu să râdă și s-o dezbrace pe Cat.

— Marcus, zise ea, și în glasul ei sesiză dorința.

O dezbracă de cămașa de noapte și începu să-și scoată și el hainele. Frumusețea trupului ei îl surprinse. Sâni erau perfecți, cu sfârcurile ca niște cireșe coapte. Marcus îi atinse și apoi îi sărută. Când o simți fremătând sub el și desfăcându-și picioarele, Marcus, încercând să-și stăpânească dorința de satisfacție imediată, își strecură mâna între coapsele ei. Catherine gemu și se lipi de Marcus. El o depărtă o clipă pentru a o privi. Ochiul lui Catherine străluceau, respirația îi era rapidă, mâinile i se încleștaseră pe umerii lui. Începu să râdă încet, mulțumit de reacția fetei.

— Ai fost făcută pentru mine, zise el. Nu-ți fie rușine, privește-mă, Cat. Sunt doar un bărbat.

Catherine se ridică într-un cot și-l privi. Îi admiră forța și bărbăția.

— O, Marcus, șopti ea.

Marcus recepționă dorința din glasul ei și dădu frâu liber pasiunii.

— Stai aici, lângă mine. Începu s-o mângâie fără rețineri, folosindu-și buzele și limba pentru a o excita. Nu voia să-i lase timp de gândire. Nu voia ca ea să-și schimbe hotărârea. Când fata începu să tremure sub el, și să-i

șoptească numele, se ridică deasupra ei, dar n-o pătrunse încă. Așteptă ca ea să deschidă ochii și să-l privească. Dorea să fie conștientă de ceea ce va urma.

— Ah, Cat, zise el și o sărută lacom.

Ea țipă ușor, încercând să protesteze. Marcus își mușcă buzele străduindu-se să se oprească, dar simțind că este pregătită, o pătrunse.

Ea gemu și Marcus o sărută.

— Va fi bine, o liniști el, va fi bine.

Vorbele lui o liniștiră. Marcus observă strălucirea ochilor ei, dar n-o lăasă să vorbească. Începu să se miște, mai încet la început, apoi cu mai multă vigoare când o simți răspunzându-i. Își propusese s-o abordeze încet, să-i ofere senzații puternice de plăcere, pentru ca ea să tânjească după dragostea lui, dar trupul lui căruia i se refuzase prea mult timp dragostea nu-l mai ascultă. Începu să-și intensifice mișcărilor.

Se retrase, apoi o pătrunse din nou, provocându-i valuri de plăcere. Pielea fetei ardea: îl dorea cu ardoare. I se păru că se află pe creasta unui val, tânjind după ceva ce nu îi stătea în putere.

Marcus nu se mai putea abține, și o pătrundea tot mai adânc. Apoi se îngropă, cutremurat de plăcere, în trupul ei.

Cat zăcea sub el, căci nu avea forța necesară pentru a se elibera. Era șocată și rănită. Se simțea înșelată de o promisiune care nu se materializase. Renunțase la ceea ce-și refuzase o viață întreagă, pentru a ajunge la ceva ce nu exista. Acum, când își redobândise conștiința, se simțea rușinată și încurcată. Cum de ajunsese la această situație? Ce-i mai putea spune? Era întinsă pe pat cu picioarele desfăcute, cu Marcus deasupra ei, îngropat în ea. Nu reușea să înțeleagă. Seducția nu mai venise din afară, ci din interiorul ei.

Marcus se ridică pentru a-i permite să respire și o acoperi cu sărutări.

— Va fi mai bine data viitoare.

Drept răspuns primi o lovitură puternică în maxilar. Gemând, el se ridică și se așază lângă ea. Catherine coborî rapid din pat și se îmbracă. Apoi, se întoarse spre el.

Marcus stătea sprijinit într-un cot, dar nu se acoperise. Catherine întinse mâna după hainele lui aruncate la întâmplare și-i dădu cămașa.

— Nu ai pic de rușine! Șuieră ea.

— Față de tine? Nu. Chiar dacă nu crezi, va veni o zi în care nici tu nu te vei rușina de mine.

Ea așteptă până când Marcus își încheie cămașa, apoi îi spuse cu o voce joasă, încărcată pe pasiune:

— Ai idee ce s-a întâmplat acum?

Pe buzele lui Marcus apăru un zâmbet senzual.

— De ce nu-mi reamintești tu, Cat?

Nu putea răspunde la provocare, deoarece cu câteva minute înainte se aflase goală în brațele lui. Se mulțumi să-i spună pe un ton serios:

— Ceea ce am făcut noi, prin consumarea căsătoriei noastre, va complica și mai mult lucrurile.

— Căsătoria noastră nu s-a consumat, dacă asta vrei să spui.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ai fost a mea, zise el. În sfârșit, ai fost a mea. Dumnezeuule, câte probleme mi-am făcut. Am crezut, am sperat că ești o fire pasională, dar un bărbat nu poate ști asta decât în clipa în care ajunge cu femeia în pat. În orice caz, a meritat să te aștept.

Marcus nu sesiză efectul vorbelor lui asupra ei, căci se ridicase din pat și punea cărbuni pe foc. Era atât de bine dispus încât începu să fredoneze un cântec pe care-l învățase în Franța. O femeie asemeni lui Cat nu se oferea unui bărbat, dacă nu ținea la el.

Și pentru a se asigura că fata înțelesese perfect ce voise el de la ea în acel pat, se gândi să repete acțiunea până când amintirea acelei nopți se va întipări pe vecie în memoria ei. Trebuia să fie o noapte lungă. Trebuia s-o iubească până se iveau zorii. Zâmbi acestui gând.

Catherine încercă să nu fie prea insistentă:

— Bănuiesc că ai spus asta tuturor femeilor pe care le-ai avut.

— Ce?

— Că a meritat așteptarea.

Marcus veni spre ea și-o îmbrățișă.

— Greșești, dragostea mea. Până acum nici o femeie nu m-a făcut să aștept.

— Ce consolare! Ar trebui să încerci să fii mai modest, Marcus.

El ridică capul privind-o, apoi îi spuse foarte serios:

— N-am de gând să-mi justific trecutul față de tine sau de altcineva.

Așa că, nu-mi mai pune întrebări.

Catherine îl provocă:

— Sunt sigură că ai un trecut fascinant, Marcus, dar crede-mă că nu mă interesează. Mă preocupă viitorul. Acum, că ai aflat totul despre mine și El Grande, avem alte lucruri de discutat. Aș vrea să te îmbraci și să mă lași să-mi pun ordine în gânduri.

Marcus o trase spre el; ea încercă să se elibereze. Marcus o privi atent, observându-i obrajii îmbujorați, strălucirea din ochi, felul provocator în care-și ridicase bărbia.

— Nu mai punem ordine în nimic acum, zise el. Ți-a scăpat totul de sub control. De acum înainte eu hotărâsc. Nici tu, nici El Grande. Ai înțeles, Cat?

Catherine îi spuse printre dinți:

— N-am de gând să continuu să joc rolul soției tale, mai ales după ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Cat, ești soția mea și nu te mai poți eschiva.

— Și tu crezi c-o să mă poți avea oricând de acum înainte?

— Ce vezi rău în asta?

— Ar trebui să mă întreb și pe mine ce gândesc.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Întrebă Marcus, observând lacrimile din ochii ei.

— O să-ți spun ce se întâmplă. Te urăsc. Asta este.

Marcus o privi furios.

— Ai un mod ciudat de a arăta că mă urăști.

— Ai obținut ceea ce ai vrut. Acum, pleacă.

— Ai vrut-o și tu.

— Probabil că-mi pierdusem mințile.

Uimit de schimbarea ei de atitudine, Marcus întinse mâna după haine. Se uită o clipă la ele, apoi le aruncă.

— Dacă ceea ce ai făcut tu a fost determinat de ură, te-aș ruga să mă urăști și de acum înainte.

— Marcus, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în Spania. Îmi pare foarte rău, însă tu ți-ai făcut deja numărul. Ajunge.

— Deci asta este. Cat, răzbunarea a fost ultimul lucru la care m-am gândit când am făcut dragoste cu tine.

Catherine păru să-l creadă:

— Adevărat?

— Te rog să ai încredere în mine, Cat.

Mâinile lui Marcus pe umerii ei o tulburară. Își trecu limba peste buze:

— Aș vrea să am încredere în tine, Marcus.

— Cat, gemu el și o luă în brațe. O puse pe pat și se așeză lângă ea, luându-i mâna. Catherine simți cum se aprinde dorința în bărbatul de lângă ea și se simți nevoită să-l accepte.

Sărutând-o, Marcus înțelese că ea renunțase la împotrivire. O dezbracă fără a-și dezlipi buzele de pe buzele ei, în vreme ce mâinile lui îi explorau trupul.

Când Cat începu să tremure ușor, Marcus era deja deasupra ei, hotărât să uite de propria-i satisfacție și să-i ofere plăcere femeii. O aduse la ritmul trupului său, continuând să o sărute, stimulându-i dorința. Sprijinindu-se în mâini pentru a o pătrunde tot mai adânc, Marcus începu să se miște cu sălbăticie. Strigătul ei de plăcere și surprindere îl încântă.

O lăsă să doarmă câțva timp, dar el rămase treaz, savurându-și victoria. Era a lui. După noaptea asta, Cat nu mai putea să nu recunoască.

Catherine nu se trezise când Marcus o pătrunse din nou. De pe buzele ei răzbătu un protest slab. Marcus nu-i dădu importanță.

— Dormi, iubito, îi spuse el și continuă să facă dragoste cu ea până când fata renunță la somn abandonându-se total în brațele lui. Marcus o învăță cum să-i ofere plăcere, apoi regretă că-i dăduse această putere, deoarece ea își folosea instinctiv trupul pentru a-l face s-o dorească.

Adormiră în zori. Marcus fu primul care se trezi. Rămase cu ochii deschiși, bucurându-se de prezența ei. Când își aminti cum îl ținuse ea la distanță sub pretext că el era un bărbat însurat, pulsul i se acceleră. Retrăi noaptea care tocmai trecuse. Într-o singură noapte ea recuperase tot ceea ce pierduse în ultimele luni.

Mai erau multe întrebări la care Marcus aștepta răspuns. Cu cât se întâlnea mai repede cu El Grande, cu atât mai rapid putea să adune la un loc piesele disparate ale jocului. Îl exaspera gândul că trebuie s-o ia de la capăt. Mersese pe o pistă greșită și asta se datorase minciunilor lui Catherine. Nu va mai lăsa loc minciunii și secretelor între ei. Fata îi aparținea și trebuia să-i fie loială.

Catherine se trezi. Ochii ei albaștri îl priviră. El o sărută și Catherine îl prinse cu brațele de gât.

— Marcus, murmură ea, Marcus.

Mâna lui alunecă pe coapsa fetei.

— Iubește-mă, Cat.

Fata începu să tremure simțindu-și pulsul accelerat.

— Nu este bine, șopti ea, deși îl dorea.

— Nu există bine sau rău între noi. Nu, acum.

După ce făcură dragoste, Cat izbucni în lacrimi. Marcus nu se simți vinovat, n-o consolă și nici nu-i făcu promisiuni.

— De acum încolo vom face totul așa cum hotărâsc eu, zise el, și începu să se îmbrace.

CAPITOLUL 21

— Mai povestește-mi despre El Grande.

Catherine netezi șervetul alb pe care-l ținea în poală, înainte de a-i răspunde. Trecuseră trei zile de când Marcus îi descoperise identitatea. Se aflau în casa lui din Londra, în Cavendish Square, și luau micul dejun înainte de a merge la mănăstirea Marston, ca să se întâlnească cu El Grande. Restul familiei rămăsese la Wrotham.

Catherine își puse puțină dulceață pe farfurie.

— Ți-am spus tot ce știu.

— Atunci, mai povestește-mi o dată.

Catherine știa că el voia să o provoace. De fiecare dată când îi povestea același lucru, își mai amintea câte ceva. Asta o făcea să-și iasă din fire. Avea impresia că Marcus o obliga să-i destăinuie ceva ce ea încerca să ascundă. Și avea multe de ascuns. Nu-i spusese de maiorul Carruthers, de rapoartele ei pentru Serviciul Britanic de Informații.

Când îi povesti despre felinarul de pe scările turnului, el înțelese că fata nu-i spusese de la început despre acest incident deoarece îl considerase vinovat. Încă nu aveau încredere unul în celălalt.

Marcus o pusese să descrie episodul de mai multe ori. În final ajunse la concluzia că nici un membru al familiei lui și nici un servitor nu fusese implicat. Penn dăduse și altă dată ordin să se ungă balamalele porții. Pe de altă parte, nu se putea exclude posibilitatea ca o persoană din afară să fure o livrea de la castelul Wrotham și să se strecoare în castel.

Lucrurile rămaseră încurcate. Nu rezolvaseră nici măcar problema căsătoriei lor. Ea nu putea continua la nesfârșit rolul pe care-l juca. Voia să redevină ea însăși, dar înainte de asta trebuiau să cadă de acord în privința versiunii pe care o vor prezenta în legătură cu dispariția Cătălinei. Aceste probleme nu-l opreau pe Marcus de a-și exercita drepturile de soț. Catherine își petrecea nopțile într-un exces de senzualitate, iar ziua nu se gândea decât la seara care va urma.

— De ce te încrunți? O întrebă Marcus.

Catherine își descreți fruntea.

— Ce vrei să știi?

El o privi în tăcere, apoi o întrebă încet:

— Te simți bine, Cat?

— De ce nu m-aș simți? Când observă că o privește printre gene, ea îi răspunde imediat: Mă simt bine, Marcus. Ce vrei să știi?

— Mai povestește-mi despre viața lui El Grande.

Catherine reluă povestirea. El Grande era fiul cel mai mic al marchizului Vera el Grande. De copil fusese destinat Bisericii. Acest lucru se obișnuia în familiile englezești. De obicei, fiul cel mare moșteneva titlul și averea, următorul intra în armată, iar cel mic servea Biserica încercând să-și facă o viață cât mai bună.

Marcus își tăie o bucată de șuncă.

— La mine în familie nu s-a întâmplat așa ceva.

— Nu, sigur că nu, sunt conștientă de asta.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că familia ta este. Se opri când își aminti cum se certaseră când Marcus o găsisse scriind despre obiceiul lui Penn. Nu contează, zise ea.

— Continuă, Cat.

— Vreau să spun că ei nu cunosc decât domeniul Wrotham. Nu le-ar strica să-și mai lărgescă orizontul.

Marcus o privi atent.

— Și ce-ar trebui să fac pentru asta?

— Păi, zise ea cu prudență, dacă aș fi în locul tău, i-aș aduce la Londra și i-aș introduce în societate. În special pe Helen și Samantha. Samantha ar trebui să participe la un sezon la Londra, la fel ca toate tinerele de vârsta ei. Acum, că s-a terminat războiul, Tristram ar trebui să plece într-o călătorie după ce își ia diploma.

— L-ai uitat pe Penn.

— Nu știu ce s-ar putea face pentru el. Poate că ar fi bine să-l trimiți cu David în Irlanda. Apropo, mi se pare trist că tu și David nu sunteți mai apropiați. N-ai vorbit deloc despre tatăl lui, unchiul tău.

— Da, cred că era unchiul meu, zise Marcus zâmbind. După cum ți-am mai spus nu suntem o familie unită. Tata se ducea o dată la câțiva ani să-și vadă fratele și acesta venea uneori în Anglia cu David. Marcus o privea curios. De ce te interesează atât de mult familia mea, Cat? Despre familia ta ce poți să spui? Ce s-a întâmplat cu ea?

Ochii fetei căpătară o strălucire aparte, dar imediat își coborî privirile.

— O să-ți spun ce s-a întâmplat. Am crezut că suntem o familie normală, dar s-a dovedit tocmai contrariul.

Catherine sesiză că în ochi îi apăruseră lacrimile. În ultima vreme plângea cam prea ușor.

— Continuă.

Ea înghiți în sec înainte de a continua.

— Aveam doisprezece ani când mama a căzut la pat, cu febră mare. Nici nu m-am gândit că nu-și va reveni. Părea o simplă stare febrilă, iar tata era medic. M-am culcat seara fără gânduri negre. Când m-am trezit, viața mea n-a mai fost aceeași.

— Vrei să spui că mama ta a murit în noaptea aceea.

Ea încuviință:

— N-am înțeles ce s-a întâmplat, dar de atunci n-am mai fost o familie.

Tata a început să bea. A chemat o mătușă să aibă grijă de noi. Nu ne simțeam deloc bine.

— Tatăl tău bea mult?

— Devenise alcoolic, zise ea.

— Și a scăpat de acest viciu?

Ea dădu din cap.

— I-a murit o pacientă și el s-a considerat vinovat de moartea ei. N-a mai pus nici un strop de băutură în gură după aceea.

— Înțeleg.

După o scurtă tăcere, el zise:

— Se pare că ai avut o soră mai mare.

Ea-și ridică privirile spre el.

— Cine ți-a spus asta?

— Prietena ta, doamna Lowrie.

Cat nu intenționează să-i spună despre Amy, deocamdată. Asta era o altă minciună, altă problemă care stătea între ei și pe care nu știa cum s-o rezolve. Amy o mințise. Marcus nu era capabil să violeze o femeie.

— Da, am avut o soră. A fugit de acasă, iar de atunci tata nu ne-a permis să-i mai pomenim numele. Mătușa avea întotdeauna reproșuri la adresa mea. Noaptea stăteam trează și mă gândeam că într-o zi tata o să aibă ceva și împotriva mea. Eram hotărâtă să nu fac nici o greșală și nu mi-a fost ușor. Poate părea ciudat, dar cât am stat în tabăra partizanilor am simțit că fac parte dintr-o mare familie.

Marcus o privea gânditor, încercând să facă legăturile necesare. Mătușa, după cum aflase de la Emily Lowrie, fusese o puritană convinsă. Sora mai mare a lui Catherine se revoltase și el înțelegea motivele care o determinaseră. Catherine se conformase tuturor cerințelor. Acum, Marcus înțelegea o mulțime de lucruri pe care nu le pricepuse înainte.

Pentru prima oară o văzu pe Cat în adevărata lumină. O admirase întotdeauna, dar abia acum aprecia cu adevărat caracterul ei. Își aminti de copilăria lui. Amândoi fuseseră niște singuratici.

— Presupun, zise Marcus, că pe El Grande l-ai considerat frate?

— El Grande a fost conducătorul nostru. Uneori el lua decizii care nu erau prea populare. Alteori îi executa pe cei care colaborau cu dușmanul.

— Îmi amintesc că avea reputația unui barbar.

Catherine șovăi:

— Războiul a fost barbar, iar El Grande a luptat pentru victorie. Cum altfel ar fi putut reacționa când francezii se comportau ca niște animale sălbatice? Aș vrea însă să știi un singur lucru: nu a existat vreun bărbat sau vreo femeie care să nu fi fost gata să-și dea viața pentru El Grande. Asta le inspira el oamenilor.

— Nu-l învinuiesc pe El Grande. Încerc doar să-l înțeleg. Lui Marcus nu-i convenea faptul că ea îl diviniza pe El Grande.

— Ce face el aici, în Anglia, acum, când războiul s-a sfârșit? De ce nu se întoarce în Spania, să-și reia viața acolo?

Ea repetă răbdătoare ce-i mai spusese și altă dată:

— Despre Spania are prea multe amintiri dureroase. Francezii i-au ucis toată familia. Lui îi place Anglia, îi plac englezii. Ridică din umeri. Nu-l înțeleg în totalitate. Zice că vrea să-și purifice sufletul, de asta stă aici. Mai spune că o să se întoarcă în Spania când va fi pregătit s-o facă. Cine știe, poate că n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Să-și purifice sufletul? Vorbești de penitență?

— Cred că despre asta e vorba. Marcus, încearcă să-l înțelegi. Înainte de război se afla într-un seminar și studia teologia. Și-a dedicat viața lui Dumnezeu. Ceea ce a făcut, felul în care și-a adus aportul la câștigarea războiului, i-a afectat conștiința. De ce continui să-l suspectezi?

Marcus evită întrebarea, uitându-se la ceas.

— Ar fi mai bine să plecăm, zise el.

Catherine încuviință și se strădui să-și recapete calmul. Nu reușise să-i transmită lui El Grande sau, maiorului Carruthers că Marcus îi descoperise adevărata identitate. Marcus n-o lăsa singură niciodată. Ea bănuia că Marcus voia să-l ia pe El Grande prin surprindere și nu știa cum să împiedice acest lucru.

— Ce este, Cat, de ce mă privești așa?

Cat ridică ochii. Marcus avea privirile ațintite asupra ei, cu acea expresie de atotcunoscător pe care ea ajunsese s-o urască. Nu aveau încredere unul în celălalt.

— Mă gândeam la El Grande, zise ea și se simți mai bine când el îi acceptă explicația.

Mănăstirea Marston se afla la jumătate de oră distanță de Londra, pe drumul spre Sevenoaks. Fură întâmpinați la intrare de un călugăr înveșmântat în alb, un irlandez masiv care îi amintea lui Marcus de un luptător pe care pariase odată. Călugărul le ceru să-și spună numele, apoi îi lăsă să aștepte la poartă. Peste vreo zece minute se întoarse și le spuse că fratele Robert era liber și îi aștepta.

Marcus, care nu știa mai nimic despre viața monahală, începu să pună întrebări când fratele Fineas îi conduse spre clădirea principală. Aflară că această clădire fusese un conac achiziționat pentru a fi transformat în mănăstire.

— Suntem Benedictini, zise fratele Fineas. Călugării poartă straie albe, iar mirenii maro. Ne împărțim timpul între rugăciuni, studiu și muncă.

— Vă rog să mă corectați dacă greșesc, zise Marcus, dar am înțeles că Henry al VIII-lea a vândut toate mănăstirile când s-a certat cu Papa.

— Asta, zise călugărul, aruncându-i o privire piezișă, s-a întâmplat acum trei sute de ani. Timpurile s-au mai schimbat.

Drumul cobora spre o alee cu tei bătrâni, apoi spre o curte interioară pavată, pe care călugări cu straie albe sau maro o traversau îndreptându-se spre diferite clădiri din piatră.

— O fermă, observă Marcus când trecură pe lângă o turmă de oi pe care niște călugări o mânau spre țarc.

Ajunseră la conac. Călugărul îi conduse pe sub un portic arcuit cu un blazon deasupra, apoi printr-o curte interioară. Intrară într-o clădire întunecată cu două etaje. Fratele Fineas îi lăsa să aștepte în vestibul. Femeile nu aveau voie să intre în incintele ocupate de călugări, iar în spațiile exterioare se putea pătrunde doar îmbrăcat corespunzător. Catherine era îmbrăcată în negru și purta un vâl pe față.

— Domnule, doamnă, poftiți, pe aici.

Aceste cuvinte de bun venit se auziră de undeva din spatele lor. Marcus se întoarse surprins. Un călugăr în straie maro o conducea pe Catherine spre o ușă care se afla lângă o scară de piatră. Îi urmă pe cei doi.

Încăperea în care pătrunseră avea drept mobilier o masă și patru scaune fără spătar. Marcus mai văzu un șemineu masiv, în care nu ardea focul. Călugărul cel tânăr o îmbrățișă pe Catherine. Când aceasta începu să-i explice de ce se aflau acolo, Marcus avu răgazul să-l studieze. El Grande nu avea nimic din acel conducător legendar pe care-l cunoscuse el în Spania. Arăta ca un om obișnuit.

— Am impresia, zise Marcus, că ți-ai găsit cea mai bună ascunzătoare.

Catherine îl privi cu suspiciune. El Grande zâmbi, iar Marcus îi întinse mâna.

— Nu ne-am cunoscut oficial până acum, zise el. Eu sunt Wrotham. El Grande avea o privire ușor amuzată.

— Iar eu sunt Robert, zise el.

Atingerea mâinii lui puternice îl impresionă pe Marcus. Simțise asprimea palmei, ceea ce demonstra că tânărul muncea din greu.

— Vă rog, zise El Grande, luați loc.

Marcus nu făcu risipă de cuvinte. După ce se așeză, intră direct în subiect.

— Nu pot face nici o legătură, zise el, cu ceea ce mi-a spus Cat despre dumneata. Ce fel de om este acela care se ocupă de minciuni și înșelătorie ca apoi să-și dedice viața Domnului?

Catherine stătea în picioare lângă fereastră. Ea își dădu vâlul pe spate, trase aer în piept și i se adresă lui Marcus:

— Mi-ai promis că nu-ți vei pierde cumpătul!

— Am pus doar o întrebare foarte serioasă la care aștept un răspuns la fel de serios.

— Dar.

El Grande o liniști:

— Nu-i nimic, Cat. Oricum, îi datorez o explicație. Apoi se întoarse spre Marcus: Cel mai scurt răspuns la întrebarea dumitale este că nu am o vocație reală. Nu sunt preot, lord Wrotham și știu că nu voi fi niciodată. Am prea multe obiceiuri lumești.

Marcus îl privi lung și insistent. Nefiind sigur de ceea ce citea în ochii tânărului, îi spuse:

— Cum rămâne cu Spania? Ești ultimul descendent al familiei tale. Probabil te vei întoarce acolo.

Lui El Grande îi pieri zâmbetul.

— Orice este posibil.

Catherine interveni:

— Robert se pricepe la zidăria din piatră. Se construiește o biserică pentru ordinul lor. Cariera se află chiar aici, în apropiere. Ar trebui să facem o vizită acolo.

Se lăsă tăcere, apoi El Grande li se adresă pe un ton calm:

— Lordul Wrotham are alte gânduri, Cat. Cu ce altceva v-aș putea fi de folos, domnule?

Marcus avu senzația că i se oferise o șansă pe care el o irosise. Se uită la Cat, care îl privi și ea cu ochii mari, plini de întrebări.

Începu să se simtă stingherit. El fusese un simplu soldat. Nu luptase așa cum luptaseră partizanii, acolo unde se luaseră prizonieri, unde fusese masacrată populația civilă. Ca atare, nu putea înțelege prin ce trecuse El Grande. Catherine nu greșise. Nu avea voie să-i judece pe alții, atâta timp cât nu știa ce fel de viață duseseră aceștia.

Catherine ridică din sprâncene. Marcus oftă și încercă să fie mai împăciuitor:

— Nu sunt sigur dacă voi avea timp să văd totul, dar oricum aș vrea să vizitez conacul, asta dacă dispuneți de timpul necesar.

Expresia de încordare de pe fața lui El Grande dispăru:

— Sigur că-mi voi face timp. Acum, cu ce vă pot ajuta, lord Wrotham?

Marcus intră direct în subiect:

— Spuneți-mi ce vă amintiți despre soldații englezi care s-au aflat în același timp cu mine în ascunzătoarea dumneavoastră?

El Grande nu-i putu oferi nimic în plus față de ceea ce el știa deja. El se aflase în misiune la Madrid în perioada în care Marcus și tovarășii lui fuseseră încartiruiți în mănăstire, iar când se întorsese, îi escortase imediat până la liniile englezilor. Nu prea avusese când să-i cunoască pe soldații englezi, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

La un moment dat, Marcus zise:

— Mă întorc mereu la pușcașul misterios care a scăpat. Aș putea afla cine era și ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știu. Poate că ar trebui să-l întrebați pe. El Grande se uită la Catherine care stătea în spatele lui Marcus și-i făcea semne disperate.

Marcus se întoarse:

— Pe cine să întreb? Zise el, uitându-se la Catherine.

El Grande i se adresă:

— Ce crezi, Catherine?

— O, cred că nu mai avem cum să aflăm ceva despre pușcaș. A trecut prea mult timp de atunci.

După o clipă de tăcere, Marcus zise:

— De ce ai dorit ca ea să joace rolul Cătălinei?

Catherine îi răspunse imediat:

— Dar ți-am spus asta, deja.

— I-am adresat întrebarea lui El Grande.

Nici El Grande nu-l slăbise pe Marcus din priviri.

— V-am suspectat că i-ați omorât pe soldații englezi încartiruiți în mănăstire. Cerându-i lui Catherine să joace rolul Cătălinei am reușit să vă țin sub observație.

— Dumnezeule! Dacă aș fi fost eu ucigașul? Te-ai gândit la ce se putea întâmpla cu ea?

Catherine i se adresă lui El Grande:

— Marcus mă consideră o femeie lipsită de apărare. Apoi, se întoarse spre Marcus: Poate nu-ți vine a crede, dar francezii fixaseră o recompensă pe capul meu. Nu m-a obligat nimeni să joc acel rol. A fost hotărârea mea. De fapt, eu nu te-am suspectat niciodată, adăugă ea fără prea multă convingere, dar chiar dacă te-aș fi suspectat, tot aș fi făcut-o. Știu să am grijă de mine.

— Știi cum să ai grijă de tine! Izbucni Marcus. Dar cum rămâne cu atentatul?

— Ce atentat? Întrebă El Grande.

— Nu știu ce să cred, zise ea și începu să povestească cele întâmplate la turn.

— Poate că exagerăm. Și eu am fost atacat pe când mă plimbam cu Amy, dar erau niște indivizi dezlănțuiți din cauza băuturii.

— Amy? Întrebă Marcus.

El Grande îl privi cu răceală:

— Doamna Spencer, zise el.

— Doamna Amy Spencer? Se încruntă Marcus. Cea care locuiește pe Pall Mall?

— Văd că vă este cunoscută, replică El Grande.

Catherine se întoarse și-și făcu de lucru cu marginea pelerinei. O năpădiră gândurile. El Grande și Amy? Ar fi vrut să pună și ea niște întrebări, dar se opri, așteptând să vadă ce se mai întâmplă.

Marcus zise:

— O cunosc pe doamna Spencer. Apoi, făcu o pauză. Mă surprinde că un bărbat ca dumneata care a îmbrățișat haina monahală are relații cu această doamnă.

El Grande se crispă. Ochii lui aruncau flăcări. Marcus mai văzuse astfel de priviri, dar în condiții diferite, de exemplu când un bărbat îl provoca la duel. El Grande se uită la Catherine, apoi Marcus observă că încordarea din privirile lui dispărea încet.

El Grande ridică din umeri:

— Eu nu stau tot timpul în mănăstire. Ca mirean, pot ieși oricând în oraș. În cadrul muncii mele, m-am întâlnit cu doamna Spencer. Ați mai vrea să știți ceva?

— Da, zise Marcus. Aș vrea să clarificăm ceva. Dumneata și Catherine ați acționat independent? A fost cumva implicat și Serviciul Britanic de Informații?

Catherine rămase mută.

El Grande îi spuse încet:

— Trebuie să înțelegeți că eu n-am mai fost implicat în acțiuni ale Serviciului Britanic de Informații de când am plecat din Spania.

— Ți-am spus, Marcus, eu am hotărât să fac asta, interveni Catherine.

Marcus nu mai insistă și continuă discuția pe o altă temă. Catherine răsuflă ușurată. Un călugăr în veșmânt alb le aduse niște căni cu o băutură fierbinte și aromată. Afară începuse să ningă și nu mai aveau timp să viziteze mănăstirea.

— Desigur, zise Marcus luând o înghițitură, eu n-am avut prea mult timp să mă gândesc la toate astea așa cum ați avut voi. După cum știți, am pornit de la premisa că voi sunteți niște ticăloși, iar eu victima. Acum, după ce ne-am lămurit, înțeleg că trebuie să ne așteptăm la ceva.

— La ce să ne așteptăm?

— Dacă aș ști asta, aș cunoaște și ucigașul.

— Eu mai păstrez jurnalul și însemnările din perioada aceea, zise Catherine. Poate vrei să te uiți peste ele, deși nu cred că vei găsi ceva interesant.

Marcus o privea și nu-i venea să creadă:

— De ce nu mi-ai spus până acum? Însemnări? Un jurnal? Sigur că vreau să-l văd!

Catherine se explică:

— N-am putut să-ți spun despre ele până acum, deoarece mă credeai Catalina. Oricum, dacă s-ar fi întâmplat ceva deosebit, aș fi consemnat. Eu nu i-am cunoscut pe soldații britanici. După cum ți-am mai spus, n-am vrut să dau ochii cu ei, de teama de a nu fi recunoscută după aceea. Aș fi procedat la fel și cu tine, dacă n-ai fi fost rănit și n-ar fi trebuit să te îngrijesc. Am făcut și portretele partizanilor.

— Și cui le-ai transmis?

— Poftim?

— Tocmai ai spus că dacă se întâmpla ceva neobișnuit, trebuia să raportezi. Cui, Catherine?

Se lăsă tăcere, apoi Catherine spuse:

— Maiorului Carruthers. În Spania, el a fost legătura mea cu Serviciul Britanic de Informații.

Înainte ca Marcus să mai poată spune ceva, El Grande interveni:

— Cred că ar fi bine dacă ați vedea jurnalul și însemnările. Poate ați descoperi ceva care i-a scăpat din vedere lui Catherine.

După o vreme cei doi plecară. În trăsură, Marcus o lăsă să înțeleagă foarte clar că ea și El Grande nu reușiseră să-l păcălească. El nu scoase nici un cuvânt. Nici nu era nevoie. Îi aruncă o privire atât de rece încât Catherine simți nevoia să se ascundă sub pelerina ei. Nu schimbară nici un cuvânt pe drumul de întoarcere, dar când intrară în casă el o prinse de braț și o conduse direct în dormitor.

CAPITOLUL 22

— Ascultă-mă cu atenție, zise Marcus. Nu vreau să mă repet. Povestește-mi totul de la început. Fără minciuni. Nu mai accept să te

eschivezi. Vreau să-mi vorbești despre maiorul Carruthers, Amy Spencer și legătura ta cu ea. Felul în care i se adresează Marcus, accentuând fiecare cuvânt, o sperie. Te rog să nu faci nici o greșală, altfel îl provoc la duel pe El Grande al tău, sau îl biciuiesc până își dă duhul.

Marcus își dădu seama că vorbele lui își făcuseră efectul. Catherine pălise. Nu amenințările la adresa ei o speriau, ci faptul că viața lui El Grande era în primejdie.

Catherine zise cu jumătate de glas:

— Sper că nu vorbești serios, Marcus.

— Nu mă pune la încercare. Constatând că obținuse efectul dorit, el continuă: Te rog să începi cu maiorul Carruthers sau cu cel care este legătura ta cu Serviciul Britanic de Informații.

Se lăsă tăcerea. Marcus se așeză, dar n-o invită și pe Catherine să ia loc; ea rămase în fața lui simțindu-se ca un condamnat în fața judecătorului care s-a hotărât deja să-l condamne.

Nu-i era teamă, ci rușine. El n-o mințise niciodată, în vreme ce ea nu făcuse altceva decât să-l păcălească, să-l ademenească, ba chiar să-l forțeze s-o ia de nevastă în Spania. La început își găsisse scuze pentru că acceptase misiunea maiorului Carruthers și toată mascarada, dar ele dispăruseră în noaptea în care Marcus descoperise adevărul și ea îi devenise cu adevărat soție. Catherine își zise că procedase astfel numai pentru că fusese antrenată ca agent și gândea ca atare. Dar ea îl iubea pe acest bărbat și nu mai voia să-l mintă.

Întinse o mână privindu-și degetele lungi, apoi se concentră asupra verighetei pe care i-o dăduse Marcus, și începu să-i povestească totul pornind de la noaptea în care el îi ceruse să joace rolul Cătălinei. În timp ce vorbea, frânturi de amintiri începură să se deruleze în mintea lui Marcus. Chiar și atunci când îi făcuse această propunere fusese îndrăgostit de ea. Avusese încredere în ea, o considerase o femeie onorabilă. Dar ea încercase să-i câștige încrederea. Mai mult chiar, îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Speculase faptul că Marcus o plăcea atât de mult pentru a se folosi de el.

— Acum, hai să vedem dacă am avut dreptate, interveni el. Maiorul este superiorul tău. El ți-a dat ordin să joci rolul Cătălinei. Ești agent al Serviciului Britanic de Informații și ți s-a dat sarcina de a mă supraveghea pentru că maiorul mă suspectează că mi-am omorât tovarășii. Ai ținut legătura cu el prin intermediul altor agenți, infiltrați în rândurile personalului, cu excepția perioadei cât am fost la Wrotham. Acolo, fratele Granger a devenit legătura ta cu maiorul. Am omis ceva? O, da, El Grande n-a avut nici un rol? Asta este tot ce mi-ai spus până acum?

— Marcus, ar mai fi atâtea lucruri de adăugat.

— Te rog să-mi răspunzi la întrebare.

Ea încuviință, conștientă că se află într-o situație dificilă. Această trecere în revistă a păcatelor săvârșite de ea o făcuse să pară o aventurieră fără inimă, care îl atrăsese în mrejele ei.

— Marcus, aș vrea să știi că am încercat să-ți dovedesc nevinovăția, spuse ea încet.

— Aștept răspunsul la întrebarea mea.

Ea îi evită privirea:

— El Grande n-a jucat nici un rol în asta, zise ea.

— Așa crezi tu. Eu cred că a fost implicat destul de mult.

Catherine își ridică privirea spre el:

— Sper că nu-l suspectezi că i-ar fi ucis pe acei bărbați?

— De ce să nu-l suspectez?

— Pentru că eu îl cunosc, Marcus.

Marcus nu se putu abține.

— Dar eu ce motive aș fi avut? Și, totuși, m-ai suspectat. Dar să trecem la Amy Spencer. Ce legătură ai tu cu ea?

— Amy este sora mea, zise ea.

Pe moment, Marcus păru descumpănit, dar imediat făcu legăturile logice:

— Este sora care a fugit de acasă?

— Da.

Marcus o privi printre gene:

— Ea ce rol are în toată povestea asta?

— El Grande a cunoscut-o acasă la mine. Și eu am rămas surprinsă când mi-a spus că au fost la plimbare împreună. Probabil că s-au întâlnit și cu alte ocazii. Nu-mi dau seama din ce motive, doar dacă nu cumva ea l-a ajutat în munca lui cu săracii.

Marcus îi auzi vorbele, dar atât. El mai încercă încă să pună la un loc toate piesele jocului. Deci, Amy Spencer era sora lui Catherine. Marcus se ridică și se sprijini de tăblia patului.

— Sora ta, zise el. Nu-i venea să creadă.

Își aminti de o casă din Chelsea, de Amy, complet dezbrăcată, purtând doar un medalion pe care i-l dăruise el, întinsă provocator pe o sofa galbenă, în timp ce el se grăbea să se dezbrace.

O privi pe Catherine și roși ca un școlar vinovat. Catherine înțelese mesajul și, pentru prima oară de când se întorsese în acea încăpăre, nu se mai simți vinovată.

— Da, despre acea Amy Spencer este vorba, zise ea.

El porni imediat defensiv.

— Nu neg că a fost cândva amanta mea, dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă.

Fu rândul lui Catherine să atace:

— După câte îmi amintesc, ne-am întâlnit pe treptele casei ei.

— Amy dă multe petreceri, Catherine. Nu văd nimic rău în asta. Din clipa în care ea a ieșit de sub protecția mea, am fost doar amici.

— Da, ea organizează petreceri la care bărbații cunosc femeii de o anumită categorie. Mai precis, femeii libertine.

Marcus își trecu degetele prin păr.

— Eram singur pe atunci. Nu te cunoșteam.

— Dar erai căsătorit cu mine. Eu eram Catalina.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— De ce aş fi făcut-o? Mă răzbunaser pe tine când te-am pus să mă iei de nevastă.

Continuară să se privească în tăcere. Marcus vorbi primul:

— Răzbunare? M-ai spionat din răzbunare?

— Nu. Nu asta am vrut să spun.

— Dar ce?

— În Spania, când te-am obligat să mă iei de nevastă, am făcut-o numai pentru că te-ai jucat cu sentimentele mele. Mă gândeam că la fel ai procedat și cu Amy.

El lovi cu putere tăblia patului, iar Catherine tresări.

— De ce mă învinuiești? Ea a mai avut și alți amanți înaintea mea. De ce te-ai hotărât să te răzbuni? Marcus izbucni într-un râs nervos: Ce întrebare prostească ți-am pus! Ne-am cunoscut datorită unei întâmplări, iar tu te-ai hotărât să te răzbuni. Aș vrea să-ți spun ceva, mironosițo. Catherine se retrase un pas văzând că Marcus înainta spre ea. Nu trebuie să mă justific pentru legătura mea cu Amy. Ea și-a ales acest drum în viață. Eu n-am avut nici un rol în asta. N-am fost nici primul și nici ultimul ei amant.

Când Marcus făcu o pauză ca să respire, Catherine începu să vorbească.

— Îți dai seama ce spui? Ea și-a ales acest drum în viață? Amy este sora mea. Pe Samantha ai categorisi-o tot atât de ușor?

Marcus deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise. Într-un târziu, zise:

— Ar fi mai bine să n-o implicăm pe sora mea în această discuție.

Catherine se înfurie:

— A, înțeleg. De-abia acum înțeleg. Samantha este pură, inocentă. De altfel, ea și Amy nu aparțin aceleiași clase sociale, nu? Prima este destinată sfintei căsătorii, cealaltă reprezintă doar o jucărie pe care o folosește bărbatul bogat spre a-și satisface plăcerile. Dar eu? Eu în ce categorie mă încadrez?

Vocea lui Marcus sună ferm.

— Tu ești soția mea.

— Și o femeie ca Amy? Ea nu poate fi soția cuiva?

— Îți repet, Amy și-a ales singură drumul în viață. N-a forțat-o nimeni, sau dacă a făcut-o, n-am fost eu acela. Pentru Dumnezeu, Cat! Nu-ți cunoști propria soră? Amy este o femeie care iubește luxul și banii. Nu seamănă cu tine. Ea nu s-ar mulțumi cu viață pe care o duci tu.

— Iar tu o cunoști bine, nu?

— Mai bine decât tine.

Catherine plecă de lângă el, fără să știe precis unde voia să se ducă, apoi reveni pentru că-și aduse aminte de altceva.

— Cândva, mi-ai cerut să-ți fiu amantă. Ce-ai fi spus atunci despre mine? Așa mă vedeai atunci? Îți aminteam de Amy?

— Nu fi ridicolă. Nu semeni cu Amy.

— Pe cine insultă acum, pe Amy sau pe mine?

— Nu am pentru ce s-o insult pe Amy. Adică.

— Deci pe mine mă insultă? Atunci de ce mi-ai cerut să-ți fiu amantă?
Marcus își cam pierduse răbdarea.

— Am crezut că ne potrivim. Eu te doream și știam că și tu simțeau la fel.

Ea respiră adânc.

— Ai crezut că ne potrivim! Nu eram destul de bună ca să-ți fiu soție!
Apoi continuă fără să-și dea seama ce spune: În pat am fost la fel de bună ca Amy, sau ca oricare altă amantă de a ta?

Marcus scrâșni din dinți.

— N-am de gând să răspund la o asemenea întrebare, iar tu n-ar fi trebuit să mi-o pui.

Lui Catherine îi cam pieri cheful de a continua, și-l privi șocată. Nici ei nu-i venea să creadă că rostise acele vorbe, nici că avusese loc o asemenea discuție între ei. Catherine constată cu stupeoare că era geloasă pe propria-i soră. Gândul că Amy și Marcus fuseseră amanți o biciui ca o cravașă. Amy era frumoasă, rafinată, experimentată, în timp ce ea.

Marcus era palid și încruntat:

— Discuția asta, zise el, nu trebuia să aibă loc. Relația mea cu Amy s-a consumat cu mult timp în urmă. Acum, tu ești soția mea. Nu mai avem ce discuta pe această temă.

— Mai este ceva ce nu ți-am spus, zise ea. Nu m-am răzbunat pe tine pentru că Amy a fost amanta ta. Am făcut-o pentru că ea mi-a spus că ai violat-o. Asta m-a determinat să urăsc numele de Wrotham. De asta te-am obligat să mă iei de nevastă.

Marcus sări ca ars:

— Blestemata ta de soră a mințit cu nerușinare!

— Acum, știu asta. Dar pe atunci nu știam. Acum știu că n-ai face așa ceva.

— Cum să te mai cred? M-ai urât de la bun început.

— E adevărat, dar lucrurile s-au schimbat, șopti ea.

— O, nu, Cat, ar fi prea simplu. Probabil că ai nevoie de dovada nevinovăției mele. Dar pe mine nu mă mai interesează dacă mă crezi sau nu.

Marcus se îndreaptă spre biroul ei și luă o bucată de hârtie.

— Marcus, ce faci?

— O să-i scrii chiar acum maiorului Carruthers. Ai pomenit ceva despre o parolă. Folosește-o. Spune-i maiorului să vină aici imediat.

Catherine se supuse. Marcus luă scrisoarea și-i spuse:

— Nu ieși din cameră până nu vin eu, și pleacă grăbit.

Maiorul Carruthers zâmbi când majordomul Maiestății sale deschise și apoi închise ușile după el. Erau orele trei noaptea și o mulțime de trăsură veneau și plecau transportând petrecăreții spre casă. Wrotham ar fi trebuit să aibă decența să-i ofere o trăsură care să-l ducă acasă. Desigur, omul fusese îngrijorat, iar el îi dăduse subiecte suplimentare de gândire. Chiar și așa, nu era o oră indicată pentru o deplasare în oraș, în special când se depășeau împrejurimile Mayfair-ului.

Ridică bastonul ca să fie pregătit în eventualitatea că vreunei patrule i-ar trece prin cap să-l abordeze, apoi porni spre casă. Peste aproximativ o oră intră în propria-i locuință. Era o casa mică, dar frumoasă, cu camerele intime și elegante, mult mai prietenoasă în comparație cu hambarul pe care Wrotham îl considera casa lui.

În vestibul era întuneric. Când fusese obligat să plece, își lăsase soția dormind și stinsese toate lumânările. Urcă scările pe întuneric și intră în camera pe care o împărțea cu soția lui. Se dezbracă și se culcă alături de ea.

Aici, în pat, gândea el cel mai bine. Proptit între perne, își făcu ordine în gânduri.

— A fost un fiasco de la început până la sfârșit, se adresă el către soția lui care dormea.

Poate din instinct, poate din obișnuință, ea murmură ceva.

— Aștia erau cei mai buni agenți pe care i-am avut în Spania și uite ce-au ajuns. Nu mai au nici o valoare. Una s-a îndrăgostit de un suspect, iar celălalt plânge după o prostituată. Maiorul nu rosti nume, deși nu-l putea auzi decât soția lui. Poate că ceva din ceea ce spunea el o trezi pe soția lui:

— O prostituată?

— El nu știe că sunt atât de bine informat. Ce credea el - c-o să-l las să umble prin Londra cu cea mai cunoscută curtezană fără supraveghere? Nu-l suspectez de nimic. Din contră, am vrut să-i fim recunoscători pentru tot ajutorul pe care ni l-a dat în Spania. De fapt, el s-a comportat cam ciudat de când s-a terminat războiul. Maiorul oftă. Suspectul a fost o dezamăgire și mai mare pentru mine. N-a omorât pe nimeni. În schimb a luat-o sub protecția lui.

Se auzi un murmur incoerent.

— Poți să-ți închipui că agenta mea îmi ascundea informațiile? Maiorul căscă. Oricum, am scăpat lucrurile de sub control. Singurul suspect rămâne pușcașul. I-am spus Maiestății sale că i-am pierdut urma și nu putem face altceva decât să presupunem că acel ticălos a dorit să se răzbune. Este momentul să-mi retrag oamenii.

Soția lui se ridică în șezut:

— Pentru Dumnezeu, Charles, nu vrei să te culci odată?

El începu să râdă:

— Acum, dacă tot te-ai trezit, ce-ar fi să-mi dai un sărut, dragostea mea?

— M-ai trezit intenționat! Ce faci? Ce șmecher ești! Oh, Charles!

Când îl auzi plecând pe maiorul Carruthers, Catherine deschise ușa și ieși în coridor. O scurtă privire spre stânga îi fu de ajuns ca să constate că majordomul care se aflase acolo când ea încercase să coboare se afla la locul lui. El n-o lăsase atunci să treacă și, desigur, n-ar lăsa-o să treacă nici acum.

— Iau puțin aer, îi spuse ea încercând să pară prietenoasă. O enerva felul în care o controla Marcus, dar nu avea de gând să-și reverse mânia asupra bietului William. Își dori ca Marcus să vină să-i spună ceea ce gândește despre el.

Ușa bibliotecii se deschise și Marcus apără în cadrul ei.

— Giles, zise el, te rog să-mi mai aduci o sticlă de coniac.

Catherine intră în camera ei și trânti ușa. Ardea de nerăbdare să afle ce discutase Marcus cu maiorul, dar soțul ei nu avea nici cea mai mică intenție de a o informa. Fusese îndreptățită să se teamă de căsătorie. Ca domnișoara Courtnay putea veni și pleca oricând, dar contesa de Wrotham nu putea face un pas fără aprobarea soțului. Nici maiorul Carruthers nu avea cum s-o mai ajute acum.

Se plimbă prin încăperea în care se afla, dar se plictisi curând. Se așeză pe pat, însă după cinci minute se ridică. Își zise că revolta ei nu se datora exclusiv modului în care Marcus o controla.

Se așeză pe marginea patului și încercă să-și dea exact seama. Dezamăgire? Descurajare? Era destul de disperată. Cum mai putea să-i câștige respectul și încrederea după tot ce îi făcuse? Cum mai putea să-i câștige dragostea? Poate că el nici nu dorise ca ea să-i fie soție, ci doar amantă.

Se întinse pe pat și rămase cu ochii ațintiți în tavan. Nu-și dădea seama cum va arăta viitorul lor, dar perspectivele nu erau roz. Închise ochii în așteptarea lui Marcus.

Când auzi ușa deschizându-se, se ridică în șezut. Trecuseră multe ore, dar ea nu dormise. Lumânările mai ardeau încă, și ea-l văzu scoțându-și haina. Marcus îi zâmbea și ea își dădu seama că bărbatul băuse. Simți o ușoară neliniște când îl văzu apropiindu-se. Era un bărbat foarte puternic și ea nu știa cum se va comporta sub influența alcoolului. Când se aplecă asupra ei, simți mirosul de băutură; încercă să-și ascundă frica. Marcus îi spuse:

— Jur că nu am violat-o pe sora ta.

Catherine întinse mâna spre fața lui.

— Te cred, îi spuse ea.

— Te rog să juri că nu ești îndrăgostită de El Grande.

— Nu-l iubesc, Marcus, oricum nu-l iubesc așa cum crezi tu.

El se apropie.

— Spune-mi că te-ai simțit atrasă de mine, chiar de la început. Cel puțin asta poți să-mi spui.

— A fost o pasiune adevărată. Chiar de la început.

Acestea fură ultimele cuvinte. El stinse toate lumânările și veni în pat alături de ea. Făcură dragoste așa cum nu mai făcuseră până atunci. Fără delicatețe. Doar cu pasiune. Marcus nu mai avu limite. Făcu dragoste într-un mod care își găsi ecou într-un colț ascuns al ființei ei.

Dimineața următoare se întâlniră la micul dejun. Ea îl așteptase mult timp să apară. Nu mai arăta ca bărbatul care făcuse dragoste cu ea, noaptea trecută. Redevenise arogant. Marcus făcu un semn servitorilor să iasă, apoi se îndreptă spre masă și-și turnă cafea într-o ceașcă.

— Maiorul Carruthers mi-a spus multe lucruri interesante noaptea trecută, zise el și se așeză.

Ea n-ar fi vrut să audă acum despre maiorul Carruthers. Își dorea ca Marcus să-i spună ceva care să restabilească între ei acea stare de încredere, el să-i arate că avea pentru ea nu numai dorință fizică.

— Ce a mai spus?
— Mi-a declarat că nu mai sunt suspect și că ancheta a ajuns într-un punct mort.

Catherine se îmbătoșă și îl întrebă pe un ton ironic:

- Și, mă rog, de ce nu mai ești suspect?
- Pentru că nu te-am ucis când am aflat cine ești.
- Atunci, cine i-a ucis pe ceilalți?
- Pușcașul necunoscut.

Marcus o privi. Catherine nu mai era cea care răspunsese cu atâta pasiune dragostei lui, cu câteva ore în urmă. Cu o seară înainte făcuseră dragoste cu o pasiune de care fusese și el surprins. Mai rămăsese o oră sau două în bibliotecă după plecarea maiorului Carruthers, așteptând să-i treacă supărarea pentru că fata îl trădase. Brandy-ul pe care-l băuse nu-i ajutase. Ba chiar alterase comportamentul lui civilizată. Latura violentă a personalității lui învinsese și simțise nevoia să-și controleze femeia. Trebuia să șteargă din inima și sufletul ei amintirea lui El Grande. Iar acum, ea nici măcar nu-l privea. Dumnezeu, ce făcuse?

— Ai spus ceva, Marcus?

— Spuneam că maiorul Carruthers are propria lui teorie. Acei soldați au fost uciși numai ca să nu-l mai poată recunoaște pe pușcaș. Dumnezeu știe din ce motive se ferește să fie recunoscut. Tu, El Grande și cu mine nu l-am văzut niciodată. Pușcașul știe acest lucru, altfel ne-ar fi eliminat și pe noi. Pare o teorie rezonabilă, nu?

— Dar cum rămâne cu atacul asupra ta? Și cu felinarul de pe scări?

— Maiorul susține că dacă nu ne făcea să-l suspectăm de crimele comise, n-am fi avut pe seama cui pune incidentul de la turn.

Catherine îl privi în tăcere, reflectând la vorbele lui. Apoi, spuse:

— Am fi considerat că atacul asupra ta a fost opera unor hoți care ți-ar fi făcut o înscenare cu un bilet de la. Amanta ta, și că felinarul de pe scări a căzut întâmplător.

— Exact! Deci nu mai este nevoie să căutăm alte motive.

— Și dacă teoria maiorului Carruthers este greșită?

— Nu l-am suspectat pe pușcaș chiar de la început pentru că am considerat că tu și El Grande vă aflați în spatele acestor fapte. Dar dacă noi trei suntem absolviți de orice vină, atunci cine este autorul?

Marcus își unse o felie de pâine cu unt și începu să mănânce. Catherine se uită la Marcus și ceva din privirea ei îl puse în gardă.

— Ce este? Întrebă el.

— Înțelegi ce înseamnă asta? Suntem liberi să facem ce dorim. Eu pot să fiu din nou Catherine Courtney.

Marcus începu să se joace cu o felie de pâine.

— Nu ești Catherine Courtney. Ești soția mea, contesa mea. Dar, înțeleg ce vrei să spui. Desigur, nu mai este nevoie să joci rolul Cătălinei.

Catherine se aplecă spre el:

— M-am gândit la varianta asta și am găsit o rezolvare.

— Nu cred c-aș vrea s-o aud, zise Marcus prevăzător.

— Eu și El Grande putem depune mărturie că ai fost forțat să închei această căsătorie. Acum ai martori, Marcus. Căsătoria va fi anulată și ne vom vedea fiecare de drumul lui.

Marcus o privi atât de furios încât ea se simți de parcă ar fi fost pălmuită. Vocea lui suna aspru.

— Ți-am spus că de acum înainte o să mă ocup eu de toate problemele. Nu te mai las nici pe tine, nici pe El Grande. Mă înțelegeți?

Fata sări în picioare și vorbele începură să-i iasă din gură ca un torent.

— Nu știu ce-o să faci, dar vreau să se termine cu căsătoria asta imposibilă. Refuz să mai joc rolul Cătălinei. Urăsc părul negru. Vreau să-mi reiau viața. Vreau să am prietenii și lucrurile care îmi sunt dragi. Vreau să fiu eu însămi. Simțind că-i tremură genunchii, se așeză. Și nu mă voi mai lăsa folosită ca azi-noapte.

Ochii lui Marcus aruncau flăcări și trăsăturile îi deveniră dure. Toate chinurile prin care trecuse cu o noapte înainte, în bibliotecă, îi reveniră. Se simțea rănit nu numai de trădarea ei, ci și de faptul că ea nu se bucurase de pasiunea pe care o trăiseră amândoi.

— Atunci, va trebui să divorțăm, zise el și ieși din încăpere.

CAPITOLUL 23

Catherine se întoarse la Heath House într-o trăsură elegantă. Fu o mare ușurare pentru ea să redevină ea însăși, să renunțe la accentul spaniol, la minciunile pe care fusese obligată să le spună oamenilor pe care ajunsese să-i simpatizeze. Dar ceea ce-o încânta cel mai mult era faptul că nu va mai trebui să-și vopsească părul.

Și scăpase și de Marcus! La naiba cu el!

Adusese cu ea o mulțime de cutii, toaletele pe care trebuia să le aibă ca presupusă însoțitoare a văduvei Wallace. Marcus o pusese să facă atâtea repetiții încât nu avea cum să greșească. Alcătuiseră chiar și un posibil itinerar pe care îl urmase ea și doamna Wallace. Nimic nu fusese lăsat la întâmplare. Nu plecase acasă direct de la Londra: Marcus aranjă astfel lucrurile încât să pară că de-abia traversase Canalul. Ultima oară se întâlniseră într-un oficiu poștal din Dover.

Marcus fusese politicos, dar rezervat și ea acceptase ultimele lui instrucțiuni. Urma să țină legătura numai pentru a discuta aspectele anulării căsătoriei sau ale divorțului lor.

— Ce vei spune familiei tale? Îl întrebă ea.

— Nu m-am gândit la asta. Are vreo importanță?

Avea mare importanță. Ea nu-i va mai întâlni pe ai lui. În scurtul timp în care stătuse cu ei, începuse să-i simpatizeze.

— Cred că nu are, zise ea. Voi accepta tot ce vei decide.

Imediat după ce sosi acasă, își revăzu jurnalele și însemnările din Spania. Nu erau jurnale în adevăratul sens al cuvântului, ci niște detalii care deveniseră rapoarte pentru maiorul Carruthers. Avea și câteva portrete de partizani și, desigur, portretul lui Marcus.

Se uită mult timp la el, înainte de a trece la următorul, un portret pe care i-l făcuse lui Juan, care juca cărți cu părintele; partizanii, majoritatea

femei, intrau și ieșeau, iar El Grande se întorcea dintr-o misiune. Niciunul nu-i pozase pentru aceste portrete; le făcuse din memorie, cu scopul de a o ține ocupată când El Grande era plecat în vreo misiune.

După întoarcerea ei acasă, Marcus veni să vadă jurnalele și schițele. El își anunțase vizita și sosise la ea după ce familia McNally se dusesese la culcare.

După ce studie notițele și însemnările ei, în care nu găsi nimic nou, zise:

— Cred că nici nu mai contează acum.

— Nu, cred că nu. Marcus, ai luat legătura cu avocații tăi?

— De-abia m-am întors în oraș, n-am avut timp s-o fac.

— Înțeleg.

— Mai vrei ceai sau cafea? Îl întrebă ea pentru a rupe tăcerea care se lăsase.

— Nu, mulțumesc. N-ar trebui să fiu aici, atât de târziu.

Ea nu zise nimic, iar Marcus continuă:

— Să nu mă înțelegi greșit, dar am închiriat o casă care se află aproape de tine. La Dalby. Știi locul?

— Îl știu, zise ea cu prudență. A fost liberă vreo șase luni.

— Am angajat două persoane care să aibă grijă de casă. Domnul și doamna Mills. Dacă se întâmplă ceva și ai nevoie de mine, putem lua legătura prin intermediul lor.

— Ce să se întâmple?

— Nimic, sper. Dar ești încă soția mea și răspund de tine. Și pentru că tot veni vorba - cum pot să-ți dau banii pe care ți-i datorez? Prin bancă?

— Ce bani?

— Cei asupra cărora am convenit pentru ca tu să joci rolul soției mele.

— Dar n-am făcut-o pentru bani! Am fost în misiune. Am știut de la început că n-o să văd nici un ban.

Chipul lui Marcus deveni crispat.

— Desigur, zise el. Cum de am uitat?

Marcus plecă la scurt timp și ea nu putu să doarmă toată noaptea, încercând să descifreze fiecare privire, fiecare cuvânt pe care i-l adresase.

Își relua firesc vechiul ei stil de viață, de parcă n-ar fi fost nici o clipă plecată. Itinerarul pe care-l străbătuse cu imaginara doamnă Wallace îi fu de folos. Mai făcea confuzii despre date și locuri, dar toată lumea o privea cu îngăduință.

Când refuză să scrie despre locurile pe care susținea că le-a vizitat, nimeni nu-i puse întrebări stânjenitoare. A. W. Euman aborda de obicei subiecte serioase, iar vacanța, petrecută cu văduva era ceva prea frivol pentru a fi descrisă în cuvinte.

Șovăi mult înainte de a scrie primul articol pentru The Journal. Își spuse că nu putea lăsa ca sentimentele pentru Marcus s-o influențeze. Scrise despre tatăl ei, dar vorbele îi erau adresate lui Penn și izvorau din inimă. Știa că Helen și Samantha vor citi articolul și încercă să le dea o rază de speranță.

La mai puțin de o săptămână, se întâlni ca din întâmplare cu Marcus, în timp ce călărea. El privi calul, pe Vixen, șaua și buzele ei strânse.

— O, biata mea Cat, zise el și amândoi începură să râdă.

O informă că își consultase avocații. Desfacerea căsătoriei lor era o problemă destul de complicată. Domnii Brown și Armitage studiau toate posibilitățile; când va avea ceva concret, o va căuta.

Îl urmări cu privirea până când Marcus dispăru.

Familia Lowrie o convinse să-i însoțească la teatru într-o seară. Emily îi spuse că nu-i plăcea felul în care arăta și că simțea nevoia să aibă grijă de ea. Amy era în loja ei, mai frumoasă ca oricând, dar lui Cat i se păru că numărul admiratorilor se micșorase. Emily îi arătă o altă lojă, în care strălucea Julia Bryce, a cărei stea era în ascensiune, judecând după numărul admiratorilor.

Emily îi spuse:

— Așa se petrec lucrurile în lumea asta. Nu poate exista decât o regină. Mi-e milă de doamna Spencer.

Catherine o aprobă.

În pauză, se trezi față în față cu Amy. Spre dezamăgirea ei, Amy o ignoră, dar în dimineața următoare primi un mesaj de la ea. Era o scrisoare destul de lungă, în care Amy își cerea iertare pentru toate necazurile pe care i le pricinuiseră. Apoi, îi mărturisii că-i făcuse o mare nedreptate lordului Wrotham și că voia să repare acest lucru.

Catherine știa la ce se referea Amy, și în timp ce citea se înfurie și izbucni în plâns. De ce nu-i spusese toate astea înainte ca ea să-l cunoască pe Marcus? Dar timpul nu putea fi dat înapoi.

Scrisoarea lui Amy o uimea dintr-un singur punct de vedere. Era rezultatul influenței lui El Grande. Era clar că o luase pe Amy sub protecția sa. Asta explica faptul că fuseseră la plimbare împreună.

Amy încheia scrisoarea spunându-i că va pleca pe timpul iernii în Italia și o asigura pe Cat de toată dragostea ei.

În noaptea aceea Catherine îmbracă hainele de partizan și porni călare pe Vixen.

— Ce mai face contele de Wrotham, o întrebă ea pe Emily, încercând să nu pară prea curioasă.

În acea dimineață, fuseseră la biserică și apoi plecaseră la o plimbare.

— Pentru prima oară, familia a venit să locuiască cu el în oraș - cu excepția fratelui cel mic care s-a dus la universitate. Toată lumea discută pe tema asta.

— De ce?

— Am aflat că văduva Wrotham este fiica unui măcelar și n-a fost primită în societate în toți acești ani!

— Tatăl ei a fost croitor! Zise Catherine.

— Nu contează. Nu mă întrerupe, Cat. Contele a declarat că mama lui vitregă îl va însoți pretutindeni de acum înainte. Emily începu să bată din palme. Și totul a mers de minune. Sunt văzuți peste tot împreună.

Catherine simți nevoia să-și arunce boneta în aer de fericire. Se uită lung la Emily, apoi întrebă:

— Despre soția lui ce se mai aude?

— O, s-a dus acasă să-și viziteze o rudă bolnavă. Desigur, se fac multe speculații.

— Da, este normal, spuse Catherine sec.

Ajunseseră la unul din lacuri și se opriseră câteva minute să se mai odihnească și să vadă rațele sălbatice. Erau mulți oameni care se plimbau pe acolo, chiar și călăreți care își antrenau caii.

Catherine ridică o mână, își frecă gâtul, dar se opri brusc. Se întoarse și privi cu atenție fețele celor din jur.

— Ce este? Întrebă Emily.

Catherine îi spuse încet:

— Am avut senzația că mă urmărește cineva. Nu este prima dată când am acest sentiment.

Emily se întoarse să vadă cine era lângă ele.

— Nu văd pe nimeni cunoscut. O privi pe Catherine, își dresе glasul și-i spuse: Cat, am găsit un bărbat care ți s-ar potrivi.

— Nu cred în existența unui asemenea om.

Emily îi ignoră cinismul.

— S-a mutat de curând lângă noi, a închiriat casa lui Smythes, de la Church Row. O să ți-l prezint. În curând va fi oaspetele nostru de onoare. Îl cheamă Nigel Dearing.

Catherine se opri.

— Mie îmi place viața pe care o duc acum.

Emily îi spuse, depășind-o:

— Asta pentru că nu cunoști o alta.

Catherine rămase fără replică.

În timp ce se pregătea de culcare, își reaminti ce-i spusese Emily despre familia lui Marcus. Faptul că el îi urmăse sfatul o impresiōnă. Poate cu timpul va deveni mai blând, mai înțelegător. Poate că va uita toate minciunile pe care i le spusese ea. Somnul se lăsă așteptat. Își aminti de ultima oară când ea și Marcus făcuseră dragoste. Nu-i ajută la nimic faptul că își repeta mereu că el o umilise. Trupul ei îi spunea cu totul altceva. Ardea de dorul lui Marcus.

Gemu, își mușcă buzele și începu să numere în speranța că va reuși să adoarmă.

CAPITOLUL 24

La numai două zile, pe când ieșea de la potcovar, unde dusese zăbalele lui Vixen la reparat, îl văzu pe Marcus care o aștepta într-o trăsură de piață. El nu mai coborî pentru a o ajuta pe Catherine să urce, așa cum făcea de obicei, ci îi întinse mâna și o trase înăuntru. Când trăsura se puse în mișcare, ea îi spuse:

— Chiar sunt necesare aceste măsuri de precauție?

El ridică din umeri:

— Nu vreau ca lumea să înceapă să-și pună întrebări. Toți știu că ai plecat în Spania, la rude. Dacă mă văd cu tine, vor începe să bârfească. Mă gândesc la tine, Cat, nu vreau să ai probleme.

Catherine ridică ochii spre el, iar Marcus continuă:

— Vor bârfi și mai mult când se va desface căsătoria noastră. Cred că te-ai gândit la implicații. Totul va ieși la lumină. Mă refer la identitatea ta, Cat. Nu poate fi ținută în secret. Ea îl privi consternată, iar Marcus continuă: Va trebui să te prezinți la divorț. Cine vei declara că ești, Catalina sau Catherine?

— Nu mi-am pus problema asta până acum, zise ea încet.

— Ar fi trebuit să te gândești la acest aspect. Marcus făcu o pauză, apoi continuă: Trebuie să spunem adevărul. Dacă mințim și mai târziu se descoperă minciuna, divorțul va fi anulat. Nu pot divorța de Catalina Cordes fără a o implica pe Catherine Courtney. Catherine Courtney a jucat rolul soției mele până acum câțva timp.

Catherine știa că Marcus se gândea la moștenitorii lui. Un bărbat cu situația lui trebuia să se asigure că moștenitorii lui se bucurau de legalitate, în special primul descendent pe linie masculină.

— Ce spun avocații tăi despre toate acestea? Zise ea, dregându-și glasul.

— Până acum nu le-am dat amănunte. Am vrut întâi să mă asigur că ai înțeles ce implicații va avea acest divorț. Oricum, mi s-a confirmat că nu putem divorța în Scoția. Se pare că prea multe cupluri din Anglia au apelat la acest fel de divorț și, mai nou, pentru a putea beneficia de aceste legi trebuie să-ți dovedești originea scoțiană. Dar nu fi mâhnită, mai există și alte posibilități.

Catherine nu era mâhnită. Pulsul i se accelerase și parcă se simțea mai bine.

— Nu-i nici o problemă. Eu nu mă grăbesc. Cum a reacționat familia când le-ai spus că soția ta a plecat să-și viziteze o rudă bolnavă?

Marcus căpătă un aer ușor amuzat.

— Au dat buzna cu toții, întrebând ce s-a întâmplat. A venit până și Tristram de la Oxford. Au rămas cu impresia că lucrurile nu merg prea bine între noi doi. Eu i-am derutat cât am putut, dar vor afla curând adevărul. Marcus nu mai zâmbi, ci o privi într-un fel care o făcu să lase ochii în jos, pentru a-și ascunde sentimentele. El continuă: Se pare că le-ai făcut o impresie bună, Cat.

Catherine simți o strângere de inimă și spuse:

— Și mie mi-au plăcut.

Marcus privi pe geamul trăsurii:

— Ți-am citit articolul din The Journal, zise el. Ai avut dreptate. Sper că accepți scuze pentru că te-am judecat greșit atunci. A fost un articol plin de compasiune. Se întoarse spre ea: Despre Penn era vorba, nu-i așa?

Catherine rămăsese fără glas, așa că îl aprobă dând din cap.

— Și Penn a citit articolul, dar nu s-a recunoscut. Nu consideră că alcoolul este o problemă. De fapt, de când a venit la Londra n-a mai băut deloc.

— A venit și Penn?

— Da. Helen a insistat să-l aducă. Vreau ca Penn să rămână cu noi și în timpul sezonului. M-am gândit că ți-ar face plăcere să auzi toate astea.

Catherine schiță un zâmbet:

— Ai procedat bine, Marcus. Am auzit că ai reușit s-o impui pe Helen în societate. Ai făcut un lucru minunat.

— O, cred că n-ai mai recunoaște-o pe Helen. Nici pe Samantha. Sunt atât de entuziasmate. Eu și Penn avem însă de suferit. Îți dai seama că trebuie să ne escortăm doamnele care de-abia fac față numărului mare de invitații. L-am convins și pe David să rămână. El și Penn se ocupă de caii noștri. De Crăciun va veni și Tristram.

Catherine simțea fiecare cuvânt ca pe o lovitură. La un moment dat, consideră că ascultase destul:

— Când vei spune adevărul familiei tale?

— Depinde!

— De ce depinde, Marcus?

El ezită, apoi îi spuse:

— De sarcina ta, Cat. Îi lăsă un moment pentru ca ea să-i confirme bănuielile. A trecut deja o lună. Cat, ești însărcinată?

Catherine îl privi cu ochii ei mari și triști:

— Nu, Marcus, zise ea. Nu sunt.

Când se întoarse în oraș, Marcus se duse direct la clubul său din St. James, să-și întâlnească vărul. David comandă cina, obișnuitul mușchi de vită și o sticlă de vin de Burgundia. Marcus îl întrebă cum își petrecuse dimineața.

David începu să râdă; își petrecuse dimineața cu Penn, căutând un armăsar pe care să-l împerecheze cu iapa pe care i-o vânduse Marcus. De fapt, fusese ideea lui Marcus. Considerase că dacă Penn era ocupat toată dimineața, nu mai avea timp să bea.

David zise:

— Sunt convins că Penn are impresia că nu știu să deosebesc un mânz de o iapă. Cu alte cuvinte, consideră că sunt o rușine pentru familia Lytton, în materie de cai. Am aranjat să mergem la Tattersall mâine.

— Îți sunt recunoscător, zise Marcus. Și sunt sincer când îți spun asta, David. Nu știu cum să-ți mulțumesc că-ți pierzi timpul liber cu Penn.

— Nu este un sacrificiu. El știe atât de multe despre cai încât nu mi-ar ajunge o viață să-l ascult. Ai mare noroc cu el, se ocupă bine de armăsarii tăi.

— Sunt și ai lui.

— Nu cred că el vede astfel lucrurile. Pare destul de înverșunat. David își ridică privirea: Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun asta.

Marcus făcu un gest cu mâna.

— Nu știu de ce a ajuns Penn atât de irascibil. N-a fost așa. Cum este friptura de vită?

Se pregăteau de plecare când Peter Farrel îi observă și veni spre ei. Marcus nu-l mai văzuse pe Peter din seara în care avusese loc balul nașei lui, noaptea în care fusese ucis și Freddie Barnes.

— Marcus, ce bine că te-am găsit, zise acesta. Am auzit niște zvonuri care cred că te-ar interesa.

— Ce zvonuri? Întrebă Marcus.

— Se spune că îți ții nevasta ascunsă pentru că este în primejdie.

— De ce ar fi?

— Știi, am mai vorbit despre asta. Pentru că ești singurul englez rămas în viață dintre cei care au fost în Spania.

— Și ce legătură are asta cu soția mea?

— Nu fi copil, Marcus! Dacă cineva vrea să te omoare pe tine, și ea este în pericol.

— Cine ar vrea să măucidă?

— De unde să știu eu? Unul dintre partizanii care au fost cu tine, bănuiesc. Sau pușcașul. Fii atent, Marcus. Să nu zici că nu te-am prevenit. La revedere, domnule Lytton.

Cu aceste vorbe, Farrel plecă.

Marcus se întoarse spre David.

— Ai auzit și tu aceste zvonuri?

— Da, le-am auzit, dar era o poveste atât de încâlcită încât n-am știut ce să mai cred.

— Nici eu nu știu cum să interpretez aceste zvonuri, zise Marcus.

Pe drumul spre Cavendish Square, Marcus se gândi la spusele lui Farrel. Era mâhnit că aceste bârfe erau foarte aproape de a-și atinge scopul. În același timp, se temea pentru viața lui Catherine. Maiorul Carruthers îl, convinsese că ucigașul își va considera misiunea împlinită numai când îi va elimina pe toți acei care fuseseră în ascunzătoarea lui El Grande. Nu exista legătură între episodul cu felinarul spart de pe scări și atacul asupra lui, în Hyde Park, dar misterul continua să persiste. Cine era ucigașul și ce îl determinase să comită atâtea crime? Era oare pușcașul, sau așa cum spusese Farrel, unul dintre partizani? Își aminti de El Grande și nu-și putu stăpâni o înjurătură. Era gelos pe acel tânăr, lucru neobișnuit pentru el. Se întreba dacă nu cumva după divorț, Catherine se va căsători cu El Grande, idee care îl scotea din minți. Oricum, nu-și găsea nici o justificare pentru faptul că întârziase atât și nu-și consultase mai devreme avocații. Nu era convins că divorțul reprezenta cea mai bună soluție. De altfel, divorțul acesta nu va aduce nimic bun niciunuia dintre ei. Se gândi la Catherine.

La naiba! Pe cine încerca el să convingă? De fapt, el simțea lipsa lui Catherine. În pofida a tot ce se întâmplase, îi simțea lipsa. Orice bărbat cu mintea sănătoasă ar fi fost bucuros să scape de ea. Dar nu el! Tristul adevăr era că se îndrăgostise de o femeie care îl trădase de atâtea ori.

Se întreabă de ce e atât de furios. La un moment dat îi trecuse toată supărarea. Dar revăzând totul, ajunsese la concluzia că nu numai Catherine era vinovată. De fapt, ea fusese doar o agentă. În această calitate se

supusese ordinelor primite și nu putuse să-i spună totul, chiar dacă dorise s-o facă.

Își aminti de Carruthers. Maiorul îi precizase că, întrucât Catherine nu raportase incidentul cu felinarul de pe scările turnului, nu mai putea fi folosită ca agent. La acea vreme vorbele acestuia nu avuseseră decât darul de a-l înfuria. Catherine nu raportase nimic despre incidentul din turn pentru că-l suspectase pe el că voise s-o omoare. Când se mai calmase, înțelesese mai bine. Catherine se aflase între ciocan și nicovală. Marcus nu făcu nici un fel de supoziții privind sentimentele ei, dar în nici un caz n-o putea acuza că ar fi vrut să-l vadă spânzurat.

Nici el nu era total nevinovat. O provocase la fiecare pas, iar când fata își apăraseră interesele, el se bosumflase ca un copil. Nici nu mai voia să-și amintească că-i ceruse să-i fie amantă. Singurul lucru pe care-l putea spune în apărarea lui era că nu încercase nici un moment s-o seducă. Ea i se dăruise pentru că dorise s-o facă. Acum, când știa adevărul despre Amy, realiză câte eforturi făcuse Cat ca să-l ierte, și asta nu pentru că el ar fi sedus-o pe Amy – Cat n-ar fi iertat un asemenea lucru – ci pentru că Amy fusese cândva amanta lui.

Numai când se gândea la Amy, chiar și acum după atâta timp, roșea imediat. Nu-i venea să creadă nici acum că Amy este sora lui Cat. Cu alte cuvinte, cumnata lui îi fusese cândva amantă. Rușinos lucru. Își aminti casa din Chelsea în care o instalase pe Amy, sofa galbenă și pasiunea pe care o simțise pentru ea. Avea doar douăzeci și doi de ani la vremea aceea; și el fusese îndrăgostit aproape de toate femeile care îl atrăseseră. Amy făcuse parte dintr-un număr mare de amante pe care le avusese, dar niciuna nu-i stârnise o asemenea pasiune ca ea. Neșansa îl făcuse să aleagă tocmai pe sora celei care îi era acum soție.

Se gândi la situația creată. Și le imagină pe amândouă așezate la masa de duminică, așa cum era obiceiul: soția în capul mesei și fosta lui amantă. Marcus lăsă să-i scape niște vorbe grele care îngroziră un trecător și-l făcură să întoarcă, brusc, capul în altă parte.

Desigur, Amy era cea care putea să-i creeze cele mai mari probleme. Mai erau și sentimentele lui Catherine pentru El Grande. Ea îl diviniza pe acel bărbat. Marcus prefera să fie bărbatul care să ocupe locul din patul lui Catherine, decât să fie divinizat de ea. Avea mai mult de câștigat. Piedestalul pe care îl așezase ea pe El Grande era cam rece, spre deosebire de patul lui Catherine.

Revăzu în minte pentru a nu știu câta oară ultima lor noapte de dragoste. Fata fusese șocată de ardoarea lui, ca și el, de altfel; îi ceruse prea mult dintr-o dată. Făcuse cu ea lucruri pe care nu le încercase cu nici o altă femeie și-i ceruse să-i răspundă cu aceleași gesturi. Nu-și închipuiseră c-o să i le ceară, dar se înscriau în limita normalului între un bărbat și soția lui. Sau numai el vedea așa lucrurile. Ea nu protestase și nici nu încercase să-l oprească. I se dăruise toată și amândoi se bucuraseră de acele momente.

Apoi, dintr-o dată, Cat îi ceruse divorțul. Iar el îi promisese c-o să se ocupe de acest lucru. Acum, nu mai putea amâna. Mâine. Va fixa o întâlnire cu avocații lui, la prima oră.

Cu figura împietrită, Marcus intră în casă. Giles, majordomul, veni să-l întâmpine, dar când îi văzu expresia cruntă, nu știu cum să dispară mai repede.

CAPITOLUL 25

De sub candelabru cu sute de lumânări, nașa lui Marcus, lady Tarrington, privea mulțimea de oaspeți adunată în sala de bal a casei ei din St. James Square. La recepțiile date de ea participa întotdeauna multă lume, dar seara aceasta era deosebită, cu toate că sezonul nu începuse încă. Erau înaintea Crăciunului. Și toată lumea care venise la petrecere o făcuse pentru a-l vedea pe Marcus și familia lui.

Auziseră cu toții zvonurile care împânziseră Londra și potrivit cărora Marcus ar fi obiectul unei vendete și își ascunsese soția, pentru a o proteja. Toate aceste speculații adăugau farmec serii și toți erau impresionați chiar și dacă abia îl cunoșteau. Lady Tarrington dezmințise aceste zvonuri, dar profitase de ele pentru a asigura succesul balului.

Marcus nu reprezenta singurul punct de atracție. La fel de importantă era și mama lui vitregă. Lady Tarrington își roti privirile prin sală, observând grupurile de invitați care stăteau în jurul ringului, așteptând să înceapă muzica. Acolo se afla și lady Wrotham, împreună cu cei doi fii ai ei, Tristram și Penniston. Trecuseră aproape treizeci de ani de la scandalul acelei căsătorii care marcaseră societatea. Cu toate acestea, se mai putea vedea și acum ce anume îi luase mințile lordului. Deși se mai îngrășase și părul îi era grizonat, lady Wrotham era frumoasă. Trăsăturile ei aveau o anume dulceață și candoare chiar și acum. Lady Tarrington se gândi la acel conte imposibil care o forțase pe această fată inocentă să-i devină soție și se cutremură.

Slavă Domnului, Marcus nu moștenise nimic din obiceiurile tatălui său. Băiatul călcase cu stângul în viață, dar apoi își găsisese echilibrul. Dacă ar trai Mary, se gândi lady Tarrington, ar fi mândră de fiul ei. El făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă tatăl lui cu ani în urmă, dacă ar fi avut un pic de decență – asigurase mamei lui vitrege și fiilor acesteia locul care li se cuvenea în societate.

În săptămânile care trecuseră de la sosirea lor în oraș, fuseseră primiți în aproape toate familiile importante, și asta datorită lui Marcus. Când el își pune ceva în minte, nu-i putea rezista nimeni. Păcat că fratele lui, Penniston, nu-i semăna.

Penniston sesiză privirile lui lady Tarrington și își îndreptă umerii. Nu se obișnuise cu atenția care i se da. Oricum, nu făcea greșea să creadă că lumea îl admira. Îl urmăreau și așteptau ca familia Lytton, pe care o reprezenta el, să-și dea în petic. Iar el nu avea de gând să facă nimic de care mama lui să se simtă rușinată, cel puțin nu în public.

Contesa prinse acea privire a fiului ei și ridică din sprâncene. Ca răspuns la reacția ei, Penniston îi spuse ceva cu o voce scăzută. Își pusese ceva în gând, ceva ce voia să discute cu mama lui, dar nu în fața lui Tristram.

Tristram nu observă ce se petrece între cei doi. Privirea lui era ațintită asupra unui alt tânăr care avea o lavalieră foarte interesantă. Dacă ar fi știut cineva ce gândea el în acele momente, s-ar fi rușinat, dar nimic nu-l impresionase mai mult ca acea lavalieră purtată de un bărbat elegant. Încercă să-și întipărească în minte fiecare fald, fiecare nod pentru a o putea descrie prietenilor lui când se va întoarce la Oxford.

Contesa spuse:

— Noi ne ducem să ne plimbăm prin galerie, Tris.

— Poftim? Da, bine. Dacă nu vă supărați, eu aș vrea să mă alătur prietenilor mei.

— Desigur. Distracție plăcută.

Inima contesei se umplu de mândrie văzându-și fiul în grupul de tineri din salonul unde se juca cărți. Contesa își spuse că nu exista o femeie mai fericită decât ea în acea sală. Samantha „trecuse” testul intrării în societate și contesa scrută din priviri pe cei care dansau pentru a-și vedea fiica. Aceasta dansa cu moștenitorul lui Sir John Hanton și contesa își spuse că fiul ei cel mic s-ar simți foarte bine într-o asemenea companie. Penn se comporta mai bine decât se așteptase ea.

Când Penn o conduse spre ușile de la intrare, ea își atinse cu mâna pandantivul pe care îl purta la gât.

Penn remarcă gestul.

— Este foarte frumos, zise el. Marcus are gust.

Ea se opri o clipă pentru a-l admira. Pandantivul avea o lucrătură extrem de fină și era alcătuit dintr-un singur medalion din onix negru montat în rubine. Profilul fusese realizat în relief, după o miniatură a ei din tinerețe, dinainte de a se căsători cu Wrotham. În seara aceea, când Marcus i-l pusese la gât, fusese cu adevărat fericită.

Se aflau toți într-una din camerele de zi și Marcus spusese: „Data căsătoriei tale cu tata este gravată pe spatele acestui medalion. Prin el doresc să inaugurez o nouă tradiție. De acum înainte, fiecare mireasă din familia Wrotham va primi un medalion asemănător.”

— Oare ce s-a întâmplat cu acea brățară? Întrebă Tristram.

— Cred că nu vom ști niciodată. A fost furată? S-a pierdut? Îți mărturisesc, Penn, prefer acest pandantiv acelei brățări Wrotham. Într-o zi i-l voi da Samanthei, lucru pe care nu l-aș fi putut face cu brățara. Este moștenire de familie și, dacă va fi găsită, îi va aparține Cătălinei.

Penn o conduse spre o sofa care se afla lângă fereastră.

— Am auzit ceva ce ar trebui să știi și tu.

— Te referi la zvonurile despre vendetă și Marcus? Le știu, dar Marcus nu le ia în seamă.

— Nu este numai asta. Este. Am fost ieri la avocat și mi-a spus niște lucruri tulburătoare.

— Ce ți-a spus?

— Am impresia că Marcus va anula căsătoria.

— Oh, nu! El și Catalina păreau perechea perfectă!

Penn îi spuse cu răbdare:

— Mama, tu te gândești la implicații? Oare Catalina se va mai întoarce?
Helen ridică privirile spre fiul ei:

— Ce vei face?

— Dacă nu mă înșel, știi ce avem de făcut.

Aceste cuvinte îi năruiră toate speranțele.

Marcus ieși din casă, privindu-și ceasul. Își făcuse datoria. Totul decursese așa cum sperase el. Balul va continua până în zori, dar el avea alte drumuri de făcut.

Acum era momentul să se gândească la propria-i satisfacție.

Marcus fluieră ușor și trăsură lui opri la marginea trotuarului.

— Mergem în Hampstead, îi spuse Marcus vizitiului și sări în trăsură.

Pe drumul spre Hampstead se gândi la ceea ce-i spusese Peter Farrel, în sala de biliard. Subiectul fusese o vendetă în stil spaniol, iar Marcus făcuse tot posibilul pentru a-l convinge că nu putea fi nimic adevărat. În acel moment, Peter îi oferise propria-i interpretare a evenimentelor.

— În acest caz, o să fiu mai atent cu cei din jurul meu.

— Adică?

— Cine va avea cel mai mult de câștigat dacă se întâmplă ceva cu tine și cu soția ta?

— Nu cred că te referi la Penn! Când își dădu seama că Peter la el se referise, Marcus îl întrebă: Dar despre celelalte morți ce poți să-mi spui? Și despre Freddie Barnes?

— Ah! Totul este foarte clar. Celelalte morți n-au avut decât rolul de a alimenta zvonurile despre vendetă. Pe scurt, dacă se întâmplă ceva cu tine și cu soția ta, nimeni nu l-ar suspecta pe moștenitorul tău.

— Ești sigur? Oricum, el a angajat pe altcineva să facă acest lucru.

Conversația se sfârșise brusc, pentru că apăruseră Tristram și prietenii lui. Marcus nu și-l putea închipui pe Penn în rolul unui ucigaș. Fratele lui vitreg nu era un sfânt, dar rămăsese o persoană onorabilă. Penn ar fi avut ocazia să fure totul cât fusese el la război, dar n-o făcuse, ba chiar se îngrijise de tot ce i se lăsase în grijă. La întoarcere, Marcus își găsisse moșiile mai prospere decât le lăsase.

Lăsă la o parte teoria lui Farrel și se gândi la Catherine. Știa că ea va participa la o serată dată de familia Lowrie și se decise s-o vadă. Voia să vorbească în particular cu Catherine. Fusese la avocatul lui și aflase că nu putea fi vorba în cazul lor nici de anulare, nici de divorț, englezesc sau scoțian. Nu puteau desface ceea ce îi unise. Avocatul îi răsese în față când Marcus îi povestise despre un presupus amic, fără a da nume, care fusese forțat să se căsătorească cu o femeie, luând-o drept alta, care când descoperise greșeala nu numai că trăise cu ea ca soție, dar își exercitase și drepturile conjugale.

Părăsise cu inima ușoară cabinetul avocatului. El și Catherine erau căsătoriți legal. Poate că nu era mariajul pe care și-l doreau, dar cu timpul puteau obține ceva. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să o convingă și pe Catherine.

Păcat că nu rămăsese însărcinată. Asta ar fi rezolvat toate problemele lor.

Catherine nu se mai putea concentra. Ar fi vrut să plece acasă, dar nu intenționa să strice petrecerea, mai ales că unul dintre invitați ar fi trebuit s-o conducă cu trăsura. Ea venise la petrecere cu domnul Dearing, cel pe care Emily îl considera bărbatul perfect, dar pe care nu-l mai putea desprinde de o individă blondă și masivă. Biata Emily fusese teribil de dezamăgită.

Catherine mai ieșise în grădină, dar de data asta se hotărî să plece fără să facă vâlvă. Se scuză față de Emily și se strecură pe ușa din față.

Cu toate că era întuneric, traversă pajiștea fără teamă și ajunse la cărăruia care o ducea spre casă. Nu mai avea mult de mers și nu era singură în parc, unde rămăseseră câteva perechi de îndrăgostiți, ba chiar și niște tineri, la un fel de picnic prelungit. Zgomotele făcute de aceștia slăbiră în intensitate, pe măsură ce ea se îndepărta pe cărăruia care ducea la casa ei. Se așternu o liniște, care brusc i se păru apăsătoare. Încetini pasul și, la un moment dat, se opri. Ceva nu era ca de obicei. Ar fi trebuit să se audă un țipăt de pasăre, un lătrat de vulpe, o pasăre de pradă alergându-și victima sau vreo pisică domestică în căutare de șoareci. Dar nu auzi nimic.

Strânse pistolul în mână și păși pe cărare. Nu prea treceau patrula ale poliției prin acele locuri, de obicei se duceau în zonele mai puțin populate.

Undeva în fața ei auzi niște sunete slabe. Ea ridică pistolul și așteptă. Trebuia să se miște înainte ca acea persoană să-i taie calea. Adunându-și tot curajul, o porni printre copaci. Inima îi bătea cu putere și când văzu la distanță contururile casei, abia mai respira. Cu fustele prinse într-o mână și cu pistolul în cealaltă, se trase într-o parte când văzu o formă întunecată care ieși din întuneric în întâmpinarea ei.

— Marcus! M-ar speriat! Puse pistolul înapoi în buzunar. Dacă te-aș fi împușcat?

— După cum vezi, eu sunt.

Catherine respiră ușurată.

— De unde să știu că ești tu? De ce ai venit?

— Am ceva să-ți spun.

Marcus o prinse de braț și o trase spre o pajiște. Trăsura lui aștepta acolo și el o ajută să urce.

Apoi se urcă și el alături de ea și trăsura se puse în mișcare.

— Unde mă duci?

— Mergem la o scurtă plimbare. Așa putem vorbi în liniște. Nu vreau să afle nimeni că am trecut pe la tine. Se discută deja prea mult pe această temă.

— Dar vizitii tăi?

— Ei nu vor vorbi. Sunt angajații mei de mult timp.

— Ce vrei să-mi spui? Se lăsă tăcerea și ea observă că Marcus o fixa.

— Nu, nu face asta, zise el, când Catherine începu să-și aranjeze părul. Îmi placi mai mult cu părul lăsat liber, zise el și-i scoase acele care mai rămăseseră. Ce păr frumos ai, zise el prinzând o șuviță.

Catherine rămăsese fără replică și-și aminti o altă plimbare cu trăsura când el o sărutase. Privirea i se anină de buzele lui.

Marcus îi vorbi răgușit:

— Tocmai mă gândeam că n-am văzut cum arăta părul tău adevărat, împrăștiat pe o pernă. Mi-ar fi plăcut, dar eu nu l-am văzut decât așa, închis la culoare. Catherine își aminti cum făcuseră ei dragoste ultima oară și trupul ei reacționează imediat. Nu mai știi cine făcuse prima mișcare. Poate ea se repezise spre brațele lui care o așteptau. Marcus o luă pe genunchi și-o acoperi de sărutări pasionate. Catherine simți aceeași dorință puternică față de acest bărbat care era soțul ei. Gemu încet și-și desfăcu buzele, iar Marcus o strivi la pieptul lui. Legănarea trăsurii le stabilă un ritm care își găsi ecou în impulsurile trupurilor lor. Calm, încet, el o ridică, apoi o așeză călare pe genunchii lui. Când fata trase aer în piept și se ridică în genunchi, el îi cuprinse fesele cu mâinile și o trase în jos. Era pregătit pentru ea și dorea ca și ea să simtă acest lucru.

Când fata lăsă capul în jos și el fu sigur că ea îi acceptă îmbrățișarea, își ridică ambele mâini și-i mângâie sânii.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat când am venit la tine ultima oară. Promit că n-o să mai fac nimic din ceea ce nu-ți place.

Ea își înăbuși un geamăt și îi spuse:

— Nu m-ai speriat. Și eu am manifestat aceeași lipsă de pudoare.

Marcus îi mușcă încet buzele.

— Ai fost perfectă, draga mea. Iar eu te-am dorit ca un nebun.

Catherine îl opri cu un sărut. Marcus nu avea nevoie de încurajări. Îi desfăcu nasturii corsajului și-i eliberă sânii. El îl săruta întâi pe unul, apoi pe celălalt. Catherine simți atingerea și pasiunea lui, iar șoldurile ei începură să se miște, alunecând și strivindu-l.

Mâinile lui Marcus erau deja sub faldurile pelerinei ei, depărtându-i fesele. Catherine simți că Marcus intenționa să facă dragoste cu ea chiar acolo, în trăsura. Ea își coborî mâinile și-l împinse ușor.

— N-ar trebui să facem asta. Dacă se oprește trăsura? Vizitiul ne-ar putea surprinde.

El îi șopti ceva la ureche, dându-i încet chilotul la o parte, pentru a avea acces spre poarta trupului ei. Catherine nu făcu nici un gest concret pentru a-l opri. Degetele lui o explorară în profunzime, simțindu-i umezeala.

— Cat? Șopti el. Respira greu, de parcă ar fi alergat. Spune-mi că și tu mă vrei. Spune-mi, Cat.

Fata tremura. Tâmpilele îi zvâcneau și simțea că nu se mai poate abține.

— Da, zise ea. O, da, Marcus.

Catherine se simți pătrunsă. Marcus rămase câteva secunde nemișcat, dându-i timpul necesar să se adapteze trupului lui, dar gemetele ei îl făcură să-și piardă controlul. O trase tot mai aproape și se mișcă în interiorul trupului ei, oferindu-i ceea ce-și dorea. Catherine fu cuprinsă de fiori. Când îi simți trupul încordat și apoi zguduit de cascadele de plăcere pe care i le

produsese, Marcus dădu frâu liber propriei pasiuni până când rămaseră amândoi încleștați, așteptând să-și recapete respirația.

Trecură câteva secunde până când își dădu seama că trăsura se oprise. Catherine se uită pe geam și văzu că ajunseseră la Heath House. Gemu și se eliberă din brațele lui. Nu putea crede că fusese atât de nesocotită, încât să facă dragoste în trăsură.

— Nu, zise Marcus strângând-o la piept. Vreau să-mi petrec noaptea cu tine. Nu, nu aici. Vino cu mine în casa pe care am închiriat-o.

Totul se desfășura prea repede. Ar fi vrut să-i spună că va veni, dar nu era prea sigură de ceea ce simțea, de ceea ce gândea despre el.

— Nu pot, se trezi ea spunându-i. Apoi, se ridică și începu să-și aranjeze hainele. Marcus nu comentă refuzul ei. Nu dorise ca lucrurile să decurgă astfel, dar dacă tot se petrecuseră, ar fi vrut ca ea să reacționeze ca o femeie normală. El intenționa s-o trateze ca pe o femeie onorabilă și nu s-o pună în postura de a se strecura rușinată după ce făcuseră dragoste. Lui nu-i era rușine.

Nici nu mai apucă să-i spună ce discutase cu avocatul. Dacă ea nu simțea nevoia să fie alături de el, nu mai avea rost să insiste.

Marcus coborî din trăsură, îi dădu mâna și o conduse la ușa din spate. Luă cheia de la ea, descuie, apoi i-o returnă.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Catherine?

— Ești supărată pe mine?

— Nu, nu sunt. Nu de mânie era vorba. Ea nu-și pierduse niciodată controlul și-și trăise viața conform propriilor ei reguli. De astă dată simțea că riscă să și-l piardă.

— Cum rămâne cu vizita pe care ți-am sugerat-o?

Marcus ezită.

— Ce vizită?

— Dacă te hotărăști să vii, te aștept acolo.

Rămaseră privindu-se. Catherine ținea buzele întredeschise. Marcus lăsă capul în jos s-o sărute, dar ea intră repede în casă.

CAPITOLUL 26

Focul era aprins și carafa cu vin pregătită. Marcus dorise ca totul să fie bine pregătit pentru ca ea să înțeleagă că fusese așteptată. Își repetă, a câta oară, că nu trebuia să se mai arunce asupra ei ca un animal în călduri, ci să fie blând și reținut, așa cum își dorea ea. Trebuia să înceapă cu un pahar de vin, să mai discute, apoi să mai bea unul, să-i sărute mâna și buzele, și apoi dacă ea va vrea. Dacă va veni, se hotărî să n-o mai șocheze cu pasiunea lui nestăvilită. El nu mai curtase vreo femeie până atunci. Oare era bine cum se gândise să procedeze?

Trecuse aproape o oră până când Marcus înțelese că fata nu va veni. Dacă ar fi fost vreunul dintre partizanii ei, l-ar fi tratat cu mai multă atenție. Catherine le dedicase partizanilor întreaga ei viață - erau propriile ei cuvinte. Își turnă un pahar cu vin și-l bău cu înghițituri lungi. Dintr-o dată simți că se sufocă. Înșfăcă pelerina, și-o aruncă pe umeri și ieși din casă. Pajiștea era întunecată. La un moment dat i se păru că aude sunete slabe. În dreapta

trosni o creangă. Ramurile de deasupra capului se zbăteau din cauza vântului care bătea dinspre Marea Nordului, aducând ploaie și ceață. Marcus se admonestă pentru imprudentă, apoi se întoarse când auzi ceva care aducea a oftat sau geamăt.

— Cat?

Umbra din dreapta făcu o mișcare spre el și-i căzu în brațe. Începură să se sărute cu disperare. Se sărutară la nesfârșit, bucurându-se unul de celălalt. Nu țineau seama nici de ploaia care cădea fără încetare, nici de veșmintele lor ude.

Se desprinseră din sărutul acela pățimaș, apoi începură să râdă. Ea vorbea în șoaptă, Marcus de-abia o auzea.

— Nu știu ce-i cu mine, Marcus Lytton. Mă faci să simt lucruri despre care nici n-am știut că există, sau, poate, n-am fost conștientă că doream să le simt.

— Ce te fac să simți, Cat?

— Totul, zise ea cu un aer neajutorat și Marcus o sărută știind ce vrea ea să spună. Îi înconjură umerii cu brațul și o conduse pe aleea ce ducea spre casă. Rămaseră în fața focului, dezbrăcându-se reciproc, râzând fără noimă. Nu mai existau servitori în casă la ora aceea să le vadă hainele ude; le așezară pe scaune la uscat. El turnă vinul și băură la început din pahare, apoi fiecare de pe buzele celuilalt. Marcus era îmbătat de mireasma trupului ei. Se rostogoliră râzând pe pat și Marcus îi răvăși părul bogat pe pernă.

— De câte ori mi-am dorit să fac asta, șopti Marcus și-și înfășură șuvițele pe palme.

Catherine se ridică în genunchi și veni deasupra. Marcus își dorea s-o atingă, dar ea nu voia să-l lase, deocamdată. Fetei îi pierise toată rușinea și nu mai avea nici un fel de rețineri față de el, iar Marcus își dori să profite de pasiunea pe care o intuia.

Catherine își așeză mâinile pe umerii lui și-i simți trupul musculos și puternic, atât de diferit de al ei. Era trupul unui bărbat înfricoșător de puternic. Dar ea își spuse că nu avea de ce să se teamă. El era Marcus, soțul ei.

Catherine îi sărută buzele, apoi gâtul și revăzu cicatricile de pe umărul și coapsa lui. Erau urmele rănilor pe care i le îngrijise ea în Spania.

— Ce este, Cat?

— Când te-au adus, șopti ea, pierduseși atât de mult sânge încât am crezut c-o să mori.

— Nu mai plânge. N-am murit. Și nici nu-mi pare rău că am fost rănit. Dacă lucrurile n-ar fi stat așa, nu ne-am fi cunoscut. Regreți că ne-am cunoscut, Catherine?

— Nu. Fata respiră adânc. Nu, repetă ea.

— Nu fi tristă. Totul va fi bine, îți promit.

— Nu vreau să mă gândesc la viitor. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre el. Vreau doar să facem dragoste.

Catherine veni deasupra lui, îl sărută și-l mângâie, făcându-l să-și piardă mințile. Simțea că nu se poate sătura de mireasma trupului lui. Nu

rămase nici o parte pe care să n-o atingă, să n-o sărute. El se lăsă mângâiat până când nu mai putu să suporte. Atunci o răsturnă, iar mâinile lui îi mângâiară sânii, pânțele, șoldurile. Marcus surprinse plăcerea pe care i-o provoca.

Catherine se manifestă cu o sălbăticie pe care n-ar fi bănuț-o, și atunci el știe că fata îi va da tot ce-i va cere.

Îi săruta sânii, dar nu zăbovi prea mult asupra lor. Buzele lui coborâră spre pânțele, apoi între picioare. Catherine se arcui de plăcere, lăsă să-i scape un țipăt, apoi începu să-l roage să facă dragoste cu ea.

Marcus își făcu loc. Gesturile lui erau sălbătice și el trăi senzații nemaicunoscute. Ar fi vrut ca ea să știe - de fapt nu știa prea bine ce-ar fi vrut să știe ea. Catherine încercă să-și elibereze mâinile ca să-l poată atinge, dar când îl simți pregătit, nu mai luptă, ci rămase privind-l. El sesiză capitularea ei și inima începu să-i bată mai tare. Își dădu capul pe spate și o pătrunse. Rămase apoi nemișcat părându-i-se că procedase la fel de animalic ca și ultima oară.

— Cat! Gemu el.

Catherine nu sesiză ezitarea lui și îl strânse cu picioarele și cu brațele. Marcus începu să râdă, apoi gemu ușor când Catherine începu să se miște trăgându-l tot mai mult spre interiorul trupului ei. Pe moment se bucură de reacția ei, apoi își regăsi puterea de a controla situația și se abandonează simțurilor.

* * *

Pendula aflată undeva în casă bătu ora exactă. Marcus se întinse și vru s-o ia pe Catherine în brațe, dar constată că aceasta dispăruse. Se ridică și privi în jur. Nu văzu nici o haină, nimic care să dovedească prezența ei. Scăpă o înjurătură și începu să se îmbrace.

Asta merita, își spuse el, pentru că își lăsa partenera - a câta oară?

— Să se scoale înaintea lui și să plece. Înainte acest lucru nu-l deranja, deoarece femeile așteptau mereu declarații de la el. Acum, când se pregătise să facă o declarație pe care oricare femeie ar fi dorit s-o audă, Cat fugise.

Mai înjură o dată, se așeză pe pat și-și puse ciorapii de mătase.

Catherine nu putea să-l convingă că nu-l iubea. Orice altă femeie și-ar fi oferit trupul doar pentru plăcere, dar nu Cat.

De la început fusese ceva special între ei, asta până când ea aflase că el era contele de Wrotham.

De ce fugea această femeie? Se întrebă el în timp ce se încălța.

În drum spre oraș adormi și se trezi când trăsura ajunsese la destinație. Se aflau pe strada St. James, plină de alte trăsuri care le îngreunau înaintarea.

Marcus scoase capul pe geam.

— Ia-o prin Pall Mall, îi strigă el birjarului.

Cum și Pall Mall-ul era plin de vehicule, Marcus se hotărî să meargă pe jos până la nașa lui. Pe la jumătatea drumului se afla casa lui Amy Spencer.

Deși era trecut de ora patru dimineața, se aștepta să vadă toate ferestrele luminate. Constată că doar două ferestre erau scaldate în lumină.

Nu intra și nici nu ieșea nimeni pe poarta principală. Casa era liniștită ca o biserică. Traversă strada și urcă treptele de la intrare.

Majordomul care îi deschise ușa îl recunoscuse și-l lăsă să intre în hol.

— Doamna Spencer nu primește acum, îi spuse el.

— Este singură?

— Da, domnule.

Aerul de nepăsare de pe figura lui Marcus dispăru imediat. Îl privi pe majordom și-i spuse:

— Doamna Spencer vrea să mă vadă, Foley. Du-mă la ea, imediat.

— Dar. Domnule.

— Imediat!

Majordomul lăsă privirile în jos.

— Pofțiți, domnule, zise el și-l conduse.

Marcus nu mai așteptă să fie anunțat. Trecu pe lângă Foley și intră în salon. Amy, care stătea pe un fotoliu lângă foc, se ridică mirată.

— Marcus, zise ea. Tocmai la tine mă gândeam.

Marcus își aminti toată frustrarea și chinurile prin care trecuse pentru că această femeie îl denigrase.

— N-am venit în vizită, Amy, zise el. Aș vrea să știu de ce ai mințit-o pe Catherine. Minciunile tale mi-au adus multe neazuri.

Amy îl privi fără să înțeleagă prea bine la ce se referă.

— Niciodată nu mi-am închipuit că voi crea probleme cu minciuna asta. Doamne, ce-am făcut?

Marcus mai rămase o jumătate de oră, pentru că Amy era prea distrusă ca să plece și s-o lase așa. Își ceruse scuze de nenumărate ori și nu se mai oprea din plâns. Marcus începu să regrete că cedase impulsului de a intra în casa ei. Amy nu-și pierduse niciodată cumpătul în prezența lui și el fu sigur că mai existau și alte lucruri care contribuiau la starea ei proastă. Află că îi scrisese lui Catherine și-i spusese adevărul.

Calm, el așteptă ca Amy să-și revină, apoi se ridică și plecă. Se afla încă pe treptele din fața casei, când ușa se deschise și Amy veni după el. Respira greu, iar strălucirea ochilor ei nu se datora lacrimilor abia vărsate.

Pe un ton jos, Amy îl întrebă:

— Ce legătură există între tine și sora mea, lord Wrotharn? Și de unde ai aflat că mi-e soră?

— Sunt căsătorit cu ea, zise el și continuă să coboare.

Nu ajunsese pe treapta de jos când se auzi o explozie asurzitoare și ceva îi trecu pe lângă ureche înfigându-se în rama ușii. Amy țipă și trecătorii se năpustiră care încotro să se adăpostească, în timp ce caii se ridicară pe picioarele dinapoi.

— Este o crimă, strigă cineva amplificând panica ce se crease deja pe strada Pall Mall.

Marcus o prinse pe Amy de braț, o împinse înăuntru și trânti ușa în urma lor. Din câțiva pași ajunse la fereastra unei camere de la parter, dădu draperia la o parte și privi în stradă. Afară domnea panica. Nimeni nu știa de

unde se trăsesse și cine fusese ținta. Lumea striga să vină paza, iar birjarii încercau să țină caii sub control.

Auzind un zgomot, el se întoarse. Amy căzuse lângă ușă, albă la față ca ceara. Vocea îi era atât de slabă încât de-abia îi înțelese întrebarea.

— Cine vrea să măucidă, Marcus?

— Nu tu ai fost ținta. Eu trebuia să mor. Apoi strigă: Foley!

Majordomul era la fel de dezorientat ca și stăpâna lui.

Marcus începu să dea ordine:

— Încuiați toate ușile și nu deschideți nimănui, ați înțeles?

— Marcus, sper să nu mă lași singură! Strigă Amy.

— Ești în siguranță aici, Amy. Foley o să aibă grijă de tine până mă întorc eu.

— Unde pleci?

— Mă duc să-l caut pe maiorul Carruthers, zise el și porni spre ușă.

Maiorul Carruthers se trezea devreme, astfel că Marcus îl găsi gata îmbrăcat. Își luă micul dejun în tăcere ascultând ce-i povestea Marcus despre atac.

— Stați să văd dacă am înțeles bine, zise Carruthers. Ați fost la balul lui lady Tarrington, apoi la Hampstead să discutați cu Catherine și, în final, v-ați petrecut seara cu doamna Spencer.

— Și ce vedeți rău în toate acestea? Întrebă Marcus, căruia nu-i plăcu tonul cu care i se adresase maiorul.

— Mă întreb de ce a ales atentatorul tocmai acest moment. De ce nu v-a împușcat când ați plecat de la bal, sau când ați fost la Hampstead.

— Dacă m-a urmărit încă de la bal, n-a avut ocazia să mă împuște până când am părăsit Hampstead. Luminile nu erau aprinse în fața casei mele. Numi dau seama. În orice caz, Pall Mall este o zonă bine luminată. M-a luat totuși prin surprindere.

— Poate că doamna Spencer a fost ținta.

— Nu cred!

Carruthers îl privi pe Marcus, apoi dădu din cap.

— Nu, nici eu nu cred. Sunt doar două posibile explicații ale acestui atac și a incidentului de pe scările turnului. Prima variantă se leagă de momentul în care vă aflați în ascunzătoarea lui El Grande.

— Chiar credeți toate zvonurile care circulă? Credeți că este o vendetă?

— Există o explicație și pentru acest atac. Își ridică din nou privirile spre Marcus. Sunt sigur că v-ați gândit și la alte variante după incidentul cu Catherine, pe scările turnului.

Marcus îi spuse cu un aer dezamăgit:

— Nu cred că fratele meu ar face asta.

— Nu? Răspundeți-mi la o singură întrebare. Înainte de a aluneca soția dumneavoastră pe scări, bănuia cineva că ar putea fi însărcinată?

Marcus era pe punctul de a argumenta contrariat, pentru a spulbera orice posibilitate, dar își aminti o discuție pe care o avuseseră la masă, la Wrotham. Folosiseră pretextul răniilor de la șoldul lui Catherine pentru ca ea să

nu mai fie nevoită să călărească, dar nu-l crezuse nimeni. Helen exclamase atunci: „Ești însărcinată!” - ceea ce de fapt, gândiseră toți.

Văzând figura lui Marcus, Carruthers preciză:

— A fost doar o variantă.

Marcus izbucni.

— Nu mai putem continua așa. Trebuie să punem capăt acestei situații.

— Ce sugerați?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dumneata ești expert în astfel de probleme, trebuie să găsești o soluție.

Carruthers îi răspunse:

— În afară de sugestia de a pleca în colonii cu Cat pentru a lua viața de la început, n-am nici o altă idee.

— De ce neapărat cu Cat? Ea este în siguranță atâta timp cât nu se află că este Catalina.

— Nu știu ce să mai cred.

Marcus se ridică.

— Mulțumesc, domnule maior, zise el. Cel puțin am satisfacția că suntem de acord asupra unui singur lucru: Catherine trebuie ferită de orice primejdie, chiar dacă va trebui s-o țin legată până vei prinde ucigașul. Se îndreaptă spre ușă. Dar, vă rog să rețineți: fratele meu nu este implicat în aceste atacuri. Chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, Marcus începu să se îndoiască că așa stau lucrurile.

CAPITOLUL 27

În aceeași dimineață, Catherine îl găsi pe Marcus așteptând-o în birou. Privindu-l, își dădu seama că nu prea dormise în noaptea aceea. Doamna McNally o anunțase că lordul Wrotham avea ceva urgent de discutat cu ea, și se gândi că probabil voia să-i ceară socoteală pentru că dispăruse în timp ce el dormea.

— Ce s-a întâmplat, Marcus? De ce ești supărat?

El închise ușa biroului, înainte de a-i răspunde.

— Nu vreau să te înspăimânt, zise el. O așteptă să ia loc, apoi se așeză și el pe un scaun în fața ei. Este vorba despre Amy. Cu câteva ore în urmă, cineva a tras asupra noastră. Nu, nu-i rănită, doar speriată. Apoi îi descrie pe scurt ce se întâmplase.

Catherine îl ascultă îngrozită.

— Iar a început. Dumnezeule, nu se mai termină odată vendeta asta? De ce Amy? Cine ar vrea să-i facă ei rău? Cred că tu ai fost ținta, Marcus.

Marcus o aprobă, dar își zise că singurul mod de a o păzi pe Catherine era să susțină că Amy fusese ținta atacului.

— Nu suntem siguri de nimic. Poate că ucigașul știe că Amy este sora ta. Este foarte speriată și aș vrea să ai grijă de ea, până își mai revine.

— Sigur că voi avea grijă de ea, dacă o să mă lase. Brusc, își aminti: Dar tu de ce te-ai dus la sora mea?

Se făcu liniște un moment, apoi el zise:

— Mă întorceam la balul lui lady Tarrington și, trecând pe lângă casa lui Amy, m-am hotărât să-i fac o vizită.

— Ai plecat la bal după ora patru dimineață? După. După ce am fost împreună?

— De fapt, era spre ora cinci. De obicei nu rămân prea mult în oraș, după petreceri.

El o provoca, dar Catherine se hotărî să-l ignore. Erau probleme mai grave de rezolvat decât gelozia ei.

— Amy ce crede?

— Amy credea că ar putea fi vreuna dintre rivalele ei sau cineva care îi poartă pică.

— Nu mi se pare plauzibil.

— Nici mie.

Catherine sări în picioare și se îndreptă spre fereastra care dădea spre câmp. Simțea că-i crapă capul de atâtea gânduri. Evenimentele nu aveau legătură între ele. Realitatea ei se alcătua doar din fragmente.

Catherine se întoarse spre locul unde stătea Marcus.

— Amy nu mai poate locui în casa ei din Pall Mall. Trebuie să vină aici.

— Dacă ucigașul știe că Amy este sora ta, asta va fi primul loc unde va veni s-o caute. Trebuie să plecați amândouă de aici.

— Dar tu? Tu ce vei face, Marcus?

— Ceea ce ar fi trebuit să fac de mult: să aflu ce se întâmplă, de fapt.

— O să-i întinzi o capcană ucigașului. Asta vei face, nu?

— Trebuie să încerc ceva. Nu-l mai pot lăsa să lovească. Mai curând sau mai târziu va reuși.

Ea îl studie cu atenție.

— Mai precis, ce vrei să faci?

— Mă voi folosi de însemnările și schițele tale, drept momeală.

Când fata începu să protesteze, el o întrerupse.

— Eu sunt gata să pariez că e pușcașul. Noi știm că tu nu ai nici un portret de-al lui, dar el nu știe. Va trebui să mă ajuți, Cat. Trebuie să scrii un articol pentru The Journal, despre baza lui El Grande.

— Ce fel de articol?

— Aș vrea să te pregătești să petreci o săptămână la țară. O să-ți spun restul când vom fi în trăsură. Le-am comunicat deja celor doi McNally că-ți vei vizita o rudă bolnavă, la Richmond.

— Ce rudă?

— Văduva Wallace.

— Dar unde mergem de fapt?

— O să mergem s-o luăm pe Amy, apoi vă voi duce în casa bunicii mele din Chelsea, casă care este nelocuită de câțva timp.

— Maiorul Carruthers știe despre toate acestea?

— Nu, zise el plin de importanță. Nu vreau să împânzească locul cu agenții lui. Vreau ca ucigașul să poată acționa netulburat.

— Dacă vor fi probleme, aș vrea să fiu cu tine. Marcus, eu am luptat alături de partizani, nu uita asta. Știu să folosesc pistolul.

— De asta doresc să stai cu Amy. Nu vreau s-o pierzi din vedere nici o clipă.

Marcus nu-i dădea răgazul să gândească.

— Dar. Ce i-ai spus lui Amy?

— I-am spus totul.

— Totul? Întrebă ea uimită. I-ai spus totul despre Spania?' Despre noi? Despre Catalina? Despre căsătoria noastră?

— I-am spus totul. Acum, te rog să-mi dai însemnările și schițele despre care vorbeam.

Fata se îndreptă spre bibliotecă, apăsă pârghia și ușa mascată se deschise.

— Ce ingenios, zise Marcus și începu să adune jurnalele și caietele de schițe.

Dacă Marcus nu s-ar fi angajat într-o cursă contra cronometru, ar fi stat mai mult cu Catherine și Amy în casa bunicii lui. Cele două surori se deosebeau mult; singurul lucru pe care îl aveau în comun era acea ciudată loialitate care se manifestă în pofida diferențelor dintre ele. Marcus ar fi vrut să facă sau să spună ceva care să le ajute să treacă peste momentele stânjenitoare de la început, dar nu își putea permite să-și irosească astfel timpul.

El i se adresă lui Catherine ca unei soții, iar lui Amy ca unei surori. Îi spusese lui Amy mai mult decât lui Catherine. Amy era momeala care trebuia s-o țină acolo pe Cat, în timp ce el îl urmărea pe ucigaș. Marcus știa că fata ar fi făcut orice pentru sora ei.

Îi trebuiră câteva ore pentru a găsi servitori care să aibă grijă de casă. Apoi, plecă spre birourile lui The Journal, dincolo de Soho Square. Deși el și Gunn nu erau în relații prea bune, Marcus se mai calmă aflând că acesta se logodise cu văduva vicontelui Stranmere.

La început Gunn șovăi, dar când Marcus îi promise că The Journal va deține exclusivitatea în publicarea poveștii de senzație, el intră în joc.

— Vrei să-i întinzi o cursă?

— Este singura posibilitate.

— Ce rol are Catherine?

— Va scrie despre asta în ziarul dumitale. Ești de acord?

Melrose Gunn îl privi un moment, apoi gura i se lăți într-un zâmbet.

— Aș face orice pentru Catherine, zise el.

Marcus ridică din sprâncene, apoi zâmbi:

— Atunci, ne-am înțeles, spuse el și se îndreptă spre ușă.

Gunn îi strigă:

— Mult noroc și fii atent!

Marcus știa că-l putea găsi pe Peter Farrel la clubul White' s din St. James. Se așezară comod în fotoliile din camera de lectură, cu câte un pahar de Madeira în față. Marcus abordă subiectul care-l preocupa.

— Peter, aș vrea să-ți cer o favoare.

— Ce anume?

Privirea adormită a lui Farrel se învioră. În ochii lui apăru o undă de interes. Marcus zâmbi. Acesta era adevăratul Peter Farrel, veteranul campaniei din Spania.

— Este vorba despre fratele meu, Penniston.

— Ce-i cu el?

Marcus ridică capul.

— Ce crezi despre el?

— Sincer vorbind, la început am crezut că avem câteva lucruri în comun. Este expert în creșterea cailor și foarte bun vânător.

— Și?

— Nu-i deloc sociabil. E prea introvertit. Nu-și poate face prieteni.

— Știi asta, zise Marcus. Făcu o pauză, apoi continuă: Chiar și în aceste condiții, aș vrea să te împrietenești cu el. De fapt, începând de joi seara aș vrea să-l iei cu tine peste tot. Invită-l la cluburile tale. Prezintă-l tuturor. Nu va dura mult ceea ce-ți cer. Doar o săptămână. Nu pot să-l iau cu mine peste tot. M-ar stânjeni.

— De ce îmi ceri să fac asta? Îl întrebă Farrel, direct.

— Pentru că Penn ar putea la un moment dat să aibă nevoie de un alibi.

— Ce se va întâmpla joi?

— Nu-ți pot spune.

Farrel îl privi înțelegător:

— Poți conta pe mine.

— Am știut asta de la început, zise Marcus.

Marcus se simți epuizat când ajunse în Cavendish Square, dar nu reuși să adoarmă. Începu să depene în minte lucrurile așa cum se desfășuraseră ele, întrebându-se dacă nu omisese ceva. Se asigurase că trăsura lui nu fusese urmărită când le dusese pe Cat și pe Amy în casa bunicii lui. Dacă trebuia să servească cineva drept țintă, el era acela.

Planul lui era simplu. Se baza pe dorința ucigașului de a-l descoperi pe autorul articolului și a schițelor care apăreau în The Journal. Plănuise la început să-i lase la vedere niște dovezi evidente, dar se gândi că ar fi prea ușor. Nu voia să-i trezească suspiciuni ucigașului. Omul pe care îl aștepta el era foarte abil și tenace. Poate că-i vor fi necesare vreo două zile ca să descopere cine scrie articolele din The Journal, pentru a-și da seama că e vorba de Catherine. Iar când va ajunge la ea, el, Marcus, va fi acolo.

Îi reveneau mereu în minte frânturi din discuția pe care o avusese cu Peter Farrel. El nu-l suspecta pe Penn, dimpotrivă. Dacă se întâmpla ceva, nu voia ca maiorul Carruthers să-l acuze pe Penn de ceva ce el nu ar fi capabil să facă.

Acest gând îl duse spre El Grande.

Nici Catherine și nici maiorul Carruthers nu-l suspectau pe El Grande, dar Marcus nu era convins că acesta e nevinovat. El Grande fusese un luptător nemilos în timpul războiului, iar Marcus știa că oamenii nu se schimbă atât de ușor.

El Grande venise să trăiască în Anglia după război. De ce oare? Chiar voia să-și afle liniștea sufletească la mănăstirea Marston, alături de călugări?

Apoi gândurile lui se îndreptară spre Catherine. Nu apucase să-i spună că fusese la avocatul lui și că acesta nu-i dăduse speranțe în privința

divorțului. De altfel, nu-i venea să creadă că după noaptea pe care o petrecuseră împreună ea mai dorea să divorțeze.

Atunci, de ce fugise de el?

Amy și Catherine luară cina destul de târziu.

Amândouă evită să discute despre ele și relația lor. Fuseseră foarte ocupate în timpul zilei cu curățenia casei care nu mai fusese locuită de câțiva ani.

După ce se îmbăiară și-și schimbă hainele, fetele se așezară față în față într-o cameră de zi. Existau atâtea lucruri de lămurit, iar Catherine nu știa cu ce să înceapă. Cu toate că erau surori, se simțeau ca două străine, iar dacă n-ar fi fost acest bizar concurs de împrejurări, drumurile lor nu s-ar mai fi intersectat poate niciodată.

— Am înțeles, zise Amy, că aceasta este casa bunicii lui Marcus?

Amy abordă această temă neutră pentru că se afla un servitor de față.

— Bunica lui a venit aici când a murit soțul ei.

Catherine îi răspunse în timp ce urmărea valetul care se chinuia să deschidă o sticlă cu vin. Nu părea prea sigur de gesturile lui. De fapt, nici nu prea arăta a valet. Același lucru se putea spune și despre ceilalți doi valetși pe care Marcus îi angajase. Arătau mai degrabă a luptători.

Dopul pocni și Hale, valetul, le turnă vinul.

— Te sun eu dacă mai avem nevoie de ceva, îi spuse Catherine.

Când acesta închise ușa, lăsându-le singure, fetele oftară, apoi începură să vorbească amândouă deodată. Catherine se opri și o lăsă pe Amy să spună ce avea de spus.

Amy voia să afle totul despre vendetă, despre anul pe care sora ei îl petrecuse în mijlocul partizanilor, dar cel mai mult o interesa El Grande. Catherine îi povesti tot ce știa. Dându-și seama că Amy era impresionată de El Grande, speculă acest lucru. Steaua lui Amy începuse să apună. Nu mai dădea acele petreceri pentru care i se dusese faima. Intenționa să-și petreacă iarna în Italia. Catherine nu credea că ea s-a îndrăgostit de El Grande, dar sesiză că acesta o tulburase profund cu felul lui de a fi.

Când Catherine termină ce avusese de spus, Amy își ridică privirile spre ea.

— Crezi că o să se întoarcă la preoție?

— Nu știu, dar are chemare spre acest domeniu.

— Da. Așa este.

Se așternu o tăcere apăsătoare. Amy surprinse privirile lui Catherine și, după ce își drese glasul, reîncepu să vorbească:

— Trebuie să-ți spun ceva, Cat. Vreau să știi că regret din tot sufletul minciuna pe care ți-am spus-o despre Marcus. Pe atunci, nici nu-l cunoșteam. După cum ți-am mai explicat în scrisorile mele, am făcut-o pentru ca să apar mai. Nu știu cum, poate mai interesantă, nu în ochii tăi, ci ai mătușii Bea.

— Înțeleg, Amy. Am înțeles totul.

— Adevărat? Amy o privi întrebător, apoi îi spuse: Sunt convinsă că mă crezi. Îți mulțumesc pentru gestul tău, Cat. Ridică paharul. Și acum, aș vrea

să închin acest pahar pentru sora mea mai mică, căreia îi doresc să fie fericită alături de soțul ei.

Lui Catherine îi cam pieri zâmbetul.

— Să înțeleg că Marcus nu ți-a vorbit despre un posibil divorț?

Amy puse paharul pe masă.

— De ce să divorțezi?

— Din mai multe motive, pe care n-aș vrea să le menționez acum.

Amy se încruntă.

— Marcus nu mi-a spus nimic despre asta. Vă despărțiți din cauza mea, Cat?

— Nu, ți-am spus că am înțeles de ce m-ai mințit în legătură cu Marcus.

— Nu asta voiam să aud. Vă despărțiți pentru că eu și Marcus am fost.

Prieteni cândva?

— Prieteni? Zise Catherine. O, da, prieteni.

Tonul insinuant al lui Catherine o determină pe Amy să încerce să lămurească definitiv lucrurile.

— Bine, Catherine, dacă tot mă forțezi să spun lucrurilor pe nume, află că am fost amanta lui. Care este problema?

— Nu este nici o problemă, zise Catherine. Spune-mi, însă, cum te-ai simți dacă ai afla că soțul tău a făcut dragoste cu sora ta?

— Cred, zise ea, că m-aș întreba mereu dacă mă compară cu ea.

Catherine simți că nu mai are aer.

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu? Atunci, la ce te-ai gândit?

— La ce m-am gândit?

— Ai auzit bine, Cat

— Mă întrebam dacă Marcus s-a purtat frumos cu tine. O, nu-mi vine să cred că discutăm asemenea lucruri.

— Lasă-mă atunci să-ți spun tot ce știu despre Marcus și nu vom mai avea asemenea discuții niciodată.

— Nu vreau să ascult.

Amy oftă afectat.

— El n-a fost unul dintre iubiții de care să-mi aduc aminte. De fapt, cred că n-aș exagera cu nimic spunând că nici nu merită. Pe atunci era un puști care nu mi-a oferit nici o plăcere. Nu-mi dau seama cum de a ajuns la reputația pe care o are acum.

Când Amy se opri, Catherine o întrebă:

— Oare vorbim despre același bărbat?

— Ah, zise Amy cu un aer de atotcunoscătoare. Înțeleg că experiențele noastre cu același bărbat sunt diferite. Poate că a mai învățat și el câte ceva în acești ani, dar te asigur că nu de la mine. De fapt, nu cred că-și mai amintește mare lucru în ce mă privește, exceptând faptul că îi ofeream serviciile mele la un preț foarte mare. Vocea ei deveni ușor răgușită: Jur, Cat, asta este adevărul. Vreau să-ți spun însă altceva. Cu toate că Marcus nu mi s-a părut interesant ca amant, s-a dovedit un prieten nemaipomenit și-i voi fi

veșnic recunoscătoare pentru asta. Îmi place, îl respect și am încredere în el, ceea ce nu pot spune despre alți foști amanți. Acest lucru te satisface?

Lui Catherine îi ardeau obrazii.

— Nu, nu asta am vrut - este atât de jenant. Își privi palmele încleștate. De fapt, nu contează.

Amy începuse să-și cam piardă răbdarea.

— Cat, cu mult înainte de a te cunoaște pe tine, Marcus a avut o amantă. O chema Amy Spencer. Femeia aceea nu are nici o legătură cu sora ta. Acum ea nici nu mai există. Nu poți să dai totul uitării?

— Nu te învinuiesc nici pe tine, nici pe Marcus.

— Atunci, care este problema?

În sfârșit, Catherine o privi pe Amy în ochi.

— Nu înțelegi? El n-a vrut să ne căsătorim. Eu l-am forțat s-o facă. Apoi, când ne-am reîntâlnit, l-am mințit din nou și l-am decepționat. Dumnezeuule, l-am spionat și am raportat despre el Serviciului Englez de Informații.

— Și?

— Cum, și?

— Asta este tot?

— Nu ajunge? Strigă Catherine.

— Dacă vă iubiți, nu este o problemă.

— O, cred că el mă dorește, dar nu pentru a-i fi soție.

Amy îi surprinse lacrimile și spuse încercând s-o liniștească:

— Pe tine te cunosc și-l cunosc și pe el. Cred că greșești. Hai să mai discutăm și despre altceva. Ești un bun trăgător, Cat?

Catherine pufni disprețuitor, apoi dădu din cap.

— Mă poți învăța și pe mine?

— Te-aș putea învăța să mânuiești pistolul, să-l încarci, să-l descarci, dar nu te sfătuiesc să încerci să tragi la țintă de la început. Valeții lui Marcus ar interpreta greșit gestul tău și nu vreau să-i jignim.

— Și de ce n-am face-o?

— Pentru că eu îi consider trăgători de elită.

— Pe cine? Pe valeții de aici?

Catherine dădu din cap.

— Recunosc un luptător de la distanță, zise ea.

CAPITOLUL 28

Articolul lui Catherine apăru pe prima pagină în The Journal, alături de o schiță în creion reprezentând ruinele mănăstirii care îi adăpostise pe partizani în iarna 1812-1813. Toată Londra citi articolul, pentru că autoarea, anonimă, se descria ca o englezoaică ce luptase o perioadă alături de partizanii lui El Grande. Afirmările ei fuseseră susținute și de editor care precizase că articolul era primul dintr-o serie care urma să fie publicată în fiecare număr al ziarului.

Maiorul Carruthers fu printre primii care află despre articolul lui Catherine. Se găsea în biroul său din Whitehall, când secretarul, un proaspăt absolvent de la Oxford îi puse ziarul pe birou.

— N-am timp pentru asta acum, zise el, aruncând o privire peste ziar. Spune-mi ce scrie, pe scurt.

— Spune destule, zise tânărul Crabbe; am reținut că în viitoarele numere vor fi publicate biografii și portrete ale celor care au luptat alături de El Grande. Pomenește și despre o vendetă.

— Dumnezeule. Carruthers lăasă raportul la o parte și luă ziarul. Când sfârși de citit articolul, arăta foarte îngândurat.

Își privi secretarul și-i spuse:

— Nu m-a informat niciodată că ar avea portretele celor de acolo sau că ar fi ținut vreun jurnal. De ce n-o fi făcut-o?

Secretarul căzu și el pe gânduri, dar nu găsi nici o explicație.

Carruthers îl fixă cu ochii lui de culoarea oțelului.

— Omule, vrei să faci carieră în Serviciul de Informații. Se presupune că ai și mintea necesară. Folosește-o.

Secretarul, care se temea de șeful lui, își dresе glasul înainte de a vorbi.

— De ce nu v-a spus despre portrete și însemnări?

— Asta este problema, Crabbe, replică maiorul.

— Poate că n-a știut cât de importante sunt.

— Nu sunt importante. Sunt convins de asta.

Prinzând curaj, secretarul îl contrazise:

— Nu puteți fi sigur.

— Este adevărat. Și nici ucigașul nu este. Dacă ai fi în locul lui, ce-ai face?

Crabbe nu mai avu nevoie să se gândească.

— Aș sta ascuns până aș vedea dacă aceste articole mă incriminează sau nu.

Carruthers plescăi din buze.

— Nici chiar așa. Ticălosul ăsta și-a calculat fiecare pas, timp de aproape patru ani. Miza este prea mare pentru a mai sta deoparte.

— Dar ce altceva poate face? Sper că nu insinuați că va încerca să-l ucidă pe agentul nostru.

— Ba chiar asta vreau să spun. Va merge pe urma schițelor și a însemnărilor.

— Și atunci, ce vom face?

Maiorul rămase cu ochii ațintiți asupra ziarului. În cele din urmă, îl împături și-l puse deoparte.

— Nu facem nimic, zise el. Poate Wrotham o să aibă succes acolo unde noi am dat greș. Dacă are nevoie de ajutorul nostru, o să ni-l ceară. Deocamdată o să stăm deoparte, Crabbe.

În aceeași seară, la clubul Watier, The Journal era trecut din mână în mână. Unii făceau aprecieri, alții luau în derâdere ceea ce scrisese anonimă care se alăturase partizanilor. Cu excepția lui Peter Farrel, nimeni nu făcu legătura cu soția lui Marcus, deși existau speculații în privința amestecului Cătălinei și a legăturii dintre ea și autoarea articolului.

Penn se afla și el acolo, dar privirea îi era ușor încețoșată din cauza brandy-ului din care sorbea. Cineva îi puse ziarul în mână, dar abia de se uita la el. Se gândea că Marcus nu avusese dreptate când afirmase că el nu se va putea lăsa de băutură. Se aflau la Londra de ceva timp, Penn nu-și amintea prea bine, iar el nu mai pusese nici un strop de băutură în gură. În seara aceasta, însă, era cu totul altceva. Se afla la o petrecere între bărbați. Putea să bea și el.

Încercă să se ridice, dar își simți picioarele grele. Tovarășii lui crezură că glumea, și unul dintre ei puse cana cu băutură lângă cot. Penn se uită în jur la cei care râdeau și își spuse că unii se aflau într-o stare chiar mai proastă decât el.

Când încercă să-și toarne în pahar, vărsă băutura; lordul Dowling zise pocind cuvintele:

— Nu pot să cred că te-am considerat Metodist.

Toți izbucniră în hohote, dar Penn râdea mai tare decât ei. În acel moment, se simțea atotputernic. Gluma lui Dowling îi incită și pe ceilalți, care se lansară în tot felul de bancuri mult mai suculente. Nu se supăra nimeni, nici măcar Penn, care constituia o surpriză pentru ceilalți. Acum simțea că face parte dintre ei. Îi era bine.

— Iar eu, zise Roger Beattie, hotărât să le pună capac celorlalți, cred că tot așa de bine ai putea fi și criminal.

— Criminal! Exclamă Penn, izbucnind în râs. Ce te face să crezi asta? El nu-l slăbea din ochi pe Penn.

Beattie luă cuvântul, lucru pe care nu-l făcea prea des și își dădu toată silința să pară cât mai interesant:

— Am vorbit cu toții despre asta, zise el urmărindu-le fețele și am ajuns la concluzii total diferite. Cred că vendeta asta în stil spaniol este o diversiune. Când văzu privirea lui Penn care nu exprima nimic, el continuă: Acum câteva luni, Marcus a fost atacat în Hyde Park. De curând el și-a trimis soția în Spania, sau a ascuns-o pe undeva. Este evident că vrea s-o protejeze. Te întreb pe tine: cine ar avea de câștigat dacă ar muri Marcus?

— Cine? Întrebă Penn.

— Desigur, succesorul lui, în nici un caz pușcașul. Tu, Penn. Despre tine vorbesc.

Apoi conversația alunecă spre alte teme; dar Penn nu se putea concentra. Ceva îl deranja, ceva din ultimele cuvinte ale lui Beattie. Trebuia să-și limpezească gândurile ca să-și dea seama.

Renunță să se mai gândească în momentul când li se aduse vinul de Burgundia. Dacă n-ar fi băut, ar fi trezit suspiciunile tovarășilor săi, și nu dorea să se spună că este habotnic.

Criminal. Cineva îl făcuse criminal. Gândul acesta îi revenea obsedant, ca și vorbele lui Beattie; trecu ceva timp până când putu să facă niște legături corecte.

Deodată, sărind în picioare, el începu să strige:

— Poliția! Chemați poliția!

Tovarășii lui îl priviră uimiți, apoi izbucniră în râs. Penn dădu scaunul la o parte și vru să fugă spre ușă. Nu ajunse prea departe.

Farrel îl duse acasă cu o trăsură. Penn nici nu mai știa cum îl cheamă. Ultimul lucru pe care și-l aminti fu acela că valetul îl pusese în pat, iar el se gândise că trebuie să-l găsească pe Marcus și să-i spună ce se întâmplase.

* * *

Catherine își citi articolul din The Journal de nenumărate ori, apoi aruncă ziarul la o parte. Oftă, își luă pistolul, îl verifică și-l puse cu grijă pe masă.

Amy ridică privirea din cartea pe care o citea.

Catherine îi zâmbi.

— Probabil că îmi fac probleme inutile. Cu cât mă gândesc mai mult, situația mi se pare tot mai absurdă. Nimeni nu va accepta provocarea lui Marcus. Oricine ar fi cel care pândește, ar trebui să-și dea seama că, dacă aș fi avut cu ce să continuu, aș fi făcut-o până acum.

Amy lăsă cartea deoparte. De fapt, nici n-o citea. Era la fel de neliniștită și îngrijorată ca și Catherine.

— Cred că ai dreptate, zise ea.

Vorbele ei nu avură darul s-o liniștească pe Catherine.

— Marcus ar fi trebuit să-mi spună ce se întâmplă. După ce mi-a luat schițele și însemnările a dispărut.

— Cat, știe el ce face. Se teme că eu voi fi următoarea victimă. Iar tu ai un rol: acela de a mă păzi.

— Știu asta. Mi-e teamă însă că va rezolva totul de unul singur, fără să mai aștepte ajutorul nimănui.

— Cu un minut înainte spuneai că nu se va întâmpla nimic.

— Știu, știu. Să sun să ni se aducă ceaiul și biscuiții? Știu că bucătăreasa s-a culcat, dar valeții nu dorm încă.

— Nu mi-e foame.

— Nici mie.

Se priviră, își zâmbiră, apoi își văzu fiecare de treaba ei. De trei zile nu ieșiseră mai departe de grădină, așteptând să apară acel număr special din The Journal. Se simțeau bine împreună. Discutaseră mult în aceste trei zile, amintindu-și de vremurile trecute. Numai despre viitor nu vorbiseră.

— Haide să mai stăm de vorbă. Mai spune-mi despre Wrotham, despre familia lui Marcus, zise Amy, căreia nu-i plăcea privirea îngrijorată a lui Catherine.

Catherine scutură din cap.

— Nu are rost, Amy. Trebuie să mă duc la el. Dacă i se întâmplă ceva rău n-o să-mi iert niciodată că nu l-am ajutat.

Amy încercă să protesteze, apoi își zise că la fel ar fi procedat și ea dacă la mijloc s-ar fi aflat El Grande.

— Să fii foarte atentă! Domnul să fie cu tine, mai zise ea surprinsă că rostea acele vorbe.

El Grande se întoarse în chilia lui, după ce petrecu o noapte de meditație în capela Abbey. Rugăciunile lui fuseseră ascultate. De acum înainte știa ce are de făcut. Se hotărâse să părăsească mănăstirea Marston.

Ultimul număr din The Journal se afla pe masa care îi servea ca birou. Fu surprins să-l găsească acolo.

Se așeză și începu să-l citească.

După câteva minute își aruncă straietele călugărești cu care era îmbrăcat, își puse altele și plecă îngândurat.

Marcus, aflat la Heath House, se frecă la ochi, căscă și-și întinse trupul încordat. Stătuse de veghe în acel loc în care își păstra Catherine memoriile din Spania, și era pe punctul de a renunța. Printr-o crăpătură din ușă, putea să vadă ferestrele. O dâră de lumină venea dinspre linia orizontului. Se iveau zorile. Se pare că făcuse calcule greșite. Fusese prea sigur că ucigașul va veni noaptea care trecuse.

Marcus stătea cu mâna pe tocul ușii, când la orizont apărură o luminiță care pâlpâia slab; apoi zări o figură. Nu era nici o lumânare aprinsă, pentru că nu voise să-și sperie vizitatorul, stinsese până și focul care arsesse în cămin.

Se auzi un zgomot, apoi altul și ușile se deschiseră lăsând să pătrundă vântul rece de afară.

Intrusul se îndreptă spre birou și începu să deschidă sertarele. Când trecu pe lângă locul în care era ascuns Marcus, acesta strigă, făcând un pas înainte:

— Stai pe loc, sau îți zbor creierii!

Intrusul se întoarse cu fața spre el.

— Lasă arma jos, zise Marcus, ridică mâinile.

Se auzi vocea lui El Grande:

— Nu sunt înarmat.

— A, deci tu erai! N-ai auzit? Ridică mâinile!

Când El Grande ridică mâinile, Marcus aprinse o lumânare de spermanțet de pe șemineu și apoi celelalte lumânări din încăperea.

— Faci o greșeală, zise El Grande.

— O, da, asta spun toți cei care sunt prinși asupra faptului.

— Am venit să te ajut.

Marcus zâmbi.

— Ai venit s-o ucizi pe Catherine, și să-i iei schițele și însemnările. Ar fi trebuit să le distrugi atunci când ai avut șansa s-o faci. Te-ai bazat pe faptul că noi n-o să știm să le folosim. A fost un risc calculat, dar ai pierdut.

El Grande începu să râdă.

— Nu-mi dau seama ce-ar fi trebuit să distrug. Lasă-mă să-ți spun pentru ce mă aflu aici. Am venit să te ajut. Nu dumneata mi-ai trimis acel exemplar din The Journal?

— Nu ți-am trimis nimic.

— Atunci, poate Catherine a făcut-o.

— Nu te cred, și chiar dacă ar fi așa, vrei să mă convingi că te afli aici din alte motive? Te-am prins asupra faptului. Căutai în biroul lui Catherine.

— Căutam o armă. Știam că-și ține pistolul aici.

— Un pistol? Sări Marcus. Parcă spuneai că te-ai săturat de război și nu mai vrei să faci rău nimănui.

El Grande îi spuse încet:

— M-am împăcat cu mine însumi. Am părăsit și acel locaș sfânt. Dar văd că nu crezi nimic din ceea ce-ți spun.

Cei doi bărbați întoarseră capetele brusc pentru că se auzi o ușă scârțâind. În momentul următor apăru Catherine. Ținea un pistol în mână, dar, spre deosebire de Marcus, ea îl ținea îndreptat spre podea.

— V-am auzit din grădină, zise ea. Ce se întâmplă aici?

— La naiba, izbucni Marcus.

Cu pistolul încă îndreptat asupra lui El Grande, el se așeză în așa fel încât Catherine să nu se afle în bătaia armei.

El Grande spuse:

— Cred că vrea să măucidă. Este convins că eu sunt criminalul. De fapt, am venit să-l ajut, dar el nu vrea să înțeleagă.

Marcus i se adresă lui Catherine, dar privirea îi era ațintită asupra lui El Grande.

— A venit aici să teucidă și să-ți fure schițele și notițele. Tu ce naiba cauți aici? Rămâi unde ești, Cat, sau cel puțin nu sta în bătaia pistolului.

— Vrei să mă asculți o clipă? Strigă ea. Acesta este prietenul meu și mi-a salvat viața de multe ori. Ți-a salvat-o și ție, îți amintești, când te-a scăpat din ambuscadă.

— Eu iau situația ca atare, Cat, iar tu trebuie să faci același lucru.

— Ce situație? Pufni ea. Se postă în fața lui cu o mână în șold.

— Tu i-ai făcut portretul. El nu poate risca să apară în The Journal. Cred că pregătește ceva. Cred că are de gând să-iucidă pe toți cei care știu că el a fost cândva El Grande.

Catherine strigă:

— Dar ce vă face cu călugării de la mănăstirea Marston care l-au văzut? O să-iucidă pe toți?

— Pentru ei, este fratele Robert. Nu-l cunosc sub numele de El Grande.

— Nu-mi vine să cred că gândești așa.

— Atunci ce caută aici?

— A venit pentru că eu am trimis un servitor să-i ducă un exemplar din The Journal. N-am vrut să fii singur, am dorit ca el să te ajute. El știe că nimic din însemnările mele nu poate incrimina pe nimeni. I-am spus asta când am fost la mănăstire, nu-ți amintești?

Marcus zise:

— El Grande pe care îl cunosc eu ar fi citit The Journal și s-ar fi dus direct la capelă să se roage, n-ar fi venit aici, decât dacă ar fi avut un motiv s-o facă.

Când Catherine începu să protesteze, El Grande interveni:

— Nu-l vei face să-și schimbe convingerile.

Catherine rămase privind-l lung pe Marcus, apoi se întoarse.

— Poate că asta o să-l facă să înțeleagă, zise ea și se așeză pe linia focului, acoperindu-l astfel pe El Grande, căruia îi întinse pistolul ei.

El Grande îl întoarse imediat spre ea.

— Nu te mișca. Acum, tu, Wrotham, lasă arma pe birou.

Marcus lăasă să-i scape o înjurătură zdravănă, dar nu avu ce face și se conformă. El Grande păși spre el, gata să tragă.

Catherine făcu un pas înapoi incapabilă să mai scoată o vorbă.

— Deci, sunteți complici, zise Marcus cu amărăciune în glas. Așa am gândit de la început.

El Grande îi vorbi cu blândețe:

— Nu, Wrotham, te înșeli, eu și Catherine nu-ți suntem dușmani. Îmi pare rău că am ales această cale pentru a-ți dovedi nevinovăția mea. Sper că de acum înainte să nu te mai îndoiești.

El Grande îi întinse arma lui Marcus:

— Ia-l, zise el. Ia-l și pe cel de pe birou.

Marcu luă cele două pistoale. El Grande se retrase, ținând mâinile sus.

— Dacă crezi că sunt vinovat, trage, nu șovăi.

Marcus puse ambele pistoale pe birou și îi aruncă lui Catherine o privire care o îngrozi.

— Foarte bine gândit. Și cât curaj. Dar dacă te-ai înșelat?

Deși nu veniseră în același timp și urmaseră drumuri diferite, atât Catherine, cât și El Grande își lăasaseră caii la grajdurile din Hampstead. Acum, când zorile se iviseră, puteau traversa fără probleme pajiștea care îi despărțea de Hampstead.

Când Catherine văzu calul cu care venise El Grande, dădu din cap dezamăgită.

— De unde ai luat mârtoaga asta?

El îi zâmbi.

— Cei de la mănăstire nu-și pot permite rase pursânge, dar Excalibar nu este o mârtoagă. Ți se pare. De altfel, eu mă împac foarte bine cu el. Își aranjă șaua și apoi o întrebă: Nu vii cu mine?

— Nu.

— Cred că ar trebui să-l lași pe Wrotham să se calmeze singur. Dacă te duci acum la el, o să-i spui lucruri pe care o să le regreti.

— Nu pot să-l las așa, Robert. Trebuie să-l fac să înțeleagă. Vreau să te rog ceva. Du-te la Woodside House în Chelsea, și spune-i lui Amy că aici totul este în ordine. O să găsești ușor casa. Se află la capătul drumului spre biserica parohială. Fii prudent, paznicii sunt înarmați.

— De ce sunt înarmați paznicii și de ce se află Amy acolo?

Catherine îi povesti despre atacul asupra lui Amy și Marcus. El Grande nu făcu nici un comentariu, dar păr îngrijorat.

— Te aștept aici, spuse el, poate mai ai nevoie de mine. Dacă nu vii în treizeci de minute, plec.

Lui Catherine îi trebuiră cinci minute ca să ajungă înapoi în casă. Nu intră imediat, ci rămase cu privirile ațintite asupra câmpului. Nu ultima remarcă a lui Marcus o afectase cel mai mult, „Dacă te-ai înșelat”, ci una făcută mai înainte: „Deci, sunteți amândoi implicați”.

Se părea că omul acesta nu va avea niciodată încredere în ea.

În cele din urmă se hotărî și porni spre casă.

CAPITOLUL 29

Intră în casă, cu capul sus. Marcus stătea în fața șemineului. Când o văzu, se albi la față.

— Eram convins că ai plecat cu El Grande, zise el. De ce naiba te-ai mai întors?

Fata făcu câțiva pași în încăpere, apoi se opri deodată sesizând privirea lui Marcus ațintită undeva în spatele ei. Când o voce îi pronunță numele o voce cunoscută – o trecu un fior rece.

— Mai bine ți-aș spune Catalina, zise vocea din nou, iar ea se întoarse spre omul aflat în spatele ei.

David Lytton ținea un pistol îndreptat spre ea și altul spre Marcus.

— David, nu vreau să cred. Catherine se sprijini cu o mână de spătarul unui scaun încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Nu putea fi el. Nu avea sens.

— Unde este El Grande? Întrebă David.

— A plecat, dar.

— Ce ați pus la cale?

— Am stat de vorbă, zise ea. El este.

Un gest brusc din partea lui David o făcu să se oprească. El ascultă de parcă ar fi auzit un zgomot ce venea de la ușă.

Catherine încercă să se controleze, să încerce să acționeze. Era sigură că și Marcus făcea același lucru.

David se relaxă și se sprijini de birou.

— Știți, zise el, nici n-aș fi putut aranja lucrurile mai bine. Îți rămân îndatorat, Marcus, că m-ai determinat să fac „de serviciu” în seara asta. Nu aveam chef să le însoțesc pe mama și pe sora ta la petrecerea lui lady Heathcote, dar nu puteam să le refuz când Tristram era plecat la Oxford, iar tu ai fost atât de bun cu mine? Nu știam cum să ajung mai repede aici, întârzierea cu care am sosit mi-a folosit. N-am crezut că va fi o capcană. Ce noroc am avut că a intrat și El Grande în toată afacerea asta. Nici n-am știut că el se află în Anglia. Nici nu știi cât de îngrijorat am fost venind încoace. Am crezut că voi avea de-a face doar cu domnișoara Courtnay și cu tine Marcus. Acum, totul este aproape perfect. Când cadavrele voastre vor fi găsite, vinovăția va cădea pe El Grande.

— Nu pot să cred ceea ce văd, zise Catherine. Marcus, ce se întâmplă? Marcus spuse:

— David intenționa să intre în casă când a sosit El Grande. A așteptat în grădină, în timp ce noi ne consumam aici mica noastră dramă. El este „pușcașul” necunoscut, Cat, numai că nu-i unul veritabil. A venit în Portugalia ca să mă omoare. Mi-a urmărit toate mișcărilor. N-am fost împușcat de francezi, David a făcut-o. A avut însă neșansa să fie surprins de o ambuscadă înainte de a mă putea elimina. Apoi, au apărut partizanii lui El Grande și din acel moment știi ce s-a întâmplat.

— El ți-a spus toate astea? Întrebă Catherine nevenindu-i să creadă.

— A avut suficient timp la dispoziție cât am așteptat să văd dacă te mai întorci sau nu.

David îl întrerupse pe Marcus:

— El Grande a venit călare sau pe jos?

— Călare. Fata nu știa dacă răspunsul fusese în avantajul ei, dar văzându-l pe David nervos, își dădu seama că acesta se temea ca El Grande să nu fie pe aproape. N-ai să scapi. El Grande mă așteaptă. M-am întors doar ca să-mi iau rămas bun de la Marcus.

David zâmbi.

— Așa ai vrea tu să se întâmple, nu?

— Acesta este adevărul.

— Nu încerca să mă minți, am auzit conversația voastră. El Grande nu se mai întoarce.

Catherine își dădu seama de capcana pe care i-o întindea David. El voia să se asigure că El Grande se află deja departe. Asta le mai dădu un răgaz. Marcus se afla prea departe și nu-l putea lua pe David prin surprindere. Ea trebuia să-l atace, dar până la momentul prielnic era obligată să-l mai țină de vorbă.

— Bănuiesc, zise ea privind-l pe David, că vrei jurnalele și schițele pe care le-am făcut. Află că nu sunt aici. Le-am dus într-un loc sigur.

— O altă încercare bună, dar îți repet, am auzit totul. Nu există nimic important în jurnalele tale, iar mie nu mi-ai făcut portretul, altfel m-ai fi recunoscut din prima clipă.

— Marcus, zise ea fără să se întoarcă spre el, de ce ar vrea vărul tău să neucidă?

— Asta, spuse Marcus, o să aflăm.

— Mi-a fost teamă tot timpul. De asta am răspândit zvonul vendetei în stil spaniol. Am vrut să te derutez.

— Și ai reușit, zise Marcus. Dar n-ai răspuns la întrebarea lui Catherine.

— Pentru că sunt urmașul tău, bătrâne.

Marcus rămase fără replică, apoi exclamă:

— Nu se poate!

— Te surprinde, nu? Eu am fost și mai surprins când am aflat adevărul. Tata obișnuia să se laude cu acest lucru când eram puști, dar nu l-am crezut. Am pus totul pe seama băuturii. Apoi, când a murit, am găsit niște scrisori care îmi îndreptăteau pretențiile.

— Ce scrisori? Întrebă Marcus.

— Scrisori adresate de tatăl tău, tatălui meu. Trebuie să-ți mulțumesc pentru această seară în care am aflat multe lucruri. O privi pe Catherine. Tu ai fost în siguranță până ai publicat articolul despre ascunzătoarea lui El Grande.

— Cine ți-a spus că ea l-a scris?

— Nu mi-a spus nimeni. Mi-am dat seama singur. Desigur, știam despre Catherine Courtney și de faptul că te întâlnești cu ea, dar abia după ce a apărut articolul am realizat că ea și Catalina sunt una și aceeași persoană. Nu exista nici o englezoaică în ascunzătoarea lui El Grande, doar dacă se afla

acolo sub alt nume. Când am văzut-o la Wrotham mi s-a părut ciudat că avea pielea albă și ochii albaștri. I-am spus acest lucru și ea mi-a răspuns că are un predecesor englez. Totul a căpătat contur când am citit articolul din The Journal. Trebuia să scap de ea.

Catherine izbucni:

— Tu ai spart felinarul de pe scară!

El încuviință:

— Am crezut că ești gravidă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să aduci pe lume copilul lui Marcus. A fost o adevărată lovitură „întoarcerea” ta în Spania. Chiar ai fost acolo? Eu cred că ai stat aici, în Hampstead. Când l-am urmărit prima oară pe Marcus, nu știam ce să fac cu fata cu părul roșu, care semăna cu Catalina. Am crezut că ești amanta lui Marcus și că te-a ales tocmai pentru că semănai cu ea.

— Deci tu ai fost! Strigă ea. La Hampstead Heath, când mă plimbam cu Emily. M-ai urmărit!

— A trebuit să aflu ce rol jucai. Am făcut cercetări. El zâmbi: cred că știu mai multe despre tine, decât știe Marcus. S-a dovedit inspirat când a hotărât să te ascundă de mine, dar a făcut greșeala de a te lăsa să scrii despre partizani. Asta mi-a oferit informațiile de care aveam nevoie. Tu ești soția lui Marcus. Nu poți nega asta. Când te-am auzit discutând cu El Grande, mi s-au spulberat toate îndoielile. Știi prea multe.

— Tu l-ai atacat pe Marcus în Hyde Park și Pall Mall?

— Da.

— Și m-ai așteptat și pe mine în noaptea aceea când m-am întors de la serata dată de Emily.

— Asta nu. Încă nu știam că tu erai Catalina. Îl așteptam pe Marcus și probabil că l-aș fi ucis, dacă nu apărea tu.

Marcus interveni:

— Pe treptele casei lui Amy Spencer ai fost la un pas de a mă ucide.

David zâmbi:

— Pall Mall este un loc minunat pentru ceea ce am vrut să fac - multă lumină și oameni care trec în sus și în jos.

— Dar ai ratat, îl întărită Marcus.

Lui David îi pieri zâmbetul.

— Acum, n-o să mai ratez.

Catherine își zise că timpul trecuse și că David era sigur că El Grande se afla suficient de departe pentru a nu auzi zgomotul împușcăturilor. Se apropie ușor de el și spuse:

— Vrei să-mi lămurești o nedumerire, David? De ce a fost necesar să-i ucizi pe soldații englezi care au fost cu tine în baza lui El Grande?

— Nu-ți dai seama?

— Din păcate, nu. Ai procedat cu multă înțelepciune.

David îi zâmbi.

— Marcus a fost destul de aproape de adevăr când i-a spus lui El Grande că se pregătește pentru o acțiune de anvergură care se va petrece curând. El credea că El Grande este cel care îi va ucide pe oamenii care îl

cunoșteau. Marcus s-a înșelat considerând că El Grande avea un motiv pentru a o face. În realitate eu sunt singurul interesat.

Marcus îi spuse:

— Ceea ce afirmi în legătură cu moștenirea este adevărat; dacă scapi de mine, vei moșteni titlul. Dar nu înțeleg de ce mi-ai omorât camarazii.

— De ce nu vrei să gândești, Marcus? Ți-am spus că nu sunt un pușcaș veritabil. Am furat uniforma de la un mort, chiar înainte ca El Grande să mă salveze. Celălalt pușcaș nu m-a denunțat pentru ca să mă poată șantaja. Și-a semnat condamnarea la moarte, ca și prietenii tăi care mi-au văzut fața. Am locuit toți în aceeași cazarma. I-am mințit în permanență. Nici măcar nu mi-am folosit numele adevărat. Până n-am scăpat de ei nu m-am arătat în Londra sub numele de David Lytton. Am fost nevoit să-iucid pe rând, înainte de a te omorî pe tine și a moșteni titlul.

— Tu l-ai ucis pe Freddie Barnes, zise Marcus cu ură. Și pe toți ceilalți. David zâmbi unui gând ascuns.

— A, da, Freddie. Este o poveste lungă și nu vreau să te plictisesc cu amănunte. O să-ți spun doar că Freddie a apărut într-un loc unde nu mă așteptam să văd pe vreunul dintre prietenii tăi. Ne-am împrietenit. I-am turnat niște gogoși pe care el le-a înghițit. Mi-a fost de folos o vreme.

Catherine observă că Marcus încerca să-i distragă atenția lui David și strigă:

— Dar cu partizanii cum a fost? Te-au văzut și te vor recunoaște.

— Ei nu sunt în Anglia, draga mea Catalina, și o să am grijă să evit Spania.

— Cum rămâne cu El Grande?

— Cred că el m-a zărit o dată, dar nu m-ar mai recunoaște.

Brusc, totul se precipită. Când Marcus făcu un salt înainte, David Lytton apăsă pe trăgaci. Marcus păru că se împiedică și se prăvăli pe podea. Înainte ca fumul să se împrăștie, Catherine se aruncă asupra lui David, încercând să-i smulgă pistolul pe care acesta îl ținea în mână. Ea îl auzi pe Marcus gemând și-l văzu ridicându-se, în clipa în care David reușise să scape de ea. Disperată, ea luă un cuțit de desfăcut scrisorile de pe birou și îl lovi pe David cu toată forța de care era în stare.

David se clătină și căzu. Catherine țipă îngrozită. Îl lovise în piept, aproape de umăr. Îl rănise, dar nu-l ucisese. David se schimonosi de durere, dar nu dădu drumul pistolului.

Marcus strigă:

— Cat, fugi!

David se ridicase deja în genunchi. Catherine îl ridică pe Marcus și, sprijinindu-l, îl trase spre ieșire.

* * *

Începuse să ningă. Catherine îi mulțumi lui Dumnezeu pentru asta. Era în avantajul lor. Abia se târau și ea se aștepta ca din moment în moment să-l audă pe David venind pe urmele lor. Reușise să-l rănească, dar nu foarte grav.

— Pe aici, îi spuse ea lui Marcus îndreptându-se spre o zonă cu stejari bătrâni.

Marcus se sprijinea cu un braț de umărul ei. Era rănit la șold. Catherine nu se dezmeticise. David era vărul lui Marcus. Aceste lucruri n-ar fi trebuit să se întâmple. Concomitent, mintea ei căuta o soluție, un traseu sigur, care să-i ducă printre oameni, unde să poată primi ajutor. Nu avea rost să încerce să-și caute doar adăpost. Nu existau prea multe locuri în care să se ascundă, iar David nu va renunța să-i caute.

Catherine părăsi drumul. La dreapta era un terasament abrupt. Nu le oferea prea mare protecție, dar era ceva mai mult decât nimic. Ea îl ajută pe Marcus să ajungă sus, apoi îl trase încet de partea cealaltă a șanțului; ajunseră la o zonă stâncoasă, care le putea oferi protecție. Aici ea se opri și se rezemă amândoi cu spatele de peretele acesta.

Catherine și-l amintea din copilărie, era locul în care ea venea atunci când voia să scape de restul lumii. Nimeni nu știa de această ascunzătoare, nici măcar Amy.

Încercă să-și controleze frica și se întoarse spre Marcus. Acesta își scosese fularul și încercă să-și oprească hemoragia. Ea își ridică fusta, rupse o bucată din jupon și îi legă strâns piciorul.

— De ce ne-am oprit? Întrebă el.

Vocea lui Marcus îi păru foarte slabă și Catherine se sperie.

— Dacă David trece pe lângă noi, ar fi bine să ne întoarcem.

— Care este situația noastră? Cine știe că suntem aici?

— Amy, iar El Grande mă așteaptă la grajduri. De fapt, cred că a plecat.

— Ar trebui să mă lași aici și să te duci după ajutor. Știi asta, nu?

Catherine consideră că nu este momentul să se certe, dar nici nu intenționa să-l lase singur. Încercă să evalueze situația. Îl înjunghiase pe David în umăr, dar asta nu îl făcuse să-și încetinească cursa. Oare unde o fi? Căuta o urmă care să-l conducă până la ascunzătoarea lor? Dacă ar continua să ningă, îi va fi mai greu să le găsească urmele. Zăpada le va acoperi.

Ea îi spuse lui Marcus că se duce să se uite prin jur, să vadă ce se mai întâmplă. Se ridică în genunchi, apoi în picioare și privi peste marginea stâncii. Se iveau zorile, iar zăpada continua să cadă. Domnea liniștea. Catherine auzi susurul unui izvor care pornea dintr-unul din lacuri și sunetele făcute de păsările care se cuibăreau în cuiburile lor. I se păru că mai aude ceva și își ridică încet capul, încercând să-și dea seama despre ce e vorba.

Se trânti imediat la pământ. Un cal cu călărețul lui apăruseră la orizont. David se opri și privi cercetător în jurul său. De asta întârziase să-i urmărească, avusese nevoie de timp pentru a o înșeua pe Vixen. David ținea pistolul în mână și nu părea să se grăbească. Nici n-avea de ce, știa că l-a rănit pe Marcus, victimele lui nu putuseră să ajungă prea departe.

— Catherine! David o strigă pe un ton jos. Catherine, nu-ți voi face nimic rău, dacă-mi spui unde este Marcus. Te voi lăsa să pleci.

Ea se întoarse rapid, parcă fugind de vocea lui. Marcus reușise să se ridice, dar când încercă să pășească, se prăbuși. Frica îi dădu puteri lui Catherine; ea reuși să-l ridice, apoi îl sprijini continuându-și drumul pe

marginea șanțului. Catherine era conștientă de faptul că lui David nu-i va fi prea ușor să străbată acea zonă. Șanțul era o capcană pentru cei neavizați. Stâncile și pietrișul îi îngreunau drumul, acoperit de crengi putrede și plin de gropi. Era greu să-l străbați cu piciorul, darămite călare.

Dădură peste un drum în pantă care îi scoase în mijlocul unei poieni. Aici nu mai existau obstacole pentru următor. Catherine își dădu seama că Marcus este epuizat, dar nu se opri, ci îl trase după ea spre o zonă cu viță de vie și pomi tineri. Ajunseră tocmai la timp ca să se ascundă. În urma lor se năpusti un cal cu călăreț care trecu pe lângă ei cu viteza vântului. Apoi, dintr-o dată, se făcu liniște.

Marcus murmură:

— Cat.

Fata îi făcu semn să tacă și-i șopti:

— Este o cursă.

Marcus dădu din cap, și amândoi ascultară, atenți la orice zgomot. Nu auziră decât bătăile inimilor lor. Apoi, închiseră ochii.

Catherine respiră adânc și-l privi pe Marcus. Acesta stătea cu ochii închiși și scrâșnea din dinți de durere. Ridicându-se în genunchi, ea încercă să-și dea seama cât de grav era rănit. Când îi strânse bandajul, Marcus respiră adânc și deschise ochii.

Încet, de-abia articulând cuvintele, el îi spuse:

— Trebuie să mă părăsești, Cat. Eu te încurc. Trebuie să te duci după ajutor.

Se auzi un trosnet și Catherine întoarse capul, încercând să-și dea seama ce-l provocase. Știa că David se află undeva, acolo, pândind-o. Așteptase patru ani. Nu putea să renunțe acum.

Din fericire, acesta era domeniul ei. Îl cunoștea ca în palmă, ceea ce nu se putea spune și despre David. Dacă își păstra controlul, puteau să scape amândoi.

Se aplecă și luă câteva pietricele, apoi aruncă una care lovi un copac. Nu se întâmplă nimic.

— Hai să ieșim de aici, zise ea.

În clipa aceea un glonț se înfipse în trunchiul unui copac.

David îi pândise dintr-un pâlț de pini care se afla în apropiere.

Catherine nu avu răgazul de a calcula pasul următor. David se afla foarte aproape. Aruncă toate pietrele în direcția din care venise glonțul. Acestea o loviră pe Vixen în piept. Animalul se sperie, se ridică pe picioarele din spate, apoi alunecă pe gheața subțire care se formase și căzu.

Fără a mai pierde timpul, îl trase pe Marcus spre liziera pădurii.

Drumul de coborâre era destul de periculos, dar tulpinile copacilor îi ajutară să ajungă jos cu bine. Marcus abia mai respira și-și apăsa rana cu mâna. Din când în când, Catherine îi aruncă câte o privire îngrijorată, dar nu încetinea pasul, știind că David se află în spatele lor. Catherine respiră adânc și se opri o clipă. Își dori ca El Grande să se întoarcă după ea.

— Ce este? Întrebă Marcus.

Catherine făcu un gest cu capul, iar Marcus înțelese imediat de ce era atât de speriată. Ajunseseră într-un loc descoperit, ninsoarea se oprise și vizibilitatea se îmbunătățise. În față văzuseră unul dintre acele iazuri, atât de frecvente în zonă. În mijlocul lui se afla un fel de insulă. Cat își dădu seama că nu aveau unde să se mai ascundă.

Marcus se agățase de un copac și încerca să-și astâmpere bătăile inimii. Se uită apoi în jur, căutând un loc mai ferit. N-aveau prea multe alternative, ori rămâneau pe loc, ori se refugiau pe insulă. Nechezatul unui cal îl făcu să se hotărască.

— Nu avem de ales, zise el. Nu putem fugi mai repede decât el, dar vom încerca să-l păcălim.

— Ce ai de gând?

— N-avem încotro, vom risca. Tu trebuie să-i distragi atenția, Cat. De rest mă ocup eu.

La scurt timp, David și calul lui apărură printre pomi. Zărindu-i pe cei doi, lăsă să-i scape un strigăt de bucurie. Catherine stătea aplecată deasupra lui Marcus, frângându-și mâinile de disperare. David descălecă și veni spre ei, cu pistolul în mână.

— Nu amâna prea mult, îi șopti Marcus.

— Nu-ți face griji.

Catherine așteptă până auzi zgomotul piedicii și se întoarse spre David. Cuțitul ei de tăiat hârtia îi făcuse o rană destul de adâncă. Îi păru rău că nu lovise mai jos, mai aproape de inimă.

Amintindu-și ce avea de făcut, ea începu să strige, arătându-l pe Marcus.

— Dacă nu-l ducem la doctor imediat, va muri. A pierdut prea mult sânge.

— Lasă-l să moară. Mă scutește pe mine de efortul de a-l ucide. David se uită la Marcus care stătea chircit, arătând ca o grămadă de haine, apoi o privi din nou pe Cat. Fata încerca să se îndepărteze și David se luă după ea.

— N-o să scapi așa de ușor, îi strigă ea.

— Nu complica lucrurile, Cat. Nu fugi. Dacă ratez focul va trebui să te ucid cu mâinile goale și nu cred că vrei asta.

— Crezi că vei putea s-o faci? Ești rănit. Te-am lovit în dreptul inimii. În câteva minute o să mori. Catherine mințea, încercând să-i distragă atenția de la Marcus.

David își privi o clipă pieptul însângerat. În acel moment, Marcus se aruncă asupra lui. Se prăvăliră amândoi pe pământ, dar Marcus nu avu puterea să-l imobilizeze. Se rostogoliră din nou, apoi David îl încălecă pe Marcus trântindu-l cu fața la pământ și pregătindu-se să tragă. Catherine se năpusti asupra lui și-l lovi cu toată puterea. Pistolul zbură din mâna lui David și ateriză într-o grămadă de buruieni. Catherine s-ar fi dus să-l ia dacă n-ar fi observat că David îl apucase pe Marcus de păr. Țipă când acesta îl lovi pe Marcus cu fața de pământ și se aruncă asupra lui.

Marcus nu mai opunea rezistență și David se întoarse spre ea cu un rânjel. Cu o lovitură puternică aplicată cu dosul palmei, el o trimise la

pământ, apoi se duse după pistol. Catherine scutură capul pentru că nu mai vedea nimic; Marcus începu să geamă ușor. Ea își ridică privirile și-l văzu pe David rânjind, cu arma în mână.

Catherine se aruncă în fața lui Marcus, protejându-l.

David zâmbi.

— Vrei să mori tu prima? Zise el.

— Mai bine mor eu, decât Marcus.

David era atât de aproape încât fata îi simți mirosul de transpirație. El se întoarse brusc auzind un strigăt nefiresc de puternic. Un călăreț cobora panta în viteză.

— El Grande! Șopti Catherine și ochii i se umplură de lacrimi.

Catherine observă că era urmat de un grup de polițiști în uniforme. Ea privi spre Marcus, care își ștergea sângele de pe față.

David Lytton se întoarse brusc și o porni spre calul lui. El Grande se apropie. Catherine observă că nu era înarmat. David Lytton se întoarse și ridică pistolul.

— Nu! Strigă Catherine. Dumnezeule, nu!

Fata auzi pocnetul și îl văzu pe El Grande căzând de pe cal; apoi Excalibur îl atacă pe David lovindu-l cu copitele.

Catherine țâșni spre El Grande care zăcea pe pământ. În clipa aceea ajunseră și polițiștii la locul luptei.

CAPITOLUL 30

Ușa de deschise și Penn își făcu apariția. Contesa care privea pe fereastra ce dădea în parc se întoarse spre el.

Penn i se adresă contesei:

— Marcus vrea să-ți vorbească, mamă.

— L-am văzut pe doctor plecând. Cum se simte Marcus?

— Bine. Glonțul i-a intrat în coapsă. A suferit destul până i l-au extras, dar acum se simte mai bine. O să-i dea niște laudanum pentru a-i ușura durerea.

Contesa își umezi buzele, dădu din cap și porni după fiul ei. Samantha vru să-i însoțească, dar Penn o opri:

— Nu încă. Te va chema și pe tine imediat.

În timp ce coborau scările, Penn îi spuse contesei, care părea speriată:

— Nu-ți fie teamă, mamă. E mai bine că a aflat. De fapt, este o mare ușurare.

De fapt, contesa era mai mult uimită decât speriată de tot ce se întâmplase în dimineața aceea. Aflase că David Lytton încercase să-l omoare pe Marcus, dar fusese ucis de cal. Catalina fusese și ea implicată, numai că nu era Catalina, ci o englezoaică și scăpase ca prin urechile acului de același David.

Tânărul care îi salvase pe amândoi era grav rănit: nu se știa dacă va supraviețui. Se aflau în Hampstead, în casa Cătălinei; maiorul Carruthers îl adusesse pe Marcus acasă. Maiorul insistase să-i vorbească contesei în prezența lui Penn, care nu se simțea prea bine. Reușiseră să-i ascundă cele mai grave lucruri Samantha. Marcus va hotărî ce îi vor spune.

Contesa își privi fiul, care nu arăta prea bine. Era sigură că el băuse din nou, dar acum existau alte priorități.

Înainte de a deschide ușa camerei lui Marcus, ea îi spuse lui Penn:

— Nu mă lăsa singură.

Penn o liniști:

— Merg cu tine, mamă.

Când intrară, cei doi valeți care se aflau în încăpere se retraseră. Penn o conduse pe contesă spre un scaun care se afla lângă pat. El rămase în picioare, la marginea patului în care se afla Marcus, pentru ca mama lui să-l poată vedea.

Tras la față și plin de vânătăi pe obraji și tâmple, Marcus avea fruntea acoperită de broboane de sudoare. Încercă să-i vorbească contesei:

— Nu fi îngrijorată, Helen. Ce mi-a spus David Lytton nu schimbă cu nimic lucrurile. Tu, Penn și ceilalți sunteți familia mea. Dar trebuie să aflu de la tine cum stau lucrurile. I-am cerut lui Penn să-mi explice, însă el mi-a spus că tu ești singura care o poate face. Te rog să începi cu începutul și să-mi dai toate amănunțele.

Contesa îl privi pe Penn și acesta încuviință din cap. Ea ezită un moment, apoi înghiți în sec și începu să relateze cel mai dureros episod din viața ei. Nu se putea uita în ochii lui Marcus. Își privea batista de mătase pe care o ținea în mână.

— Eu n-am vrut să mă căsătoresc cu tatăl tău, începu ea. Eram îndrăgostită de altcineva. Aveam optsprezece ani, iar tatăl tău patruzeci. Îi cunoșteam reputația. Toată lumea știa că bea prea mult. Era. Nu știu cum să-ți spun. Era departe de a fi acel gen de bărbat cu care ar vrea să se căsătorească o fată decentă. M-a răpit și m-a adus la castelul Wrotham. N-a vrut să se căsătorească cu mine pentru că nu proveneam din aceeași clasă socială. Intenționa să-i fiu doar amantă, ceea ce nu puteam accepta. Nu eram de rangul lui, dar proveneam dintr-o familie onorabilă. Tatăl meu avea mai multe magazine la Londra și eu promisem o educație aleasă. Până la urmă m-a cerut în căsătorie. Eu l-am refuzat. Eram sigură că tata mă va salva. Nu s-a întâmplat așa. Tata mi-a trimis o scrisoare în care îmi spunea că dacă refuz să mă căsătoresc cu contele, el nu mai vrea să audă de mine. Ce puteam face fără bani și fără nici un ajutor? Ne-am căsătorit; mai precis eu am crezut că ne-am căsătorit. Capelanul cel tânăr al tatălui tău a oficiat căsătoria. Eu eram prea lipsită de experiență ca să știu că fără certificat și anunțuri căsătoria nu este legală.

Contesa își ridică privirile spre Marcus.

— John, capelanul, avea optsprezece ani. Nu era încă preot – mai avea de studiat. Tatăl tău l-a amenințat că dacă nu face ceea ce i se cere, nu va termina seminarul. După mulți ani, John mi-a mărturisit.

— John? Te referi la John Reeves, capelanul meu? Întrebă Marcus. De ce nu mi-a spus nimeni până acum? De ce n-a fost concediat?

— N-am vrut să știe nimeni ce s-a întâmplat. N-am dorit ca fiii mei să poarte această povară. În ceea ce-l privește pe John, și el a fost victima tatălui tău, ca și mine. De atunci am rămas buni prieteni.

Contesa tăcu, de parcă ar fi avut nevoie de un moment de pauză, apoi continuă:

— În toți anii aceștia care au trecut, eu n-am bănuțit nimic. Nu mi-am închipuit că un bărbat din clasa lui socială și-ar putea instala amanta în locașul sfânt al familiei lui. Tatăl tău a insistat ca toată lumea să mi se adreseze cu apelativul „doamnă contesă”. De fapt, lui îi plăcea să sfideze lumea. Îi plăcea să se spună despre el că trăiește după propriile-i reguli. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în ordine, când am văzut că nu mi-a dat brățara care a aparținut tuturor mireselor din familie. Când prietenii lui veneau în vizită, nu-și aduceau soțiile și fiicele. Atunci, tatăl tău încerca să-mi dea o explicație. Prietenii lui erau de viță nobilă, îmi spunea el, și mă desconsiderau pentru că eram fiica unui croitor. Au trecut mai mult de zece ani până când am aflat adevărul.

Marcus se uită la Penn.

— Dar nu cred că acest lucru se știe; eu n-am auzit niciodată nimic care să. Marcus se întrerupse.

— Da, zise Penn. Au fost niște zvonuri, dar atâta tot. De fapt, noi am locuit tot timpul la castelul Wrotham și tu ne-ai considerat familia ta. Nici nu-ți dai seama cât de greu ne-a fost să-ți ascundem adevărul. Mă bucur mult că l-ai aflat. Aș fi vrut să ți-l fi spus cu ani în urmă.

— N-ar fi schimbat cu nimic situația, zise Marcus. Cel puțin din punctul meu de vedere. Continuă Helen. Cum ai aflat adevărul?

Contesa dădu din cap.

— Din întâmplare. Când i-am spus că știu că nu suntem soț și soție mi-a răs în față. Am vrut să-l părăsesc, dar nu aveam unde să mă duc. N-a vrut să mă lase să iau copiii cu mine, și apoi cu ce să-i fi întreținut? Așa că am rămas în continuare cu el.

— Îmi pare rău, zise Marcus. Meritai o soartă mai bună.

Contesa vorbi fără să ridice privirea:

— Toată acea perioadă, David Lytton a fost considerat succesorul tău. De aceea nu ți-am spus nimic. Eu am presupus că te vei căsători și vei avea urmași. Din acel moment, situația mea n-ar mai fi contat.

— Și dacă mi s-ar fi întâmplat ceva?

Penn interveni:

— Adevărul ar fi ieșit la iveală, desigur.

— Și David ar fi moștenit totul, zise Marcus.

— Binânțele.

— De când știi toate astea, Penn?

— De când ai plecat la război. Mama a simțit nevoia să-mi spună, gândindu-se că exista riscul să mori. Ne-am hotărât să ascundem totul de Samantha și de Tris. A fost secretul nostru.

Lui Marcus îi veni o idee și zâmbi.

— Ce ți se pare atât de amuzant? Întrebă Penn.

— Cât timp am fost la război m-am simțit părăsit, mi s-a părut că familiei mele nu-i păsa ce se întâmplă cu mine. Dar vouă v-a păsat, nu?

Penn îi zâmbi:

— Te asigur că nimeni nu s-a rugat pentru tine, așa cum ne-am rugat noi doi. Penn se ridică. Ai nevoie de odihnă, Marcus. Te lăsăm să dormi.

Penn luă cupa cu laudanum și i-o oferi lui Marcus. Acesta o luă, dar nu bău din ea. Nu terminase ce avea de spus.

Își privi mama vitregă.

— Ce este, Marcus? Întrebă ea.

— Nu vreau să-ți faci probleme, Helen. Totul va fi ca și până acum. Eu și Penn vom ține situația sub control. Tristram și Samantha nu vor afla niciodată.

Contesa rămase fără grai. Marcus continuă:

— Acum, aș vrea să discut cu Penn. Poți să ne lași singuri?

Când contesa ieși, Marcus i se adresă lui Penn:

— Este o situație intolerabilă, Penn. L-aș fi omorât pe tata dacă aș fi știut ce i-a făcut lui Helen, ce v-a făcut vouă, tuturor. Nu glumesc. Vom avea grijă amândoi să rezolvăm toate neajunsurile.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Dacă mi se întâmplă ceva, nu veți avea probleme. Dumnezeu! Căsătoria este înregistrată în evidențele capelei. Nu trebuie decât să falsificăm un certificat de căsătorie. Nu știu de ce nu te-ai gândit la varianta asta până acum.

Penn fu uluit, apoi începu să râdă.

— Nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Uiți însă un lucru. Capelanul nu era preot la vremea aceea. Cum propui să rezolvăm problema asta?

— Este un amănunt nesemnificativ. Mai trebuie să adăugăm numele unei alte personalități ecleziastice, al uneia care nu mai este în viață, pentru a nu putea fi întreat. Dar nu se va ajunge la asta, pentru că societatea va accepta. De ce mă privești așa?

Penn scutură din cap.

— Am crezut că te cunosc, dar acum îmi dau seama că m-am înșelat. Ne apropie mai multe lucruri decât mi-am închipuit.

— Bine, zise Marcus și-și drese glasul înainte de a continua. Hai să ne apucăm de toate astea de mâine dimineață.

— Cum vrei tu, Marcus, zise Penn.

— Acum, să ne întoarcem la ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Nu mi-ai spus cum a ajuns să fie implicată poliția.

— Se pare că erau într-o misiune de patrulare și El Grande a dat peste ei în drumul lui spre Heath House. El a găsit o dâră de sânge care ducea de la una dintre camerele de la parter până la terasă și a chemat în ajutor poliția.

— Mă întreb de ce s-o fi întors?

— Nu știu, dar maiorul spunea că va reveni să lămurească lucrurile cu tine.

— Deci Carruthers nu era cu polițiștii când ne-au găsit? Mă simțeam atât de rău încât nu am văzut cine este acolo și cine nu. Îmi amintesc doar că David m-a trântit de câteva ori cu fața de pământ, apoi am auzit strigătul acela nefiresc al lui El Grande.

— Nu, Carruthers a sosit doar după ce Catherine a trimis un soldat să-l cheme. El s-a ocupat de totul aici. Apropo, vrea să declarăm că ați fost atacați de niște hoți de drumul mare. Așa i-am spus Samanthei și același lucru i-l voi spune și lui Tristram.

Marcus încuviință.

— Desigur, voi trece aceste lucruri sub tăcere. Nu vreau să-mi pună nimeni întrebări despre David și despre ce a sperat el să câștige dacă ne ucidea pe Catherine și pe mine. Ai noutăți despre El Grande?

— Nu. Dar e tânăr și puternic, iar maiorul mi-a spus că a scăpat din situații mult mai dificile. Acum, te rog, bea laudanumul.

— Dacă vine Catherine, indiferent la ce oră, vă rog să mă treziți. Ați înțeles?

— Da, dar mai ai multe de explicat, frate dragă. Oricum vom aștepta până te pui pe picioare.

Marcus bău laudanumul și îi dădu cupa lui Penn.

— E timpul să dormi, zise Penn și ieși.

Penn adăstă o clipă pe scări, încă impresionat de ideea cu falsificarea certificatului de căsătorie. Deși mai mult ca sigur Marcus și soția lui vor avea un fiu, gestul îl impresionase. În același timp, îi fu rușine pentru felul în care se purtase cu Marcus. Îi veni în minte noaptea care trecuse. Dacă n-ar fi fost beat, ar fi putut preîntâmpina incidentul de la Hampstead Heath. La un moment dat îi trecuse prin minte că David ar putea fi ucigașul, dar nu acționase în nici un fel. Toți îl luau peste picior ori de câte ori încerca să deschidă gura. În timp ce Marcus și Catherine luptau să-și salveze viața, el dormea buștean, din cauza băuturii. Îl durea capul și își simțea gâtul uscat.

Niciodată! Niciodată! Nu va mai bea. Într-o zi, îi va cere iertare lui Marcus. De fapt, erau mai mulți cei cărora ar fi trebuit să le ceară iertare.

Marcus încercă să adoarmă, dar laudanumul nu-l ajută. Îl durea atât de tare coapsa de parcă ar fi avut un cârlig de pescuit înfipt în ea. Ultima dată când se simțise la fel de rău, Catherine se aflase alături, și-l îngrijise.

Nu-și putea alunga din minte imaginea lui El Grande, neînarmat, alergând disperat pentru a salva viața lui Catherine. Apoi, o revăzu pe Catherine plângând lângă trupul lui El Grande. Până în seara aceea, el nu înțelesese legătura dintre cei doi. El Grande se întorsese după ea. Cât despre Catherine, reușise să dovedească nevinovăția lui El Grande, punându-și propria-i viață în pericol. Nu se îndoise nici un moment de onestitatea lui El Grande. Era ceva absolut impresionant.

Loialitate. Asta să fie?

Marcus constată că nu mai era gelos și nici nu-l putea urî pe El Grande. Ceea ce-i datora el nu se putea plăti niciodată. Îi era milă de Catherine, dar și de el. Erau uniți într-o căsătorie din care nu aveau cum să scape.

Scrâșnind din dinți, Marcus își schimbă poziția. Laudanumul începuse să-și facă efectul. Probabil că soția sa se afla la căpătâiul lui El Grande. Se întrebă ce o fi gândind. El lăsase lucrurile la voia întâmplării, îi oferise lui David prilejul să-l ia prin surprindere. Dacă n-ar fi fost El Grande, David i-ar fi ucis.

Își dori să nu fi fost niciodată soldat, să nu se fi dus vreodată la război, să nu fi fost salvat de El Grande și nici dus în ascunzătoarea acestuia din munți. Dar, cel mai mult își dori să nu se fi îndrăgostit de Catalina. Apoi somnul îl toropi.

Se lăsase întunericul. Într-o încăpere de la Heath House, El Grande zăcea palid și epuizat. Lângă pat, pe un scaun, stătea Amy. Se afla acolo de câteva ore, veghindu-l, în timp ce Catherine dormea.

Privind trăsăturile pe care le îndrăgise atât de mult, de-abia își stăvilea lacrimile. Renunțase la batiste și folosea acum un prosop pentru a-și usca fața. Îi vorbi bărbatului care zăcea în pat de parcă acesta ar fi putut s-o audă, spunându-i ce este în sufletul ei, rugându-l să n-o părăsească. Dar El Grande era pe moarte. Ea simțea asta.

Suspînând, se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere, apoi se opri și se mai uită o dată la El Grande.

— Cum poți să-mi faci una ca asta, Robert? Eu nu voiam să mă îndrăgostesc. Nu te-am invitat în viața mea. Tu ți-ai făcut drum singur. Iar acum vrei să mă părăsești. Câtă dreptate am avut să nu te cred!

Izbucni din nou în lacrimi.

— I-am spus surorii mele că ne iubim. Ea nu crede și tu nu poți să confirmi. Probabil că tu ești fericit acum. Te duci la Dumnezeu în care crezi. Știu c-o să mă ierți dacă o să-ți spun că nu-mi pasă prea mult de el. N-a fost niciodată alături de mine, iar acum sigur îmi este dușman. Își ridică privirile spre tavan: Mă auzi, Doamne? Eu n-o să-ți cad în mreje niciodată, mai ales după ce i-ai făcut lui Robert. De ce ai lăsat să i se întâmple asta? Este un om bun și cinstit. Dacă ai vrut o jertfă, de ce nu m-ai luat pe mine? Uită-te la mine! Nu asta este Amy Spencer. O, știi ce gândești. Femeia se duse la celălalt capăt al patului și îl privi din nou. Ai impresia că m-am schimbat din cauza ta. Ești convins că mi-ai salvat sufletul. Să știi că te înșeli. Dacă mă părăsești acum, o să mă întorc la ceea ce am fost. Voi redeveni Amy Spencer.

El Grande continua să zacă nemișcat.

— O să încep să înjur ca un birjar. La dracu'! Pe naiba! Ce zici de toate astea? Mai știi și altele, mai rele.

Îl privi, sperând într-o reacție.

— O să dau iarăși petreceri zgomotoase. O să mă duc la teatru, o să stau în loja mea și bărbații o să roiască în jurul meu. Asta vrei?

Văzând că vorbele ei n-au efect, ea îngenunche lângă pat și-i luă mâna rece în mâinile ei.

— O, Robert, dacă te-ai întoarce la mine aș face orice mi-ai cere. Aș deveni altă femeie. Ne vom căsători, vom pleca în Spania și vom avea copii.

Amy tăcu o vreme, apoi rosti cu disperare:

— N-am crezut în miracole, dar te rog, Doamne, fă o minune de această dată și îți jur că voi deveni altă femeie.

Cat intră în încăpere.

— Amy, mi s-a părut că și-a mișcat genele.

Amy îl privi pe El Grande, dar nu văzu nimic.

— O, Doamne, șopti ea. O, Doamne. Te rog!

El Grande deschise ochii.

— Amy?

Ea se aplecă pentru a-l auzi mai bine.

— Da?

— Nu te schimba. Eu te iubesc așa cum ești.

Amy se ridică.

— Ai auzit totul? Ai ascultat și n-ai spus nimic!

El Grande reuși să zâmbească.

— Dumnezeu să mă ierte, dar cum era să nu ascult?

Amy se înfurie, dar privind-o pe Catherine începu să râdă și să plângă în același timp.

CAPITOLUL 31

Catherine aranjă pentru a zecea oară sticla cu sherry și paharele pe tava de argint. Îl aștepta pe Marcus. Trecuseră două săptămâni de când nu se mai văzuseră, două săptămâni de întrebări, de așteptări și de ipoteze privind motivele care îl rețineau. Penn venise la fiecare două zile s-o informeze despre starea lui Marcus.

Amy și El Grande intrară în încăpere. Se vedea de la o poștă cât de mult se iubeau. Îl judecase greșit pe El Grande, își spusese Catherine. El nu se întâlnise cu Amy doar pentru a o aduce pe drumul cel bun, ci pentru că se îndrăgostise cu adevărat de ea.

Îi privi cu atenție.

Erau făcuți unul pentru celălalt. Viața fusese dură cu ei și acum amândoi își căutau liniștea sufletească. El Grande îi precizase că o iubește pe Amy așa cum e ea; dacă ar fi dus o altă viață, Amy n-ar mai fi fost aceea femeie de care se îndrăgostise el.

— Ne-am gândit, zise El Grande, să facem o plimbare până în sat.

— Nu vrei să vorbești cu Marcus? Catherine nu-și putu ascunde nerăbdarea de a-l revedea pe Marcus.

— N-o să lipsim prea mult. Roagă-l să ne aștepte. Sunt sigur că și voi aveți multe să vă spuneți.

— Desigur, zise Catherine, încercând să-și mascheze tristețea provocată de faptul că Marcus se lăsa așteptat.

Trecuseră extrem de greu cele două săptămâni în care așteptase un semn. Un singur cuvânt ar fi făcut-o să zboare la căpătâiul lui, dar acest cuvânt nu venise. Penn îi transmise că Marcus dorea ca ea să rămână la Heath House până se lămuriau lucrurile între ei. El urma s-o viziteze când se va simți în stare s-o facă. Trecuse o săptămână de când Marcus se pusese pe picioare. Oare de ce nu venise s-o vadă? Catherine bănuia care e răspunsul la această întrebare și încercă să se pregătească pentru ceea ce va urma.

Amy o sărută:

— Ține minte, draga mea, nu-ți fereca inima și o să vezi ce surpriză plăcută vei avea din partea lui Marcus.

Catherine îi urmări pe cei doi de la fereastra salonului până se pierdură în zare. El Grande se sprijinea într-un baston, iar cu brațul celălalt de umărul

lui Amy. Ea arăta ca o puștoaică, cu privirile înflăcărâte de dragoste. Nimeni nu mai recunoștea în fata de acum pe fosta curtezană. La Londra se știa că aceasta plecase să petreacă lunile de iarnă în Italia. Oamenii din sat cunoșteau varianta lui Catherine: o prietenă care-și adusese logodnicul să se refacă după un accident de trăsură. Până și Emily, care remarcase asemănarea dintre prietena lui Catherine și Amy Spencer acceptase varianta aceasta. Poate că la Londra, unde Amy era foarte cunoscută, lucrurile ar fi stat altfel, dar în acest loc uitat de lume cuvântul lui Catherine era acceptat fără discuții.

Scuturând din cap pentru a alunga gândul iminentei plecări a celor doi spre Spania, se întoarse în biroul ei. După câteva minute, doamna McNally deschise ușa și îl anunță pe Marcus. Acesta nu venise singur, ci însoțit de maiorul Carruthers.

Marcus era palid la față și avea cearcăne în jurul ochilor. Catherine ar fi vrut să i se arunce în brațe, dar simți o rețineră din partea lui, care o făcu să fie prudentă și politicoasă.

După ce schimbă obișnuitele politețuri, se așezară toți la un pahar de sherry, depănând amintiri din acea noapte de pomină. Dintre toți, maiorul Carruthers era cel mai însuflețit și profita de toate pauzele din conversația lor. Se bucură că i se confirmaseră teoriile. Comisese o singură greșală – nu legase evenimentele între ele. Remarcând că pe cei doi nu-i prea interesau teoriile lui, tăcu.

La un moment dat, Marcus scoase din buzunar niște hârtii îngălbenite de vreme.

— Am dat peste ele ieri-dimineață, zise el. După funeraliile lui David, avocatul lui m-a contactat și mi-a dat o cheie de la cutia cu acte pe care o păstra la Ransom Bank, în Pall Mall. Am găsit în cutie actele astea; sunt niște scrisori adresate de tatăl meu tatălui lui David, în care se menționează că David este succesorul meu.

Penn îi povestise despre ce pășise mama lui, dar ea fu surprinsă că Marcus făcea aceste mărturisiri în fața maiorului Carruthers.

Observând privirea pe care Catherine i-o aruncase lui Carruthers, Marcus îi spuse:

— Maiorul este confesorul meu.

Carruthers rosti pe un ton sec:

— Face asta numai pentru că are nevoie de mine să aranjez lucrurile la Ministerul de Război. S-a comunicat oficial că David Lytton a fost ucis de o bandă de hoți. În ce-i privește pe soldații englezi din ascunzătoarea lui El Grande, s-a acceptat varianta morții lor accidentale. Singurul lucru care l-a interesat pe ministru a fost faptul că David Lytton l-a omorât pe Freddie Barnes într-o ceartă ca între amănți. El a cerut ca acest lucru să nu fie făcut public. Barnes era vărul lui, sper că înțelegi.

Catherine tocmai netezea una dintre scrisorile pe care i le dăduse Marcus, dar pe care nu apucase să o citească.

— Ce înțelegi prin ceartă între amănți? Întrebă ea.

Marcus o privi înțelegător:

— David și Freddie erau amanți, Catherine. Amanți! Dar David părea atât de. N-aș fi crezut asta.

— David a avut grijă ca niciunul dintre noi să nu afle realitatea.

— Dar tu de unde știi toate astea?

— În cufărul lui am găsit scrisori de la Freddie. Bietul de el! N-a știut că David este vărul meu. L-a crezut un dezertor și de aceea n-a vrut să se știe că fusese în ascunzătoarea lui El Grande. Freddie a considerat că astfel îl protejează. Oare de ce nu l-a ucis pe loc, mai repede?

— Din cauza banilor, zise Carruthers. David era înglodat în datorii. Avea obiceiuri foarte costisitoare și Freddie îi oferea tot ce își dorea. Când David s-a hotărât să se apropie de tine, Marcus, trebuia să-i facă de petrecanie lui Freddie Barnes. Cel puțin asta cred eu.

— Am mai găsit și asta, tot în cutie, zise Marcus.

Catherine întinse mâna și el îi strecură în palmă o brățară.

— Brățara Wrotham, pentru miresele familiei, zise Marcus.

Era o bijuterie de valoare, realizată din cinci medalioane din aur filigranat, cu aplicații de trandafiri și frunze de viță. Pe unul dintre aceste medalioane era chipul mamei lui Marcus. Catherine o descoperi după inscripția de pe spate.

— Tata l-a rugat pe fratele lui să i-o păstreze, zise Marcus. Nu are rost să-ți mai spun și ce scria în acea misivă, pentru că nu-l onorează pe tatăl meu.

Catherine îi înapoie brățara lui Marcus, dezamăgită că Marcus nu-și manifestase dorința ca ea s-o păstreze.

În cele din urmă maiorul se ridică.

— Am venit aici să discut cu Robert, zise el. Unde îl pot găsi?

Catherine îl informă că El Grande și Amy plecaseră la o scurtă plimbare și că urmau să se întoarcă.

— Ah, zise maiorul, privindu-i când pe unul, când pe celălalt. Dacă nu vă deranjează, plec să-i caut. Vreau să fac puțină mișcare.

După ce maiorul ieși, se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Marcus i se adresă pe un ton rece:

— Am fost la avocat, Cat.

— Și? Întrebă ea cu prudență.

Marcus o privi.

— De fapt, am fost mai demult. Cred că trebuia să-ți fi spus asta, dar am fost prins de problema lui David. Am făcut toate încercările de a obține divorțul, dar n-am reușit. Trebuie să ne împăcăm cu gândul acesta, Cat.

— Ce au spus avocații?

El îi explică totul în câteva cuvinte, apoi tăcu.

Catherine înțelese ce-l frământa. Dacă el nu avea un moștenitor direct, Helen și copiii ei ar fi trăit în permanență cu riscul de a fi demascați. Penn nu putea fi succesor, și nici Tristram. Dacă adevărul ar fi ieșit la iveală, Helen ar fi fost distrusă. Catherine nu putea să lase să se întâmple toate astea, trebuia să-i nască un fiu lui Marcus.

Catherine zise:

— În acest caz, trebuie să avem un copil.

— Îți promit că n-o să fac presiuni asupra ta. Poate că vei dori să locuiești separat. Domeniul Wrotham are destule case. Poți să-ți alegi una dintre ele, ca reședință.

Fiecare vorbă pe care o rostea Marcus răsucea un cuțit în inima ei. Catherine se întrebă de ce este atât de surprinsă. În fond, nu-i spusese niciodată că o iubește, și chiar dacă ar fi făcut-o, minciunile și înșelătoriile ei îl scârbiseră.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră.

— N-aș face niciodată ceva ce ar putea crea probleme familiei tale, zise ea. Când își mai reveni, se întoarse spre Marcus: Ce le-ai spus despre mine?

— Adevărul, sau ceea ce am crezut eu că este mai aproape de adevăr. Marcus o urmărea cu atenție. Le-am spus că ne-am cunoscut în Spania și ne-am căsătorit. Ei știu că tu ești englezoaică și că ai lucrat pentru Serviciul Britanic de Informații. Au crezut că ți-ai păstrat identitatea secretă pentru că mai lucrei încă pentru Serviciul de Informații.

— Și cum le-ai explicat că am redevenit Catalina?

— Le-am spus că am încercat să întindem o cursă cuiva care, așa am crezut noi, a încercat să ne omoare.

— Vendeta spaniolă?

— Da, am folosit și această denumire. Doar Helen și Penn știu adevărul despre David.

— Și ce vei spune lumii?

— Exact ce am spus și familiei mele. Știu că va face senzație, dar n-am altă soluție. De fapt, am luat taurul de coarne și am vorbit cu Melrose Gunn să publice povestea noastră în The Journal, imediat după plecarea noastră din Londra.

De obicei gândul de a deveni obiectul unor nesfârșite discuții ar fi nemulțumit-o, dar acum nu-i mai păsa. Se simțea amorțită de parcă ar fi înghițit un narcotic puternic care i-ar fi paralizat simțurile.

— Nu pot să plec, deocamdată, zise ea. Sunt prea multe de făcut aici. Catherine era gata să izbucnească în lacrimi și de aceea făcu o pauză înainte de a continua. El Grande vrea să-ți vorbească înainte de a pleca în Spania. Știi că se întoarce acolo?

Marcus se ridicase, iar figura lui devenise și mai palidă.

— Nu, n-am știut, zise el încet. Dar cred că este o idee bună.

— Sigur că da! Mă bucur pentru el. Catherine își duse mâna la frunte. El Grande se va întoarce curând. Te rog să mă scuzi. Am atâtea de făcut. Te rog, zise ea privind în jur, servește un sherry.

— Nu-i nevoie, zise Marcus în drum spre ușă. Nu mă conduce. El ieși fără să mai rostească vreo vorbă, lăsând-o cu ochii ațintiți asupra ușii.

Marcus strânsese atât de tare din dinți încât îl durea maxilarul. Nu-și dădu seama că face pași prea mari decât atunci când îl fulgeră o durere cumplită în șold; începu să șchiopăteze. Până să ajungă la trăsura, văzu un grup care se îndrepta spre el. El Grande se afla în fruntea lui sprijinindu-se în baston. Marcus își zise că El Grande ajunsese să se sprijine în baston pentru

că salvase viața lui Catherine. El era alesul Domnului. Își petrecuse ultimii trei ani cu călugării de la mănăstirea Marston. De fapt, El Grande nu făcuse nimic pentru a-și atrage ura lui Marcus, exceptând faptul că-l determinase să se căsătorească cu o femeie care nu-l iubea.

Când cei doi bărbați se apropiară, El Grande îi zâmbi. Marcus îi răspunse și el cu un zâmbet. Carruthers și Amy se opriră la câțiva pași, prefăcându-se atrași de un prihor aflat pe ramura unui scoruș.

— N-am avut până acum ocazia să-ți mulțumesc pentru că ne-ai salvat viețile. De fapt, nu știu de ce te-ai întors la Heath House în noaptea aceea; oricum, îți voi fi întotdeauna recunoscător.

— Nu știi ce m-a adus înapoi? Am avut tot timpul impresia că ți-ai format o părere greșită în privința relațiilor mele cu Catherine. Am citit asta pe figura ta și nu mi-a plăcut. Asta m-a adus înapoi. Sau, el făcu o pauză, să spunem că m-a adus destinul.

Marcus ar fi trebuit să dea mâna cu acest bărbat și să plece, dar n-o făcu.

— Părere greșită? Zise el printre dinți. Nu este vorba despre nici o părere greșită. Nu voi uita niciodată cum arătai când alergai neînarmat s-o salvezi pe Catherine.

El Grande își ridică bărbia. Carruthers și Amy lăsară politețea deoparte și veniră mai aproape ca să audă ce vorbesc cei doi.

— Nu voi putea uita niciodată cum te-a acoperit Catherine cu propriul ei trup împotriva lui David.

— Ea m-a protejat cu trupul ei? Dar asta a fost o mare imprudență!

— Tu n-ai fi făcut același lucru?

— Dar ar fi fost altceva. Eu sunt bărbat.

— De ce ar fi fost altceva?

Amy se apropie de ei.

— Ce-i spui lui Robert? Întrebă ea, lăsând politețea deoparte.

El Grande îi înconjură umerii cu brațul:

— Lordul Wrotham îmi mulțumește pentru că i-am salvat viața lui Catherine, zise el zâmbind.

Ostilitatea din ochii lui Amy dispăru.

— Sper că și el i-a mulțumit lui Catherine pentru tot ce a făcut. Când mă gândesc cum s-o fi descurcat ea acolo, pe câmp, cu ucigașul pe urmele ei - în timp ce Marcus nu putea interveni.

— Amy, o întrerupse El Grande.

Marcus îi privea pe amândoi, dar gândurile îi erau departe.

Evenimentele pe care le înregistrase undeva într-un plan secund al minții îi reapărură în memorie. Vânătoarea aceea imposibilă în plin câmp, și faptul că atunci Catherine refuzase să-l lase și să plece după ajutoare. În acele momente, când făcuse eforturi de a rămâne conștient, se mai întâmplase ceva. Auzise vocea lui David, apoi pe a lui Catherine, dar mai ales acel strigăt ciudat al lui El Grande, care venise să-i salveze.

Oare ce spusese David și ce-i răspunsese Catherine?

— Tu o să mori prima?

— Mai bine eu decât Marcus.

Carruthers îl bătu ușor pe umăr, readucându-l în prezent.

— Wrotham, ai uitat bunele maniere? Zise maiorul. N-ai de gând să urezi fericire și casă de piatră tinerei perechi? Știi doar că pleacă în Spania să se căsătorească.

Fericitul cuplu? Amy și El Grande? Poate că maiorul nu înțelesese bine. Apoi citi adevărul în privirile celor doi.

— O, Dumnezeule! Zise el. Ce-am făcut?

Se întoarse și porni spre Heath House, fără a-i păsa de durere și nici de uimirea celor pe care-i lăsase în urmă. Dădu buzna în casă, strigând-o pe Catherine. Ajuns în birou, găsi ușile deschise și trecu de ele îndreptându-se spre pajiște.

Catherine ședea pe o bancă în fața iazului unde se petrecuse acea scenă oribilă cu David. Goana nebună spre ea îl obosise. Când ajunse lângă bancă, nu apucă să-și tragă sufletul. Catherine se ridică. Își dădu seama că ea nu mai era acel aisberg pe care-l lăsase în urmă nu cu mult timp. Obrajii îi erau îmbujorați și ochii strălucitori.

— Știi ce mi-a spus sora mea înainte ca tu să vii? Zise ea.

Marcus o privi întrebător.

— Mi-a spus să nu-mi mai ascund sentimentele față de tine.

— Te rog s-o asculți. Adică, te rog, spune-mi ce simți.

— Bine. Să nu spui vreodată că nu mi-ai cerut s-o fac.

Totul se petrecu atât de repede încât Marcus nu putu reacționa.

Catherine veni spre el, îl îmbrânci, și în momentul în care el se dezechilibra îl prinse de mână rostogolindu-se amândoi în iaz.

Marcus se ridică furios.

Catherine se năpusti spre el.

— Ești cel mai grosolan, mai nerecunoscător și mai barbar individ pe care l-am cunoscut, strigă ea. Am fost atât de îngrijorată din cauza ta, și tu ai așteptat două săptămâni până să mă vizitezi.

— Am făcut asta pentru că n-am știut dacă vrei să mă vezi. De ce n-ai venit tu la mine?

Catherine ignoră întrebarea și continuă:

— Și să știi că nu-mi este rușine cu ce am făcut. Eu eram agent la vremea respectivă. Nu puteam să-mi dezvălui identitatea. M-am descurcat foarte bine, până ai apărut tu. Ce-ai crezut tu – că o să mă uit o dată la tine și o să las baltă datoria față de țară și de prieteni?

— Ai dreptate, exact așa am crezut, zise el.

Apa din iaz nu le trecea de genunchi. Erau atât de concentrați încât nici nu-și dădeau seama unde se aflau și nici cât de rece era apa. Marcus nu mai simțea nici durerea din picior.

Catherine îl lovi cu degetul în piept.

— Află că te-ai înșelat. Îmi retrag scuzele pe care ți le-am cerut. Nu te-am trădat niciodată. M-am trădat pe mine și principiile mele.

— Ți-ai cerut scuze? Marcus își puse mâinile pe umerii ei. Nu-mi amintesc. Dar acum, nu mai contează.

— O, nu! Zise ea cu sarcasm. Pe tine te interesează numai moștenitorii. Nu vrei decât un fiu ca să aibă cine te moșteni.

— Succesiunea? El o privi uimit. Nu-mi pasă de ea! M-am ocupat deja de problema asta! Am aranjat totul pentru Helen și Penn. Succesiunea este asigurată.

— Adevărat?

— Sigur că da.

Catherine nu se mai putea abține. De fapt, Marcus fusese foarte rezonabil.

Ea pufni disprețuitor.

— Nu regret decât că te-am forțat să mă ieși de nevastă. Aș fi vrut să pot îndrepta răul pe care ți l-am făcut. O să regret până la moarte.

Marcus o strânse de umeri și privirile lui deveniră mai aprige. O scutură cu putere.

— Îți pare rău, da, strigă el. Dumnezeuule, femeie, dacă nu m-ai fi forțat să te iau de nevastă cum te-aș mai fi găsit? Mie nu-mi pare rău. Aș fi cutreierat întreaga lume după Catalina și niciodată n-aș fi descoperit-o pe Cat, fata cu părul roșcat.

— Marcus, zise ea, sufocându-se de emoție. Ce tot spui?

— Te iubesc, prostuțo. Te-am iubit din momentul în care am deschis ochii în încăperea din mănăstire și ți-am văzut privirile ațintite asupra mea. Te-am iubit când erai Catalina. Te-am iubit și când ai fost Catherine și chiar atunci când am crezut că ai complotat împotriva mea. Acum e timpul să-mi spui și tu ceva asemănător.

— Oh, Marcus, zise ea rezemându-se de el. Nu știu de ce te iubesc. Ești un tip imposibil.

— Să zicem că e mâna destinului. Am fost destinați unul celuilalt chiar de la început.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Ce este?

— Mă gândeam la primul nostru sărut, al cărui farmec l-am stricat. Îți amintești? Te-am mușcat tare de buze și am pretins că ai vrut să mă violezi.

— Atunci, să-l repetăm.

Buzele lor se uniră într-un sărut, inimile lor se contopiră și nici o umbră nu le mai tulbură fericirea.

SFÂRȘIT